

Розділ 1.

САШКА

Знову й знову пригадую огидну сцену, що випадково потрапила на очі. А він сидить навпроти та задоволено посміхається і точно пригадує, як годину тому тріумфував наді мною. Густа шапка волосся зухвало спадає на смагляве обличчя Фелікса й очі випромінюють хижий вогонь.

– За тебе, чарівне стерво! – підіймає він келиха, традиційно роздягаючи мене поглядом.

Мій бойфренд чомусь вважає, що подібне прізвисько личить його дівчині. Він не кличе мене ні лагідно, ні привітно. Просто затаврував на свій розсуд і пишається цим. А брутальна поведінка й цинізм - то головні риси характеру людини, котру деякий час вважала нареченим. Та він мене допик і сьогодні я вирішила поставити у цій напасті остаточну крапку.

– Я стерво? А хто в мене за спиною регулярно спокушає дівуль? Феліксе, вчора я на власні очі бачила, як з твого авто випурхнула розмальована няшка. Чи ти знову переконуватимеш, що проводив співбесіду замість батька?

– Саме так. Предку ніколи чепурити колектив, а мені підсобити не важко. І чому тобі скрізь маряться зради, невже не задовольняю? Знаєш, цей еротичний фетиш спочатку розважав та вже набрид, – насмішкувато мружиться він і спокійно потягує напій.

– Все, з мене досить! – зриваюся на крик і хлюпаю йому в обличчя своїм коктейлем та спостерігаю, як з брендового прикиду стікають останні краплі нашого грішного зв'язку.

Блискавично набундючена посмішка зникає з мордяки пройдисвіта. Фелікс неквапливо підіймається з-за столика, витирається серветкою і вся його постать набуває загрозливого вигляду.

– Скажена хвойда! Ти пошкодуєш про це... Завтра ж будеш звільнена, а я потурбуюся аби в мережі про тебе гуляли такі відгуки, що жодна забігайлівка на роботу не візьме. Коли будеш здихати з голоду - телефонуй поговоримо, – прикладає він пальці до вуха так, наче тримає уявний телефон та прямує з зали на вихід.

Я ж залишаюся на місці й намагаюся зрозуміти: що відчуваю? Ні, це точно не безпорадність. Раче полегшення, що врешті зважилася закрити тему з ним. Мене навіть не бентежать глузливі погляди спостерігачів драматичної сцени.

Велике діло! Звичайна дівчина публічно дала від коша козирному фраєру, в ексклюзивних лахах. Та здається мені загрожує банальніша проблема. До столика наближається офіціант, котрий приймав замовлення.

– Перепрошую, Ви готові розрахуватися? – запитує він, а я коротко відповідаю:

– Ні.

– Отак відразу? У нас працюють будь-які банківські картки. Можете зателефонувати друзям, щоб допомогли закрити платіж, – чемно підказує варіанти хлопець і

демонструє страшне число у віконці смарткаси.

От лажа! Невже ті авторські плями від шефа, що ми розмазували по тарілках, можуть стільки коштувати? Особисто мені припав до душі лише салат з морепродуктів та недопитий коктейль. А сума просто космічна...

– Кажу ж Вам: ні. І розрахуватися за мене нікому. Це той вульгарний тип, що пішов, звик до подібних чисел. Ну, а для мене шукайте інший вихід з ситуації, – спокійно посміхаюся, хоч всередині кипить.

– Вихід є, тільки він Вам не сподобається. Якраз сьогодні прибиральниця захворіла й Ви можете підмінити її. Та якщо незгодні, я покличу адміністраторку, – продовжує принижувати мене цей глист в уніформі закладу.

– Не треба адміністраторку. Просто кажіть, що робити, – граційно кладу свою серветку на кінчик столу та йду за ним.

За лаштунками помпезної зали, все набагато простіше. Тут в один букет змішалися аромати усіляких страв, а працівники рухаються у своєму, до автоматизму відпрацьованому, ритмі. Скоро до нас приєднується дама, з зовнішністю трансвестита.

– Добридень! – чую в її голосі прокурені баси. – Це Ви не змогли сплатити за вечерю? Не хвилюйтеся, так буває. Владнаємо питання працею. Прошу сюди.

– Ситуація не з приємних, адже мій тугий гаманець неочікувано випарувався. Та я готова відпрацювати, корона не впаде, – без емоцій відповідаю керівниці мурашника.

– Це добре. Але присутність сторонньої особи на кухні, без санітарної книжки, є порушенням. Тому якщо помиєте кілька вікон - будемо вдячні й борг скасуємо, – каже «трансвестит» і веде мене до якоїсь комірки.

– Гаразд, я згодна й покінчимо з цим, – тяжко зітхаю через те, що миття вікон для мене найбільша халепа. А ці ще й заляпані жиром так, що хрін віддереш. Та я сама винна й тому зав'язую бантиком на стегні поли вишуканої сукні (останнього дарунка Фелікса) і вбираюся в синій халат прибиральниці.

Я не слідкувала за часом і вже встигла добряче розвезти по шибці бруд, як серед загального шуму знову почула адміністраторку. Здається вона пояснювала комусь моє нетипове перебування тут, а приємний чоловічий голос говорив наступне:

– Стелло, ти серйозно затягнула гостю на наші галери? Нічого розумнішого не вигадала? Миттю показуй, де вона.

– А що я повинна була робити? Сучасна молодь така безвідповідальна й геть не вміє розпоряджатися коштами. Тому виключно з виховною метою...

– Теж мені вихователька знайшлася! – сміється чоловік, а я повертаю голову й без підказки розумію, що переді мною власник закладу.

Симпатичний стариган, за сорок, з легкою сивиною у класичній зачісці. Бездоганий

костюм і перфектна сорочка, а ще шовковистий голос, що не псує навіть такої дивної ситуації.

– Вітаю й перепрошую за своїх недолугих колег, пані. Залиште, будь ласка, все як є. Стелло, негайно перепросить у гості! – тепер його ніжний баритон владно наказує, а мені чується пісня.

– Щиро перепрошую за непорозуміння... Звісно я не повинна була Вас примушувати працювати, – сумирно опускає очі дамочка.

– Так уже краще. А тепер підготуйте для нашої гості фірмовий десерт та викличте когось прибрали це неподобство. Я й не помічав, які тут брудні вікна. Щоб зранку вони сяяли, наче сонце. Андестенд? – продовжує керувати оксамитовим голосом власник і веде мене з підсобки геть.

Він показує, де можна повернути собі пристойний вигляд і я радію, що якісна сукня не пом'ялася. Дістаю з сумочки шітку, розчісую волосся та майстерно підфарбовую губенята, хоч не розумію навіщо? А як виходжу в коридор, питання знімається, бо той пан просто поглинає мене очима.

– Яка чарівна леді з'явилася на моїй кухні в образі Попелюшки! Прошу, не ображайтеся на моїх безмозких працівників. Інколи в дурницях вони неперевершені. А я просто зобов'язаний доставити Вас додому. Гадаю, що Ваш чоловік не сприйме це за нахабство, – лукаво натякає він на розшифровку мого сімейного стану.

– Дякую за комплімент, але сварити мене нікому. Чоловіка я не маю, та сьогодні видався дійсно непростий день... Боже милий, яка краса! – перериваю на пів дороги свої зізнання й милуюся десертом, що тримає перед нами офіціантка.

І чому Фелікса завжди тягнуло до якоїсь сумнівної екзотики? А подібне квітковозефірне диво він жодного разу для мене не замовляв.

Через таку реакцію очі власника ресторану загорілися вдячними вогниками й він кивнув, щоб дівчина запакувала солодкий дарунок. Потім взяв коробочку та попрямував зі мною до службового виходу.

У напівтемному дворику були припарковані кілька авто. Але дядько відкрив дверцята шикарного чорного BMW й допоміг мені всістися на переднє сидіння. Потім обережно поклав дарунок на панель і заговорив якимось по-іншому:

– Перепрошую за мою невихованість! З тими вікнами я геть розгубився. Дозвольте представитися - Лев Шувалов, власник «Grand Salute». Тепер дозвольте поцікавитися: хто ж сьогодні намагався відмити мій занедбаний заклад?

– Я здогадалася, що Ви господар і мені приємна Ваша увага. Звати мене Олександра Данилюк, хоча всі друзі кличуть Сашкою. Я не вперше у Вашому ресторані. Мій хлопець полюбляє бувати тут. Та сьогодні ми посварилися й наслідки Ви бачили, – розповідаю незнайомцю зайве, але він уважно слухає.

– Нічого, зранку помиритесь. Він примчить до Вас з купою квітів і все владнається. Бо який божевільний відмовиться від дружби з такою дівчиною? – вправно кермує однією рукою водій, а іншою спирається на відкрите вікно.

– Ні, з Феліксом у мене все. Даруйте, що набридаю своїми негараздами та Ви приємний співрозмовник, – вирвалося з мене зізнання і я відчула, що червонію.

– Дякую. То Ви подруга Фелікса Тугая? – блискавично реагує він.

– Так. А Ви його знаєте? – дивуюся обізнаності ресторатора своїми гостями.

– Та хто ж не знає цього мажора? Тільки й уміє, що розкидатися грошима тата. Не моя звісно справа, але гадаю, що для Вас він геть небажана компанія, – вкотре за сьогодні дивує цей пан і за підказкою навігатора тихо потрапляє до мого двору.

– У Вашому будинку безпечно чи провести всередину?

– Ні, дякую. У нас пристойні пожильці, а Ви й так витратили на мене багато часу, – впевнено відмовляю у подальшому спілкуванні та беру до рук неочікуваний смаколик.

Вихований чоловік розуміє, що пора прощатися, але не хапає й не облизує мою руку, а просто допомагає вийти. На мить між нами зависає тиша та я порушую її:

– Шановний пане, а можна буде замовити таке диво знову? Думаю, нам з мамою сподобається десерт.

– Дуже на це сподіваюся. Ось телефонуйте сюди. Так буде надійніше, – дістає з внутрішньої кишені піджака свою візитку Шувалов та випадково торкається пальцями моєї руки.

– Хотілося б навзаєм отримати Ваш контакт, Сашо. Про всяк випадок. Наприклад, якщо не зможу впоратися з прибиранням, – здається це вже схоже на флірт.

– Дізнаєтеся, як замовлятиму. Вибачте, жартую! – надиктовую свій номер і дякую за комфортну доставку.

– Це найменше, що я міг зробити, аби реабілітуватися. Я обов'язково зателефоную Вам. Солодких снів! – радісно киває він і зникає в авто.

Безшумний двигун не порушує нічної тиші, але сяйво фар зводить моє таємниче повернення додому нанівець.

Розділ 2.

ТУГАЇ

– Хто це тебе підвозив? І що за манера приходити додому ближче до ранку? Я ж хвилююся! Невже вам з Феліксом так важко визначитися: де ти врешті живеш? – почалася нічна лекція мами на тему неправильної поведінки дочки.

– Мамо, а чому ти й досі не спиш? – намагаюся відбити напад та з нею цей номер не пройде. Тоді я хитрую: – Ось захопила з нічного супермаркету, щоб задобрити тебе.

– Ти знаєш, що я не маю слабкості до нічних перекусів. І взагалі воно таке яскраве, що схоже на акційне, – бурчить вона та збирається піти до своєї кімнати.

– От і не вгадала! Цю красу кулінари виготовили години як три тому й про супермаркет я збрехала. А щоб краще спалося повідомляю, що твоя заповітна мрія збулася. З Феліксом у мене все! Ми розбіглися посеред його улюбленого ресторану й ця потвора кинула мене на поталу адміністрації. Щоб розрахуватися я була вимушена працювати прибиральницею. Але з'явився власник закладу і врятував від сорому та подарував їх фірмовий десерт. Бачиш, скільки всього сталося за один вечір. А тепер, будь ласка, йди спати! – намагаюся поцілувати її в щоку.

– Як з Феліксом усе? Ти жартуєш? Але ж Бахтіяр за сина точно образиться. Він бачив тебе частиною родини й може помститися. З ними таке буває. І коли це я казала, що заможний наречений тобі не пасує? Дійсно у Фелікса багато недоліків, але ти з ними впораєшся, – опускається на м'який підлокітник крісла мама.

Уявляєте? Коли я зустрічалася зі свавільним і розпусним мажором, вона систематично пиляла мене. А коли повідомила, що розірвала стосунки з молодшим Тугаєм, побачила загрозу.

Невже керівник відомої мережі заправок Бахтіяр Тугай принизиться до особистої помсти своїй бухгалтерці за те, що вона більше не спить з його сином? Все це блискавкою промайнуло в моїй голові та я підвела маму за плечі й промовила:

– Не хвилюйся! Сьогодні розбіглися, завтра помиримось і все буде окей. Йди лягай, адже тобі зранку заглядати в дитячі ротики. Навіщо їм лікарка, що куняє від недосипу? На добраніч!

– Ну, якщо помиритеся - не біда! А хто ж тоді завіз тебе до двору на такій крутій машині? – розгулялася цікавість неньки.

– Ресторанний водій, на тачці господаря, – брешу й не червонію та несу подарунок нового знайомого до холодильника.

Не встигла я пообійматися з подушкою, як вреднючий телефонний будильник розбудив мене. Сонце встало вже давненько й розкидало по кімнаті веселі промінці. Я прийняла душ і попрямувала на кухню.

Звісно мами там вже не було. Адже це ми, ледачі офісні працівники, звикли плентатися в бік роботи на десяту. А лікарі починають приймати пацієнтів ще з восьмої години й вони завжди зібрані та готові допомогти.

Я заглянула до сковорідки й знайшла там теплі млинці. А як брала з холодильника сметану, побачила приємні наслідки вчорашнього розриву з Феліксом і посміхнулася.

Та разом з тим всередині заворушилися недобрі передчуття. Геть їх! Невже старий поведеться на емоції сина й викине мене на вулицю? А хто ж тоді так професійно регулюватиме їх подвійну бухгалтерію, аби зайвої краплі не протекло до податкової? Та в цьому й халепа. Я дійсно знаю про темні справи родинного бізнесу Тугаїв занадто багато.

Тільки наразі мене більше хвилює, що вдягти? Є в мого мозку така трохи схиблена манера. Коли відчуваю небезпеку - повинна виглядати бездоганно. Почала з білизни. Чарівний золотавий комплект: бюстгальтер-анжेलіку й низенькі сліпи довершила ніжною напівпрозорою блузкою та вузькою спідницею, з глибоким розрізом на

стегні. Туфельки обрала кольору спідниці й перекинула найнеобхідніше до іншої сумочки. Ось тепер я готова до будь-якої боротьби! Та як глянула на екран телефона, процідила вголос:

– Блін! Лише запізнення мені й не вистачало. Алло, таксі?

Водій домчав мене майже вчасно. В 10.07 я переможно витанцьовувала на підборах коридором нашої склянки. Так ми величаємо офіс Тугаїв, що сховався в тіні однієї з найбільших заправок міста.

– Привіт! – кивнув мені талановитий сисадмін, що сидить у Бахтіяра на рекламі. Він скидає до мережі такі неймовірно вдалі блоги й відео, що за знижками водії прямують саме до нас, не звертаючи уваги на чергу.

Далі я потрапила на очі прибиральниці й знову посміхнулася, згадуючи свій вчорашній вечір та пригоди з ганчіркою в руці.

Швиденько набрала код дверей свого офісу, але вони не піддалися. Що за фігня? Якби вночі був збій, Ларс виправив би чи хоч попередив мене. Адже ми з комп'ютерним генієм бачилися в коридорі дві хвилини тому...

– Виспалося, чарівне стерво? Що, не пускають? Ва-ау! Як для безробітної, ти маєш розкішний вигляд, – почувся нахабний голос Фелікса.

Відразу кудись поділися приємні спогади про теплі очі нового знайомого і його вишукану поведінку. А ще моя дивна впевненість у тому, що фінал стосунків з кланом Тугаїв буде добрим. Та я вдягла на обличчя традиційну зарозумілу посмішку й відповіла:

– Хіба ти ще й досі сердишся, мій дизельний принце?

Це була помилка! Так, молодий Тугай без міри любить грошенята, що рікою течуть з паливозаправних пістолетів, та від мого приколу аж побілів. А потім боляче схопив за руку й поволік по коридору. Заштовхнув до приймальні свого татка й особа, що систематично задовольняла старого розпусника, мовчки кивнула нам.

– Давай, рухай кінцівками, шельмо! – вкинув мене Фелікс до кабінету Бахтіяра й силоміць посадив на стілець.

– Доброго ранку, малята! Вже бавитеся? Але ж я вас не викликав. Чи хочете зізнатися, що Санія вагітна й мені пора збирати калим? – геть несмішно пожартував старий Тугай.

– Ні, тату. Мала потвора хоче від нас піти. Прийми у неї справи й покінчимо з цим, – всівся поруч зі мною Фелікс.

– Синку, що ти мелеш? Я брав Олександру до родини не на кілька днів. Вона частина нашого живого організму, а тому нікуди піти не може. Це привело б до хаосу у всьому квіточому тілі, – зверхньо посміхнувся спрут.

Дивно! Вони що з учора не бачилися й дід не знає про наш розрив? Чи це така вбивча гра, у східній манері?

– Ну, поясни господареві, що ти задумала, – люто блиснули очі нащадка зграї.

– Пане Бахтіяре, нічого поганого проти Вашої справи я не задумала. Просто ми з Феліксом більше не пара. Та це не означає, що я не хочу працювати на Вас чи паралізувати роботу корпорації, – кажу лагідно, як тільки можу.

– Що ти кажеш? Як це не пара? Синку, що відбувається? Ви ж збиралися під вінець, – злетіли сиві брови Бахтіяра.

– Ата! (батьку) Розумієш, ця вівця дуркує й каже, що я її зраджую. Вчора вона влаштувала сцену прямо в залі «Grand Salute», – чемно схилив голову перед старійшиною клану Фелікс.

– О, Аллах! І все? Дівчинко, але ж Коран дозволяє нам мати не одну дружину. Й ти це прекрасно знаєш. Навіщо краєш серце моєму сину? Він кохає тебе! – примружив свій лихий погляд Бахтіяр.

– Знаю, але не готова на такі умови у своєму житті. Ви взагалі брали мене лише на роботу. Це вже потім ми з Феліксом якось заплуталися... Даруйте, та я його не кохаю, – чесно дивлюся в прискіпливі очі роботодавця й розумію, що для нього це не аргумент.

– А тепер послухайте мене. Наразі йдіть куди завгодно, але до вечора ви повинні доповісти, що любитеся. І взагалі я не можу відпустити власного бухгалтера невідомо куди. Розумієш, прекрасна Саніє? Іншої старшої невістки я навіть не уявляю! – впевнено говорить він і мені здається, що за вікном сутеніє.

– Дякую, ата! Ми зробимо все, як ти хочеш. Правда, Сашко? – притискає мене за плече Фелікс і я точно відчуваю щось лихе.

– До речі, я не можу потрапити в офіс. Код не працює... – переходжу від особистого до справ.

– Вже працює, не переживай! Я розблокував, – посміхається Бахтіяр і тепер ясно, що від учора він все чисто знав.

Мовчки киваю і спинаюся на ноги та чую від боса:

– А я тебе ще нікуди не відпускав. Скажи, ти зробиш мого сина щасливим?

– Я спробую! – неприродно посміхаюся й хочу провалитися крізь землю.

– Бәхет сезгә! (щастя вам) – задоволено промовляє старий Тугай, а Фелікс наче тінь переслідує мене.

В коридорі він знову хапає за руку й волочить до себе. Штовхає ногою покірні двері й вони клацають, замикаючи нас всередині. Я дивлюся в його хижацький погляд і уточнюю:

– Чого ти від мене хочеш?

– Того, що й завжди. Я сумував за твоїми гріхами минулої ночі. Тут батько правий, адже я перебрав товару більше сотні, але такої гарячої вівці більше ніде не зустрів.

Під свої тупі компліменти він вправно розстібає гудзики на моїй блузці й кидає кудись. За нею на підлогу летить анжеліка. Фелікс збуджено ковтає слину й починає до болю стискати мої груди та зриває з себе штани. Його набряклий орган випирається з-під боксерів, а налиті кров'ю очі випромінюють дикі бажання.

Тепер він липне нахабними губами до моєї шиї й зумисно полишає там гематоми, адже татко наказав не відпускати вівцю зі стада баранів. Невже блазень вирішив згвалтувати мене? Хоча його дикунські любовці завжди такі!

Більше я нічого не встигаю припустити, бо Фелікс раптово хапає за волосся й боляче накручує на кулак. Наступним рухом він завалює мене на стіл, розкидаючи ніжки собі на плечі. Ще мить і я чую його переможний клич від кайфу, що загнав свій стурбований штир в мою перелякану нірку, по самі помідори.

Але кричати я не можу через улюблену звичку Тугая - затискати мого рота рукою. Він гойдається в одержимому ритмі й збільшує амплітуду, а на пиці виграє традиційна посмішка. Я знаю, що в такому стані тирану марно чинити спротив, тому просто чіпляюся руками за край столу й чекаю доки він кінчить.

– Що подобається, стервозо? Ось тепер ти пізнала силу мого солодкого гніву. До цього я лише муркотів над тобою, але ж так прикольніше, правда? І ніяка ти не чарівна, а звичайна хвойда, що приліпилася до наших мільйонів...

Я не слухаю брудну маячню й терплю приниження, наче мертва. Здається це дратує Фелікса ще більше. Він відпускає мого рота й запитує:

– Чому оніміла? Де ж твоє божевільне виття, що наповнює наші ночі? Невже не подобається мій вогняний темп?

– Та щоб ти здох, слизняк недороблений! Ненавиджу й плюю на тебе... – дійсно плюю йому в обличчя й наступної миті отримую такого ляпаса, що втрачаю свідомість.

Ось яким уявляє собі наше «щастя» той, кого я понад рік кликала нареченим.

Розділ 3.

ШПИГУНКА

Як прийшла до тями - Фелікса поруч уже не було. Може поперся рапортувати про перемогу татові чи просто прийняти душ? Я швиденько привела себе до ладу й спустилася до аптеки, на території комплексу та купила протизаплідні. Проковтнула відразу дві, аби мрії Бахтіяра про онуків не справилися.

А потім невідкладно зайнялася справою, котра нагадувала роботу сапера, під час знешкодження бомби. Власне - копіювала з «хмари» на флешку матеріали про шахрайства Тугаїв.

Інформацію про їх махінації я почала збирати давно. Після першої гучної сварки з Феліксом до мене прийшло усвідомлення небезпеки і я подумала про захист. Знаходитися у хижій зграї - то завжди ризик. А коли фізично вступиш до себе всередину її частинку, лихо безжально поселяється в тобі. Саме за початковими дифірамами екстремалки, на кшталт мене, роблять фатальні помилки.

Періодично я зиркала на скляні двері офісу, але в коридорі стояла німа тиша. Ясно, що згодом Ларс розкопає витік інфи та доповідь господареві. Але хочеться думати, що це станеться не сьогодні. Головне, аби Фелікса не принесло в розпал моєї диверсії. Паралельно з копіюванням компромату в голові крутиться думка: куди сховати все це?

Запхати між грудей не варіант, бо той божевільний відпочине трохи й знову захоче катувати мене. Як правило між його сексуальними нападами проходить небагато часу. А в макітрі нічого путнього...

Стоп! На столі лежить мій носовичок. Я хапаю його, відрізаю декоративні рубці й загортаю вибухонебезпечні дані до тонкої тканини. Знаю, що це дикунство та легким рухом заштовхую в себе, наче тампакс. Відчуття незатишне, але життя дорожче. Тільки ж сьогодні мені ні за що не можна потрапляти до ліжка супостата! Інакше, без перебільшення, то буде мій останній день серед живих.

Щойно я встигла протерти руки залишками хустинки та кинути до сміттового кошика, як двері жалібно затрусилися й на порозі, з поглядом голодного шуліки, з'явився Фелікс. Ця поза не віщувала нічого доброго.

– Хочу перепросити! – раптом вилізла з його рота унікальна фраза.

– Вдала думка, бо мені після твоїх «ніжностей» дуже зле. Можеш відвезти до лікарки? – кривлюся так, наче дійсно готова здохнути.

– Будеш знімати побої й писати скаргу? Але ж я кохаю тебе... – злякано сіпається безкарний суб'єкт.

– Феліксе, про що ти? В лікарні дійсно слухають скарги, але про недуги. А мені вкрай потрібні знеболювальні та порада медика, – продовжую гундосити слабким голосом.

– Оце я пень! Ну, вибач. Трішки не розрахував жаги. Але ж ми робили більш шалені речі й ти не скаржилася... Добре, збирайся! – тяжко зітхає він.

Я беру сумочку й намагаюся вийти з офісу. Тугай смикає її з моїх рук та висипає дівочий мотлох на стіл. Цей хижак шкірою відчуває небезпеку, тільки не знає: де вона є? Тому ще раз перепрошує й веде за руку до свого кросовера.

Подорож до лікарні жахлива! У змученій вагіні заважає грубий тампон, а в голові пульсує бажання: якомога швидше здихатися цього маніяка.

На людях Фелікс - саме виховання! Він лагідно допомагає мені вийти з авто й ми прямуємо до вестибюля приватної клініки. Тут у мене навіть картка є, бо коли вперше залетіла від нього, Тугай привіз саме сюди.

До його рук я потрапила дурною й незайманою, а цей псих не визнає жодного захисту й відчуває насолоду тільки від супертісного контакту. Був ще випадок, коли ми перегнули з інтимними іграшками й тоді в мене завчасно почалися місячні. Та наразі я просто зобов'язана залишитися наодинці з лікаркою!

Вона розуміє мій погляд і просить «нареченого» почекати в коридорі. Фелікс іде та я не лізу на крісло, а викладаю скорочену версію подій і підкріплюю своє прохання

сотнею баксів. Ця дамочка аж ніяк не голодує й отримує в клініці гідну зарплатню. Тільки хто ж відмовиться від премії, без сплати податків?

– Я зараз... Шановний! Зайдіть, будь ласка, – з суворим обличчям кличе вона Фелікса.
– Прошу, сідайте.

– Дякую, я постою. Що, лікарю, все погано? – тремтить голос негідника.

– Ви здогадливі. Хто так безжально катує кохану жінку? Я розумію, що у Вас пристрасна вдача, але стримуйте її. Ви ж доросла людина! Взагалі я вважаю, що Вам необхідно пройти курс заспокійливих препаратів. Он який смиканий. А Вашу наречену ми залишаємо в себе, на лікування, – карбує вона слова, відпрацьовуючи кожен долар.

Фелікс дивиться на мене зі збудженим жалем і тупцює на місці наче баран, а потім каже:

– Виставляйте рахунок, я все сплачу. На потреби клініки й лікування Саші. Тільки, прошу Вас, допоможіть їй швиденько оздоровитися. Я без неї не можу! Скільки це займе часу?

– Скільки треба, стільки й займе. Зробимо повне обстеження, аналізи, а там побачимо. Я вже скинула Вам рецепт. Підлікуйте нерви, не чекаючи на рецидив. І ще одне: спробуйте деякий час не з'являтися на очі постраждалих. Це матиме позитивний ефект, – знаходить такі необхідні мені слова досвідчена жінка й Тугай не заперечує.

– Я лише привезу їй речі... – мимрить він.

– І цього робити не треба. Ви ж знайомі з нашим сервісом і знаєте, що всім необхідним клініка пацієнтку забезпечить. Прошу на вихід, пане! – переконливо обриває садиста медикня.

– Що ж? Одужуй, будь ласка, кохана! Я телефонуватиму, – тихо й незвично промовляє Фелікс та нарешті йде.

– Я все правильно зробила? – веселішає дамочка, коли кроки в коридорі стихають.

– Так! Щиро Вам дякую, – полегшено зітхаю й додаю: – Тільки дуже не хочеться, аби через мене у Вас були неприємності. Повірте, ця родина їх будь-кому забезпечить.

– Дорога моя! Весь грошовитий контингент однаковісінський. Спочатку просять про допомогу, а потім лякають адвокатами й судовими позовами. Та знову й знову приходять побиті й слабкі. Тому не переймайтеся, у нас щодо них стійкий імунітет. То Ви не бажаєте пройти профогляд?

– Ні, не тепер. Зі мною все добре. Я просто дуже хочу додому. А якщо мене шукатимуть...

– І про це не турбуйтеся. Я оформлю окрему палату і до Вас жоден відвідувач не потрапить. У нас буває таке. Люди просять і ми допомагаємо. А Тугаї нехай собі платять. Бувайте здорові, Сашо! – супроводжує мене до дверей усміхнена служителька Гіппократа.

В кабінеті я трималася впевнено, а на вулиці стало дуже стрьомно, адже Фелікс може вилізти на очі в будь-який момент. Оце заварила кашу! Чому я повинна тремтіти й ховатися? А починалося все так красиво: квіти, обіцянки, кохання... Невже воно у всіх таке?

Я замовила таксі з кінцевою точкою у сусідньому дворі. Поруч з нашою дев'ятиповерхівкою звели сучасний ЖК, з червоної цегли. Там завжди крутиться купа авто й людей. Тому навіть з біноклем - перехожих хрін розбереш.

Оглядаючись, мов справжня шпигунка, крадуся до свого під'їзду й кидаюся в порожній ліфт. Доки мама пройдеться по магазинах у мене є трохи часу, щоб привести себе до ладу й подумати: де сховати небезпечні носії?

Ніколи раніше не помічала за собою таких бурхливих фантазій. А тут вже змалювала картину, як квартиру обшукують прислужники Тугаїв, а нас з мамою б'ють і катують... От дурепа! Треба було взяти у лікарки й собі рецепт на заспокійливе.

Чесно кажучи, зараз мені найбільше хочеться полежати в пінній ванні та спочатку заникаю флешки. Дістаю з полиці новорічні іграшки й одну запихаю в крихітного гумового зайця та раптом ловлю себе на думці, що тепер боляче йому. Обсипаю іграшки дощиком і сподіваюся, що навіть збоченці там не шукатимуть.

Далі відкриваю шафку в туалеті та знімаю стару полочку. Вона трохи розсохлася і вдало прийняла до тріщини другу небезпечну річ. Ось так буде добре. Тепер можна дозволити собі відпочинок у теплій воді.

Скидаю з себе робочий одяг, який натхненно обирала вранці, а потім він разом зі мною пройшов через приниження. Тільки встигаю запустити пральну та готова поринути в ароматну пінку, як бринить телефон. Я підскакую, наче вжалена й вимикаю машину. Адже в лікарняній палаті не перуть білизну, а в Тугая надто чутливий та якісний айфон.

– Вітаю, шановний пане! – промовляю майже весело до Шувалова.

– Доброго дня, Сашо! А чому так офіційно? Ми ж домовилися бути друзями. Справжніми, не такими як той грішник. А що це у Вас з голосом?

Овва! Ще один суперпроникливий знайшовся.

– Все добре. Зморилася трохи та прийшла додому раніше... – брешу добрій людині.

– Даруйте за невихованість, але я відчуваю, що з Вами біда. Прошу скажіть, що відбувається і де Ви тепер? – цей лагідний оксамит наразі для мене гірший, ніж грубощі Фелікса. Я вдихаю кілька разів вологе повітря й заливаюся сльозами.

– Перепрошую... Не звертайте уваги. Я вдома і все окей. Були деякі негаразди, але вони вже позаду, – шморгаю носом і підсвідомо притискаю телефон до вуха, ніби хочу, щоб Лев був ближче.

– Які негаразди? Облиште, будь ласка, ввічливі формальності. Я розумію, що ми ледве знайомі. Тільки через спілкування з Тугаями, в халепу потрапити елементарно. Я зараз приїду до Вас, – вирішує за мене ресторатор.

– Ні! Прошу, не треба... – поводжуся мов повна дурепа, а він включає ясновидця:

– Чому? Він Вас бив і Ви соромитеся свого вигляду? Я хотів запросити ввечері до себе на десерт. Але тепер буду невідкладно і Ви мені все розповісте. Разом подумаємо про наступні дії.

Я слухаю його командний тон, який вже чула вчора в ресторані й розумію, що будь-який бізнесмен має (як мінімум) два обличчя.

– Добре, приїздіть. Тільки зупиніться у сусідньому дворі, під будинком з червоної цегли, я прийду туди, – даю дивні інструкції й чую відповідь:

– Он як? Тепер я просто переконаний, що повинен втрутитися.

Розділ 4.

ШУВАЛОВ

Часу в мене обмаль, але йти на зустріч з паном Шуваловим зі шмарклями Фелікса на собі, я не можу. Звісно релаксація скасовується, та нічого! Десяти хвилин вистачило, щоб безжально простерилізувати все тіло. Я навіть встигла підсушити волосся феном.

Малюватися чи робити зачіску принципово не хочу. Чомусь мені дуже імponує просте й щире спілкування з Левом. Тільки тепер додала в машину мокрі рушники та вдяглася в легкий спортивний костюм для дому.

Мов чарівник, що бачить через простір, Шувалов зателефонував якраз тоді, коли я була повністю готова. Взула балетки й вибігла з дому. Дивно, але як побачила в сусідньому дворі його автомобіль, вже не сіпалася, мов психічка. Тепла вода зробила свою справу й на душі відчувався спокій.

Лев помітив мене здалеку й прочинив передні дверцята. Я сіла на м'яке шкіряне сидіння й тепер ні всередині, ні зовні ніщо не заважало. А чемний володар рухомої оселі посміхнувся й промовив:

– Привіт! Яка ж ти гарна у своїй первозданній красі. Нічого, що я звернувся по-братерськи?

– Нічого. Брат у моїй ситуації не завадив би... – і кляті сльози полилися у два струмки.

– Йди сюди, – обережно пригорнув моє тіло до себе Шувалов.

Він мовчки пестив спину, що здригалася й терпляче чекав, доки я виштовхну негатив. А потім дістав з кишені чисту хустинку та обережно протер мої щоки. Я не чинила спротиву, адже початкове відчуття затишку поруч з ним невблаганно зростало.

– Ти неймовірна красуня, Сашо. Навіть у пригніченому стані. Не соромся, розповідай. Думаю, я в змозі допомогти, – впевнено промовив мало знайомий чоловік.

Як він це робив, не знаю та я каялася щиро і в таких яскравих барвах, що жоден психотерапевт з мене подібних зізнань не витягнув би. Звісно, фізичний біль під час примусового сексу чи огидні цілунки я не коментувала. Та здається мій мудрий слухач усе розумів.

Збуджена до крайнощів, я зізналася йому, що скопіювала деякі матеріали про незаконну діяльність Тугаїв. Та цю частину розповіді Лев сприйняв без особливих емоцій. Як говорила про дикунське «кохання», тоді грав вилиццями та супив брови. Але жодного разу не перебив, доки я не замовкла.

Тепер у салоні завмерла тиша. Шувалов сидів нерухомо й мовчки дивився крізь чисте скло на чужий двір, а потім сказав таке, від чого я впала в ступор.

– Вам з мамою необхідно змінити місце проживання...

– ...Даруйте, не зрозуміла? – від його слів почуття розпачу й тривоги знову накрили мене. – Але в нас, окрім старої квартири, нічого немає. Так, ми обидві працювали й були задоволені всім. Та після останніх подій я точно вилечу від Тугаїв. І взагалі мені страшно повертатися до них.

– І не треба! Завтра ж звільнишся, під мою відповідальність. А потім, на якийсь час, переїдете з мамою до мене. Я маю за містом великий гарний дім і повен двір охорони, – спокійно каже він.

На божевільного цей пан наче не схожий. Принаймні здавався здоровим до останніх слів. Тепер я панічно шукаю в голові чемну відмову й мелю щось на кшталт:

– Лево, за пропозицію я Вам дуже вдячна, але для подібного кроку необхідна серйозна мотивація. І мама буде категорично проти...

– Серйозніша за життя? Сашо, у тебе воно одне й тільки розпочинається і маму пожалій. Тугаї - особи віроломні й неблаганні, – якраз у цьому мене переконувати не треба та Шувалов продовжив:

– Я не просто так ненавиджу потвор, що знущаються з жінок. Колись я був дуже щасливим чоловіком і татом. Та одного разу моя дружина йшла додому з роботи. В сутінках її підхопили, для розваги, четверо нелюдів. Вивезли за місто й замордували. Їх знайшли й покарали, тільки мені від того легше не стало. Залишилася порожнеча й пекельний біль. Якби не донька, думаю, я б і сам сконав. Тільки мамині оченята не давали мені свободи вибору й тоді я відправив дівчинку зі своєю ненькою за океан. Ми часто спілкуємося. Я літаю, щоб привітати їх з днем народження... Саме тому пропоную тобі допомогу, аби не шкодувати, що міг та не захистив.

Він замовк, як я напередодні, але розповідь пана Шувалова викликала в мене справжній шок.

– Лево, я Вам дуже співчуваю і дякую, що навзаєм відкрилися мені. Чесно кажучи все це нагадує страшний сон. Хочу прокинутися та не можу... Вибачте я краще піду, бо й так привласнила купу Вашого часу, – невдячно підсумовую нашу зустріч, а він швидко запитує:

– Куди? Сашо, як далеко ти зможеш піти? У кращому разі через день-два відкриється копіювання файлів. У клініці тебе не знайдуть і моментально приїдуть додому. Часу на прийняття рішення дійсно мало. Розумію твої вагання, але сприймай мене, як рятувальний жилет.

– Не називайте себе так, будь ласка! Ви порядна й смілива людина. Я також була

впевнена, що варта чогось і жила звичайним людським життям. А виявляється, мене можна стерти, наче той файл і ніхто не помітить, – більше не відчуваю затишку в красивому салоні та знову збираюся рюмсати.

– Я не дозволю! Невже ти так і не зрозуміла, що в підсобці ресторану я побачив у тобі виняткову особистість? Адже тобі до снаги долати будь-які труднощі. Я не тиран і не гвалтівник. Владнаємо твої проблеми і йди на всі чотири сторони, – продовжує схиляти мене до афери з переїздом загадковий чоловік.

– Гаразд, дайте мені часу до ранку. Завтра я обіцяю відповісти. Мені необхідно дуже серйозно поговорити з мамою. Я впевнена, що вона не погодиться. Дякую і до побачення! – намагаюся посміхнутись та рішуче відчиняю дверцята.

– Завжди! Будь обережною й сама нікуди не ходи. Якщо тягне на подвиги, подумай хоча б про маму, – киває мені Шувалов і я, не озираючись, біжу додому.

Мене страшенно гнітить, що серед літа, мов та наркоманка шифруюся в капюшоні на голові. А вдома замикаюся на всі замки й не уявляю: скільки ще зможу так протягнути?

Коли повертається мама - стає спокійніше. Але тепер дитяча лікарка напосілася за непристойні синці на моїй шії:

– Доцю, а що це з вами таке? Впадаєте в підлітковий вік чи Фелікс геть з глузду з'їхав? Треба поговорити з ним...

– Не треба, мамо! Прошу тебе, сядь. Є невідкладна справа.

– Все-таки завагітніла! – зопалу падає вона в крісло. – Господи, ну ви ж дорослі й досвідчені. Я навіть не забороняла тобі приймати протизаплідні. А що каже він?

Здається всі мами, навіть освічені, уявляють стосунки доньки з кавалером однаково. Та я всідаюся перед нею на краєчок журнального столу й беру за обидві руки:

– Мамо, ні. Ця проблема була б найменшою...

– А що ж тоді?

Їй я також викладаю скорочену версію подій та закінчую пропозицією пана Шувалова. Бідолашна слухає зізнання, розпачливо хапаючись то за голову, то за рота. Мені шкода травмувати її, але ситуація вимагає правди.

– Оце тобі й висока зарплатня та казковий принц! Припустимо, що ми на який час кинемо дім, але хіба це розвіє біду, в яку ти потрапила? Дівчинко моя, ти ж розумниця. Чому відразу не пішла з місця, де розгулює кримінал?

– Мамо, я лише складала бухгалтерські звіти й вони нічим не відрізнялися від сотень інших, у будь-якій з великих фірм. Це Тугаї нишком вирішили, що зроблять мене старшою невісткою клану й матір'ю Феліксових дикунів. Я бачила, що він систематично зраджує, а тому гралася в Мату Харі та збирала для захисту компромат. Я навіть не уявляла, що своїми руками плету для нас з тобою міцний зашморг. І ресторатора я геть не розумію. Навіщо ми йому здалися на фазенді, за містом? –

запитанням підбиваю підсумок родинної наради.

– Хіба що в того чоловіка є своя армія для боротьби з Тугаями, – саркастично реагує дитяча лікарка.

– Думаю, ні. Я взагалі до вчора його не знала і намагаюся зрозуміти справжні наміри. А що як він гірший за Тугайв? – заднім числом вмикаю логіку.

– Сашко, я бачу твої болючі сумніви, щодо подальших дій і мені дуже шкода. Взагалі не думала, що після смерті тата до нас прийдуть гірші часи. Треба попрацювати біля плити, каструлі мене розрадіть, – підіймається вона з крісла та йде до ванної кімнати. Я згодна й відчуваю стопудовий тягар вини.

Не встигли ми приготувати вечерю, як знову зателефонував Лев. Тільки цього разу він попросив до слухавки маму й скоро вона пішла на балкон, а повернувшись виглядала на диво натхненною.

– Варваро Григорівно, а що відбувається? – запитую з цікавістю, адже давно її такою не бачила.

– Нічого особливого! Пан Шувалов запросив нас з тобою до свого ресторану й треба підготуватися. Дарма стояла біля плити. Давай, маскуй ті гидкі синці та поїдемо розслаблятися до пристойного закладу, – каже вона мені.

– Він і на тебе чари наклав? Коли це ти так швидко погоджувалася гуляти невідомо з ким? – знижую плечима та йду збиратися. Це набагато краще, ніж картатися за помилки та чекати непроханих гостей.

Біля двадцятої зателефонував водій Шувалова й сказав, що очікує нас біля під'їзду. Жінки родини Данилюк - люди зібрані й скоро всілися на заднє сидіння авто, яке вчора стояло у дворі «Grand Salute». Хлопець домчав нас з вітерцем і випустив на задньому дворі.

Лев вийшов зустрічати. Наразі він змінив робочий костюм на вишуканий вечірній прикид. У елегантному вбранні, з краваткою-метеликом, пан Шувалов нагадував кіноактора, що грає заможного нареченого. Тільки він не грав, а щиро привітався з мамою й повів нас... до порожньої зали.

Яким чином йому так швидко вдалося здихатися відвідувачів, ми навіть не питали. Ясно, що сьогоднішній вечір приніс йому вагомі збитки, а ще образу постійних гостей. Та виходить, що заради поставленої мети він уміє ризикувати.

Господар знав напам'ять все меню й допоміг обрати підходяще вино. А парочка досвідчених офіціантів обслуговувала нас з мовчазними посмішками на личках. Смачні страви й ніжне спиртне зробили свою справу і в цій затишній атмосфері ми забули про свої напасті.

Мама розповідала Шувалову про мої дитячі подвиги так насичено, що я запитала:

– Панове, а я вам не заважаю?

– Що ти, доню! Просто Лев така цікава людина, якої я давно не зустрічала, –

відповіла мені якась інша мама.

– Тобто Ви згодні, пані Варваро? – підійняв свого келиха Лев, а мама взялася за свій і похитала голівкою:

– Якщо Ви про переїзд, то Ні. Власне, я не знаю... Давно не почувалася такою розгубленою, як моя Сашка. А за прекрасний вечір - ми Вам дуже вдячні!

Розділ 5.

ШАНТАЖ

Здавалося, що після приємного застілля в «Grand Salute» можна трохи розслабитися й виспатись. Але сон до мене не йшов і я крутилася в ліжку, мов підчепила безсоння.

Тільки під ранок вирубилася й не чула, як мама пішла на роботу. А в районі десятої мене розбудив Лев. Спросоння пригадала, наскільки важким буде день і вибралася з постелі.

Шувалов не кидав слів на вітер і вчора не пожартував. Він сказав, що десь через пів години я повинна бути готовою, аби їхати з ним до Тугаїв. Відмовлятися було марно й мене накрила паніка. Всю трусило й кидало в піт та я прийняла холодний душ, скромно вдяглася й сподівалася вижити.

Коли почула контрольний дзвінок, перехрестилася та не могла втихомирити серце, що вискакувало з грудей. Я думала він з'явиться на своєму красені, але тепер Шувалов відчинив для мене передні двері чорного тонованого мінівена. На задньому сидінні Тойоти вмостилися трійка підкачаних незнайомих. Я ввічливо привіталася й ми помчали до Тугаївської склянки.

У супроводі міцних хлопців піднялися на другий поверх і наші кроки лунали в тиші, наче грім. Звісно в такому складі звільнитися з посади бухгалтерки мені було легше, але все це нагадувало якийсь жаклиний фарс чи знімання кіно.

– Готова приголомшити неандертальців? – підморгнув вогнями карих очей Лев і залишив охоронців за межами приймальні.

– Чесно кажучи, ні. Я взагалі не уявляю реакцію Бахтіяра й мені дуже лячно, – кажу відверто, як є.

– Лячно оцих приматів? Сашо, вони звикли ображати слабких, а ми порушимо їх правила й підемо геть, – впевнено підхопив мене за руку Шувалов.

Добре, що Фелікса тут не було. Певно, що залишивши мене лікуватися, він взявся знімати стрес з якоюсь новою пасією.

Коли секретарка зайшла доповісти про відвідувачів, старий Тугай мирно дрімав у своєму кріслі. Ось він розплющив очі й вони почали здивовано вилазити з орбіт, а Лев привітно посміхнувся й сказав:

– Вітаю, Тугай-ага! Даруйте, що турбуємо без попередження та ми ненадовго. Прийміть в Олександри заяву на звільнення, за власним бажанням, та перекиньте залишки заробітку. Ну, можете ще подякувати дівчині за гарну працю.

– ...Це жарт? Адже за словами Фелікса, Санія знаходиться в лікарні. Швидко ж тепер лікують! І якого біса у моєї підлеглої такий дивний перемовник? – грізно почав підійматися на старечі ноги Бахтіяр.

– Ні, не жарт і Ви мене добре чули, – відрізав залізним тоном Шувалов.

Старий не встиг нічого відповісти, як двері традиційно розкрилися навстіж і на порозі, з оскаженим поглядом, з'явився Фелікс. Виходить секретарка Тугая не така вже й незграба, а мій колишній був десь неподалік.

– То ось яка в тебе, хвойдо, болячка? Я вірив, кохав, а ти за моєю спиною старого куховара вподобала! – захлинаючись кричав він та в гніві кинувся до мене.

Тільки Лев знову здивував. Він зробив майстерну підсічку і влучно заліпив Феліксу під дих. Той миттю загальмував, схопився за бік і від болю додав ще кілька непристойних фраз. Щоб події розгорталися в правильному напрямку - на порозі вирости хлопці з мінівена.

– Пане Бахтіяре, я так розумію, що мирної угоди не буде? А цей гамір всіх нас не красить. Тоді розпрощаємося без паперової тяганини. Повірте, Олександра нічого не втрачає! Навпаки скоро забуде невихованість Вашого сина...

– Кляте стерво! – тримався за підбиту печінку Фелікс. – Скільки бачив паскуд, але таку підступну гадину вперше. Батьку, жени їх звідси, від гріха!

– Дарма ти, Лево, запхав цю підстилку під себе. Тугаї зради не прощають! – грубо висловився Бахтіяр та Шувалов зиркнув на нього хижим поглядом і спокійно сказав:

– Така поведінка не пасує Вашим літам, шановний! Треба перепросити.

– Я? У жінки? Такого в наших законах не прописано. Син правий, покиньте мої володіння! – зловісно процідив крізь вставну щелепу Бахтіяр і на тому розмова була вичерпана.

Щоб від пережитого хвилювання не зомліла, Лев притримував мене за руку й на вулиці. А навколо звично запраплялися голодні автівки та мене вони більше не цікавили. Це навіювало сум...

Ось ми порівнялися з зеленою огорожею, на виїзді з комплексу, як раптом почули:

– Шуро, зупинись!

Я знала, що для купи камер тут була сліпа зона, а Ларс і поготів. Він жваво жестикулював з-за кущів і прохав наблизитись.

– Я відійду на хвилинку. Все добре, Лево, він безпечний, – запевнила я свого захисника.

– Привіт! Чого тобі, Ларсе?

– Ого, яка в тебе свита. Вражає! Та мені цікаво перекинутися словом щодо непрофесійної роботи в мережі, – шепоче й знервовано оглядається системний адміністратор.

– А мені нецікаво! І чому ж непрофесійної, коли навіть ти второпав тільки наступної доби? – зверхньо відповідаю безнадійно закоханому в мене парубку.

– Та коли саме неважливо. Головне, що я все впорядкував і поки не доповів роботодавцю. Можу взагалі забути, тільки ж мені потрібне заохочення, – при цих словах майже у всіх людей виникає єдиний і неповторний рух пальцями, що підкреслює шурхіт грошей.

– Я звільнилася, Ларсе! Тому твої пред'яви неактуальні, – награно посміхаюся й збираюся йти.

– Невже? Шуро, медитуй скільки хочеш, але Тугаї - то вічний клопіт. А я живу в цифровому світі й розумію, що той випещений індивід, який наразі не зводить з тебе очей, міг би мене простимулювати. Тоді мовчатиму, – нахабніє ще один.

– Ларсе, це шантаж. А ти - меркантильний мережевий шур, знаєш?

– Так, але в мене мала дитина з дружиною на шії сидять і оренда непристойно дорога, – перераховує мені свої проблеми хакер.

– Звучить невесело, тільки ж твоя оферта багаторазова. А в мене - голяк. Я не коханка пана Шувалова. Він просто допоміг здихатися Тугаїв. Хоча це тебе не стосується, – навіщось виправдовуюся перед ним.

– Та ти що! Думаєш, я повірю, що ти дарма ходиш за ручку з цим годувальником еліти? Невже розучилася читати чи часу не знайшла? Добре, я авансом введу в курс справ. Твій новий залицяльник - достобіса багатий. Окрім нашого, у нього ціла сітка ресторанів. У рідному місті Клайпеда, а ще у Відні та в Таллінні.

Я слухаю цього шахрая й починаю здогадуватися, що він не бреше. А Ларс бачить мій подив і задоволено каже:

– Точно чарівне стерво! Адже з ліжка дизельного принца ти так швидко перескочила до покоїв короля кальмарів і заморських вин, що не тямиш, куди потрапила. Виходить жінці бути розумною не обов'язково. Триматися на плаву вам зовнішність допомагає. Окей! Я почекаю днів зо три, а потім доповім.

– І скільки ж ти хочеш, для початку? – запитую з цікавості, бо він мені огидний.

– Тридцять штук бакинських і ні центом менше! – впевнено заявляє Ларс і йде в напрямку склянки.

– Я можу поцікавитися, що від тебе хотів той хлопець? – виховано запитує Лев, коли я нарешті всідаюся до авто.

– Безперечно. Це програміст Тугаїв. У своїй справі він непоганий і вже знайшов мої походеньки системою. А тому запропонував на вибір: або він звітує перед господарем, або я приношу йому на тарілочці тридцять тисяч доларів. Строку - три дні, – чесно зізнаюся Шувалову про апетити тепер уже колишніх колег.

– Непогано так влаштувався хлопчина! Не треба нічого робити, тільки слідкуй за порушеннями й живи на повну. Тугай зібрав навколо себе дивний колектив. Кожен

намагається, з вигодою для себе, використати іншого, – сумно посміхається Лев.

– Але ж це принцип роботи будь-якого бізнесу, – здається від розмови зі здирником я зачепила чорний негатив.

– Нічого подібного. Я так справи не веду й навіть не співпрацюю з підлими. Раніше траплялося та зараз маю можливість обирати чесних партнерів, – без хвастощів розповідає мені ресторанний магнат і не знає, як Ларс щойно змалював мені його справжній статус.

– Це я вже зрозуміла, – незалежно від розміру його чекової книжки, дивлюся на Шувалова аж надто тепло.

– То як задовольнимо гопоту? – жартує Лев.

– Нізачо у світі! Якщо вже мені не судилося прогинатися перед Тугаями, цей точно нехай прямує лісом, – полегшено зітхаю й бачу перед собою власний, порожній серед білого дня, двір.

– Друзі, а погуляйте кілька хвилин, будь ласка, – чемно просить охоронців Шувалов і ті миттю зникають з авто. Мабуть, теж сподіваються, що ми будемо ніжно прощатися? І чому всі навколо підозрюють між нами з Левом гріх?

– Сашо, може все-таки почнеш збиратися? Я переживаю! Ось відвезу пацанів і повернуся за тобою. Якщо необхідно, почекаю. Тільки до ночі ви з мамою повинні вибратися з рідних стін. Тоді мені краще спатиметься, – заглядає в очі він новим незнайомим поглядом.

– А Ви теж погано спите вночі? – легковажно бовкаю й чую:

– З того часу, як зрозумів, що ти в біді. Сьогоднішній візит до Тугаїв не віщує нічого доброго. Ти ж знаєш, які вони лихі. Будь розумницею, підштовхни маму до дій. Вона в тебе хороша й послухається, заради блага.

– Ой, Господи! Все, що тепер відбувається нагадує марення. Лево, я не можу... Дякую за допомогу, але ми залишаємося, – вперто відмовляюся й звільняюся від його руки. За кілька днів я почала звикати до люб'язних манер цього пана.

Розділ 6.

ЗАМАХ

Довго чекати на реакцію Тугаїв не довелося. Моя принциповість, а точніше нечувана впертість, скоро вдарила по найболючішому. Взагалі цей добровільний домашній арешт і так викликав розлади психіки, а тут ще й мама ніяк не бажала відповісти на дзвінок. Мабуть, забула поставити звечора телефон на зарядку й автовідповідач тупо завис.

Та ось бачу на екрані виклик її подружки-окулістки. Натискаю й чую таке, від чого в голову наче вдарила блискавка, а серце застугоніло й вискакує з грудей.

– Сашко, будь ласка, не дурій та на твою мамку тільки-но було скоєно замах. Ми

прямуємо до лікарні у швидкій...

– Вона жива? Де ви? Я їду! – кричу в слухавку й забуваю про все на світі. Адже єдиний рідній людині на землі, через моє безвідповідальне спілкування з бандитами, зробили боляче. Тут до бабці не ходи! Я на сто процентів знаю, звідки у лиха ноги ростуть. Перебити б їх усім Тугаям разом!

Як доїхала, не пам'ятаю. Зупинилася лише в палаті звичайної районної лікарні, коли побачила, що мама лежить під крапельницею. Вона неприродно бліда, але мені посміхається. А на сусідньому ліжку якась тітка, з оповитою бинтами головою, здивовано розглядає мене.

– Мамо, хто посмів? Як це було? Ти вже спілкувалася зі слідчими?

– Нащо мені ті слідчі, доцю? Що я їм розповім? Як вийшла з поліклініки та вже бачила на зупинці свою маршрутку, а повз пробіг звичайний хлопчина й зачепив рукою за бік. Я навіть не відразу зрозуміла, чому по спідниці кров струменить, а нападника вже ніде не було видно, – грамотно доповідає мені про замах досвідчена лікарка.

– Але ж треба знайти й покарати негідника. У вас на вході є відеокамери й по вулиці також. А що кажуть лікарі? – тарабаню, як скажена, змішуючи все до купи, а в колінах грають дрижаки.

– Маленька, заспокойся! Все в нормі. Нічого особливого не сталося. Хірург обробив поріз та скріпив кількома дужечками. Сказав, що життєво важливі органи не постраждали. Наче я сама цього не знаю. На зовнішній частині стегна у жінки лише жир, які там органи? Краще скажи: навіщо ти вибралася з дому сама, забувши про небезпеку? – тепер схвильовано запитує мама.

– Ой, не нагадуй! Я сиджу, наче та пташка в клітці й не знаю чого чекати? Доки Тугаї природною смертю, від старості, помруть? Натомість дочекалася замаху на тебе... – кривлюся й збираюся заплакати, бо неймовірно шкода нас обох.

– То може все-таки забудеш про свій гонор і приймеш пропозицію пана Шувалова? Побудеш під охороною, доки я вичухаюся. Сидіти вдома на самоті я тобі забороняю. Від одних думок тут розум втрачу. Бери й зараз же телефонуй йому! – чую її наказ і радію, що не все так погано.

– І що я йому скажу? Прийміть мене під своє міцне крило, добрий дядечку... Мамо, перестань! Кажи: чого тобі хочеться, а я вибіжу й принесу.

– Я тобі вибіжу! Думаєш, нам це сниться? Щось же та хотів сказати той хлопчина лезом і точно не мені. Набирай свого захисника! Якщо вже поліз до нашого болота, нехай терпить. Ні, стій. Я сама поговорю... – хапає вона з моїх рук телефон і знаходить слова, яких у моїй розбурханій голові взагалі немає.

Лев примчав без квітів, але з двома термосами. В одному був гарячий ароматний бульйон, а в іншому - прохолодний фреш. Його збуджений вигляд демонстрував, що ми йому геть небайдужі. А ще дивився на мене так, наче то я лежала поріzana, в лікарняному ліжку.

Сусідка по палаті покректала й вийшла. Мабуть, не витримала перегляду нашої мильної опери. Та ресторатор часу не гаяв. Він встиг поговорити з лікарем про наслідки для здоров'я постраждалої й необхідні препарати... А як повернувся, сказав, що йому дозволили транспортувати поранену до приватної клініки та вже взявся за свій супергаджет, щоб викликати карету.

– Лево, стривайте! Я нікуди не хочу звідси їхати. Все нормально. Ну, не люблю я тих білосніжних стін та яскравих посмішок персоналу. Мені тут, серед своїх, зручніше. А от за мою маленьку дуже переживаю. Допоможіть, будь ласка! – почув Шувалов слова мудрої жінки й відклав айфон.

– Добре, я зрозумів. Але охорону все-таки викличу. Даруйте, та це не обговорюється, – якомога лагідніше відповів пан Шувалов і пішов з палати. А Мама дивилася йому вслід утаємниченим поглядом і промовила:

– Бачиш, доцю, є таки Бог на світі й рятує свою земну мошкару дивно й непередбачувано. З ним я тебе куди завгодно відпущу. І чому ти відразу не потрапила на роботу до ресторану?

– Хм! Та тому, рідненька, що я не вмію куховарити. Правда, чекаючи на тебе, свіжий салатик нарізати спромоглася. Навіть підігріла твої смачні картопляники. Це все. Нетямуца в тебе дитина, мамо! – трохи відлягло і вона почала жартувати.

Ясно, що у Лева була купа своїх важливих справ, але відповідальний чоловік дочекався двох кремезних бодигардів, що взялися цілодобово чатувати біля палати. Лише тоді Шувалов побажав мамі швидкого одужання й глянув на мене очима вихователя дитсадка:

– Можемо їхати, Сашо. Мама дозволяє!

Ми сіли до його блискучого BMW і тільки тепер я побачила, що припхалася сюди в домашньому вбранні Попелюшки з горища... Ну, це я перебільшила, але обірвані шортики з джинси й коротенька майка на голе тіло, без ліфчика, не дуже пасували до салону такого авто.

– Господи! Лево, перепрошую за свій непристойний вигляд. Але коли тьотя Таня сказала про маму, я взагалі ні про що не думала. Полетіла, як була, – смиренно опускаю очі, а Шувалов дивиться на мене ніжним поглядом і каже:

– Як на мене - все ОК! Сашо, я повторюю, що ти у всьому чарівна. Так навіть природніше й дуже звабливо... Зараз поїдемо до тебе й одягнеш, що захочеш та візьмеш собі кілька необхідних речей. А головне: захопи носії з компротом, за який твоя мама вже постраждала. Не треба було їм цього робити, – почувалася в його баритоні суворість і лагідний погляд став трішечки жадливим.

– Дякую! Саме так і зробимо. А Ларс - битий життям підлий щур, що тупо служить господарям. Навіть три дні не почекав, – залюбки підтримую войовничий настрій Лева.

– Тут ти права. Напад на Варвару Григорівну - це попередження від Тугаїв. Підказка, щоб їх боялися, – вправно забрався Шувалов між авто посеред мого старого двору.

– І мама так вважає. Знаєте, вперше як Ви пропонували провести мене до квартири, я відмовилась. А тепер прошу...

– Сашо, з радістю проведу тебе куди завгодно! А вже до рідного гніздечка й поготів, – перебиває він мою непотрібну балаканину й знову впевнено бере за руку.

Ми сьогодні не чекали на гостей та безладу в квартирі не спостерігалось. Я ввічливо запросила гостя почекати в кріслі й похапцем зібрала до спортивної сумки деякі речі. А потім дістала з іграшок гумового зайця та іншу флешку з комори й віддала Йому.

– Дякую за довіру, Сашо, – блиснули карі очі Шувалова й він поклав носії до внутрішньої кишені піджака та пішов до дверей.

– Але ж треба комусь довіряти в цьому страшному житті. Вам я довірилася, без сумнівів, – замикаю двері й зі спини не бачу шалених іскор, що сипалися при цих словах з Його очей.

За місто ми вибралися без проблем. Оминули невеличке село та лісопаркову зону й тепер я побачила обриси елітних забудов, якими кишать околиці столиці. Ще кілька хвилин і ми біля високих воріт, які особисто відчинив для господаря ще один неслабкий чоловік. Я вже встигла помітити купу рухомих камер і знала, що тепер зафільмована на відео.

Лев традиційно допоміг вийти з авто, яке миттю підхопив веселий хлопчина та повів до одного з підземних гаражів. Я нарахувала три. Ось тільки де взяти очей, щоб відразу роздивитися дивовижний зелений світ навколо?

Та головною особливістю побаченого є будинок, що не просто стоїть посеред неосяжного двору, а віддзеркалюється у воді... озера. Саме так! Я не вигадую. Звісно це не ті озера, що огортають наше місто, але навіть зараз ясно, як прикольне вечірнє світло з вікон заглядає до води. Середина водойми темна й чиста, а біля берегів росте запашне латаття й квітне рожевими та білими лілеями...

І серед цього неповторного світу Йому сумно жити на самоті? Так говорив мені Лев. А я думаю, що коли в сутінках сяють оті казкові ліхтарі, хочеться читати вірші...

– Подобається? – піймав Шувалов мій зачарований погляд.

– Так, дуже! Знаєте, я не зовсім дика, але подібний дизайн міг створити лише справжній чарівник. Правда, – я дивлюся йому в очі й бачу там не задоволення, а зорі які ще не вийшли на небосхил.

Раптом на високому ґанку з'являється сива жінка й нищить романтичний вайб словами:

– Вітаю! Лево Севериновичу, де мені накривати на стіл? В їдальні чи на галявині?

– Познайомся, Сашо. Це тьотя Паша - моя неперевершена годувальниця. Раніше працювала в місті та довгі зміни в ресторані для неї дещо заважкі. А тут ми з нею частенько вигадуємо нові страви, куштуємо та вводимо до меню. Ось хто справжня чарівниця! Кажі, де будемо тебе сьогодні годувати? – відразу все пояснює Шувалов, бо я вже подумала, що то повернулася з-за океану його матір, а далі прийдеться

гратися з донькою... Так, я неймовірно стерво, але поки Йому про це знати не варто!

– Приємно познайомитися, я Саша. Дякую за запрошення, але апетиту геть немає. Лево, можна мені піти десь поспати? – знаю, що поведжуся невиховано, але від сьогоднішніх подій дійсно валюся з ніг.

– Ну-ну! Апетит приходить під час їжі, дитино, і все поступово владнається! Льово, я правильно кажу? – доброзичливо посміхається бабуня й звертається до господаря, наче до сина.

– Дякую Вам на добрім слові! Та мені соромно, що через свої труднощі вриваюся до Вашого житла й додаю турбот. Я посиджу, де скажете, – щиро відповідаю жінці й чую:

– Яка дивовижна дівчинка, як для наших часів! Лево Севериновичу, я накрию в їдальні.

– Добре, а я покажу Саші кімнату нагорі й потім приєднаємося.

Господар величного маєтку та власник мережі ресторанів «Grand Salute» наразі ввічливо тримає в руці сумку з моїм нечисленним скарбом і ми прямуємо за доброю бабунею в дім.

Розділ 7.

ПОЖЕЖА

Страви, що подавала тьотя Паша, дійсно мали неперевершений смак і вигляд. Відразу ясно, що майстриня довго працювала в ресторанному бізнесі, але сили поступово покидали жінку та розум і вміння залишалися на висоті.

Я дуже хотіла бути чемною, але через те, що мама лежить там (у казенному ліжку) й смакує дієтичною гидотою, нічого не могла з собою вдіяти й тихо колупалася в тарілці.

Зате Лев наминав смакоту своєї годувальниці за обидві щоки й утаємничено зиркав у мій бік. Він жартував і підбадьорював, як міг, та наразі геть не нагадував суворого керівника «Grand Salute» чи грізного захисника Тугаївської бухгалтерки.

І бабуня, мов та бджілка, крутилася навколо столу й робила це з особливим задоволенням. Чого це вони такі? Мабуть, не часто приймають у себе гостей ось і радіють. Такою була моя версія подій.

– Щиро дякую! Все було дуже смачно, – підіймаюся з-за столу, а мудра жінка посміхається й відверто каже:

– На здоров'я, дитино! Але ж ти нічого не їла. Так не можна. Дивись: під шовковою шкірочкою - одні кісточки. Ще трохи й розсиплються. Лево, нам треба залишити Сашу тут надовше та підгодувати її.

– Тьотю Пашо! Пропозиція приймається в обидві руки, – залюбки підтримує гумор старенької Шувалов. – Все, як завжди, неймовірно смачно! Тепер зранку доведеться додати навантажень.

– Навіщо? Ти й так виглядаєш, наче юнак двадцяти років. Правда, Сашо? – веде бабуся брівкою й заграє до Шувалова та я тупенька не розумію: про які навантаження йдеться? Просто згідно киваю й дуже хочу піти до тихої кімнати, що відвели мені нагорі.

– Сашо, дозволиш мені подивитися матеріали? – запитує Лев, коли ми прямуємо повз його кабінет.

Відразу як приїхали, навіть у своїх володіннях, господар вельми обачно поклав флешки до сейфа, а тепер делікатно цікавився про дозвіл переглянути їх вміст.

– Звісно. Навіщо запитуєте? Ваша оцінка мені дуже важлива. Може там і немає ніякого компромату на Тугаїв? Хоч я намагалася збирати найгрубіші порушення, які мені наказували робити, – чомусь пригадується купа гидоти й настроїв зовсім падає.

– Ну, не вішай носика! Завтра я обов'язково завезу твої ризиковані старання до спеців. Нехай самі вирішують, як розіпнути злодіїв. А ти спробуй відпочити, он яка зморена. Солодких тобі снів! – лагідно говорить Шувалов та я впевнена, що як тільки доторкнуся до шовкових подушок, відключуся й нічого не згадаю. Але його побажання мені приємне, адже жоден чоловік (окрім татка) ще ніколи так доброзичливо не казав мені цих слів.

– Навзаєм! Сподіваюся сьогодні Ви також спатимете добре? Дякуючи Вам, мені ніщо не загрожує і для гарного сну є всі підстави, – хочу просто зробити йому комплімент, але бачу, як оксамитовий погляд стає незрозуміло яскравим... Та Лев чемно киває і йде перевірити якість зашморгу для Тугаїв.

День у маєтку Шувалова починається доволі рано. Я не кажу про охоронців, що працюють цілодобово. Вночі я вставала кілька разів до вікна й бачила їх невтомний рух маршрутами.

Тьотя Паша вже точно куховарить, а Лев (на майданчику біля озера) виробляє зі скакалкою такі фігури, яких я не вмю. В шортах і вільній футболці він нагадує професійного спортсмена та геть не скидається на старого, хоча йому вже стукнуло тридцять дев'ять років.

Після неприємної розмови з Ларсом я облазила всі можливі електронні енциклопедії й тепер знаю докладну біографію ресторатора та навіть різноманітні відгуки й плітки. Як і казав той здирник, Лев народився в литовській Клайпеді, в родині моряка та співачки. Дивно, але про загибель його дружини в мережі не було жодного згадування. Можливо, після драматичних подій, Шувалов замовив талановитому хакеру підчистити всі спогади?

Найбільше мене вразило, що його доньці, Віолі, вже десять років. Все як казав: «Ти старша за мою малечу на ціле життя». Це тому, що мені нещодавно виповнився двадцять один рік.

Між заняттями спортом Шувалов говорив телефоном, сідаючи за садовий столик і попивав воду. Вся ця картина нагадувала якийсь відомий кінофільм про магната, що тримає себе в гарній формі. Ось Лев підвів очі на моє вікно і я миттю сховалася за фіранками. Але він загадково посміхнувся й продовжив тренування.

Коли я вибралася до ранкового столу тьотя Паша сказала, що пан Шувалов уже поїхав у справах. Мені ж дозволив робити що завгодно, але ні в якому разі не пхатися на таксі до лікарні. Обіцяв повернутися години через дві й тоді ми разом поїдемо провідати маму.

На сніданок тьотя Паша подала парові вареники з вишнями. Вони були невірогідно смачні! Я миттю забула про боротьбу за осину талію й запихалася, мов зроду не бачила таких... Власне й не бачила!

Мама готує непогано, але завжди спішить до своїх хворих діточок, а тому найпрекрасніше, що я смакувала вранці - то сирники або млинці. А тут потрапила до казки: з охороною, неперевершеною кухаркою та чарівним вранішнім співом птахів. Це якось аж занадто!

В очікуванні пана Шувалова я тинялася зеленими галявинами і вдихала солодкий аромат троянд. Дивно, що охоронці поводитися так, наче я невидима. Думаю, їм наказали не чіпати непорозуміння, що лазить територією.

Я вільно перехилялася з місточка, що завис над водою й роздивлялася себе у природному дзеркалі. А потім пройшла далі й за туєвим чагарником побачила дивовижну гойдалку!

Міцна конструкція була розташована на самому краєчку й коли вместишся до кошика та добре розгойдаєшся, здається, що лешиш по воді. І щоб повернутися на суходіл, необхідно піймати слушний момент. Ось така екстремальна недитяча розвага, чимось схожа на мій теперішній хиткий стан і сподівання, що встигну сплигнути на тверду поверхню й не потону в темній глибині.

Лев примчав точнісінько об одинадцятій. Він сповістив, що вже завіз матеріали про Тугаїв куди треба. Йому подякували та здивувалися, що знайшлася дівчина, котра дуже ризикувала, аби вивести аферистів з тіні.

– Хм! Якби ж їм знати, як я боялася. Але добре, що встигла зібрати інформацію. Сподіваюся, вона допоможе покласти край кримінальній діяльності цього клану. Тільки шкода, що й мене разом з ними посадять до тюрми. Адже ми разом обманювали державу, – сумно зітхаю, а Лев пояснює:

– Ну, по-перше, ти робила це під примусом осіб, від яких залежала. А по-друге, допомога у викритті злочинів завжди зараховується. В цьому випадку тобі висунуть попередження або штраф. Та це ми легко владнаємо.

– Маю надію, що так і буде. Не хочеться кидати маму і вільний світ в той час, коли я щиро закохалася у Ваші зелені простори, – відверто бовкаю й бачу знову той сонячний погляд на собі.

– Ось за ці слова я тобі дуже вдячний, Сашо! Не бійся, все закінчиться й тоді ми поговоримо на цю тему розлогіше, – натякає на щось незрозуміле він, коли ми паркуємося біля районної лікарні.

Мама вже гуляла коридором і нам дуже зраділа. Сьогодні ми принесли їй ромашки й запашні здорові страви від тьоті Паші. Щира майстриня весь ранок нишком готувала для незнайомої жінки, що потрапила до біди. А я шукала слів та не знала, як

віддячити людям з іншої (доброї) планети, котрі випадково оселилися на нашій грішній землі.

Додому маму ще не відпускали і взагалі пан Шувалов обережно повелів забути про міську квартиру, допоки не пов'яжуть шахраїв. Мудрий стріляний ворон розумів, що загроза нікуди не поділася й смертельна небезпека тільки зростає.

Його підозри швидко справилися. Не встигли ми наговоритися, як зателефонувала Стелла. В істеричі вона волила, що ресторан горить...

– А ось і наступний крок Тугаїв. Вибачте, мені треба терміново від'їхати. Побудьте разом, а я наберу Роста й він надішле водія, щоб доставити Сашу за місто. Одужуйте, пані Варваро! – блискавично концентрується Шувалов і залишається дивовижно спокійним. Оце так витримка!

– Будьте обережні! – тільки й встигаю сказати йому, а неперевершений ресторатор жартує:

– Все нормально, не переймайся. Мої заклади підпалюють не вперше. Люди по-різному демонструють свою вдячність чи невдоволення.

Далі він жваво прямує на вихід та активно віддає розпорядження телефоном. А ми з мамою залишаємося стояти з відкритими ротами й розуміємо, що додали сторонній людині геть неочікуваної біди.

Коли з'явився той хлопчина, що паркував авто Шувалова до гаража, я попрощалася з мамою та в машині вже кілька разів намагалася набрати Лева. Але безсило опускала телефон і розуміла, що заважатиму боротися з вогнем, котрий сама накликала.

Водій періодично зиркав на мене в дзеркало, а потім відповів на запитання, якого я не задавала:

– Все гаразд, пані Олександро. «Grand Salute» стоїть і стоятиме! Я вже цікавився. Шеф сказав, що примчали два екіпажі рятувальників і полум'я навіть не встигло перекинутися на зали. Згоріла частина кухні й господарська кімнатка. А це для боса дрібниці!

Невже то я начаклювала? Адже згоріли саме ті приміщення, де мене принижували. Тільки якщо включити мізки, то займання могло статися й через чийось недбалість. Та я була впевнена, що це частина помсти Тугаїв.

Він повернувся зморений, але жвавий. Одяг у кіптяві, на руках подряпини. Це підказувало, що власник «Grand Salute» не гребував жодними засобами й не шкодував доглянутих рук та разом з усіма рятував своє дітище.

– Боже милий! Льово, Ви працювали рятувальником? – захоплена ним, вперше так сказала. А Лев глянув блискавкою оксамитових очей і розсміявся:

– Разом з рятувальниками. Думав, що ти ніколи мене так не назвеш, виходить пожежа допомогла. Я на кілька хвилинок в душ, а ти зроби нам, будь ласка, чаю. На твій вибір, я йому довіряю, – він хвацько підморгнув і зник.

Вдень тьотя Паша готувала шоколадне печиво й тому на першому поверсі стояв чарівний аромат. Я спробувала накрити вишукано, як це робила домашня майстриня. Він з'явився у їдальні свіжий, мов вранішній вітер. Від Шувалова розповсюджувалися духмяні пахощі гелю, а ще він не впорядковував волосся феном. Просто зачесав догори і також бажав бути переді мною в первозданному стані.

– Прошу до столу, пане, – жартую, а Лев кидає на мене ще один блискавичний погляд і каже:

– Боже збав! Для тебе я вірний друг і помічник, наскільки захочеш.

Я не змогла на це нічого відповісти, просто опустила очі й відкусила солодкого печива, що віддавало ніжною гірчинкою. Його смак дуже нагадував наші з Шуваловим стосунки, на поточний момент. Лев розумів мій стан по-своєму й приклав вуста до чашки та промовив:

– Дуже смачно. Я навіть про втому забув. Рідні стіни зцілюють, а твій погляд дурманить...

– Льово, що там у ресторані? Повна катастрофа, через мене, чи ні? – переводжу розмову в інше річище, бо мені чомусь страшно його грайливого настрою та збуджених очей.

– Чому через тебе? Може це мені помстився незадоволений смаком страв клієнт, – знову жартує він. – Ні, все геть непогано. Я навіть вдячний палію, адже він втілює мою давнішню мрію про реконструкцію ресторану. Понад рік я вмовляв сусідку-квітникарку продати мені кілька метрів її закладу та вона ні в яку. А тепер, серед тієї кіптяви, квітам точно буде незатишно. Я запропоную їй гарні відступні й таким чином збільшу площу кухні та додам ще одну малу залу. Тому: немає лиха без блага, Сашо!

– Я дуже рада і взагалі для нашого підступного часу Ви дивовижно працьовитий і чесний. Я ще ніколи не зустрічала таких, – підсвідомо повертаюся до компліментів Шувалову. А він ставить чашку на стіл і обережно обіймає своєю мою руку:

– То може так доля побажала? Наприклад, зустріти тебе на кухні «Grand Salute», щоб перейти до іншого рівня разом? – його неповторний голос звучить десь глибоко в мені та я не забираю руки й розумію, що Він правий.

Розділ 8.

ПОЄДИНОК

– Стелло, ти адміністраторка закладу і маєш право підпису! Оформлюй договір, а я під'їду через годинку та окреслю робітникам початковий фронт робіт, – владно промовляє Лев у слухавку, а потім дивиться як я спускаюся сходами та відразу змінює риторику й стиль:

– Доброго ранку! Я тебе розбудив? Невже мене й нагорі чутно? Ніяк не навчу її самостійно приймати робочі рішення, – чемно підсуває мені стілець Шувалов і подає каву. А що такого? Просто у людини високі манери закладені в крові.

– Привіт. Дякую, Льово! – обіймаю чашку обома руками й запитую: – То який на сьогодні план дій?

– Спочатку провідаємо твою маму, а потім поїдемо на відбудову. Ти ж хотіла бути в гущі подій. У мене стільки всього заплановано! – вмощується навпроти Шувалов.

Здається виспалися ми гарно. Він тому, що зморився допомагати пожежникам, а я - просто відчувала тепло Його руки. Звісно віртуально, адже спали ми кожен у своїй постелі.

– Нарешті! Бо мені страшенно набридло сидіти вдома й перераховувати кущі. Вони у Вас звісно чарівні, але я звикла до руху, – насолоджуюся смачною кавою й радію гарному задуму.

І ось ми разом мчимо приміською трасою. Пару кілометрів лісової дороги геть порожні. Люди бізнесу вже дісталися до своїх офісів, а їх домогосподарки ще чистять пір'ячко в покаях.

Раптом бачимо, що попереду на асфальті хтось лежить. Це жінка! Невже якась тварюка збила людину й навіть не зупинилася? Лев впевнено гальмує й спрямовує авто на узбіччя.

– Треба оглянути й допомогти... Сашо, неси аптечку. Там є нашатир, – схиляється Шувалов над невідомою й намагається прослухати сонну артерію.

Зненацька з кущів вистрибує цибатий парубок, з биткою в руці. Я кричу, мов різана:

– Льово, позаду! Ні-і-і!

Та нападник встигає опустити дерев'яне знаряддя Шувалову на голову. Лев хитається й падає поруч з жінкою, без свідомості. А вона спокійно підіймається й задоволено сміється. У мене від шоку тимчасове заціпеніння, але коли з-за дерева своєю зухвалою ходою виповзає Фелікс - свідомість миттю повертається.

– Ну привіт, падлюче стерво! Які ніжності. За мене ти так зроду не переживала, – чую його паскудний голос і кров скипає в жилах.

– Тугаю, ти геть здурів? А що якби ми не зупинилися й переїхали її? – пригадую свою традиційну поведінку в стаді баранів.

– Тоді було б на одну тупу вівцю менше. Теж мені втрата, – ближче підходить Фелікс та намагається піймати мої губи: – Я скучив. Ось і вирішив зіграти маленький водевіль. Ну що там, Шпало, дідусь живий? Нам треба аби він трішки подихав. Тоді ця мавпа зробить все правильно.

– Відвали! – грубо смикаюся в його руках та запитую: – Навіщо я тобі здалася? Ми ж наче розпрощалися?

– Ти глуха? Кажу: скучив за хтивою й гарячою! Хочу, щоб знову називала своїм Чінгісханом. А ще повернула вкрадене. Бо придавлю, мов жабу! – стискає своєю клешнею мені горло він.

– А що я вкрала? Твоє серце? Так у тебе такого органу немає. Для порозважатися - міг би просто зателефонувати й не тягти сюди оцих дегенератів. І взагалі: навіщо ви шановану людину чіпали? Він же по судах затягає, – намагаюся бути злою, як любить Фелікс. Хоч я зараз і так страшенно зла!

Після удару Льова дещо прийшов до тями, а з голови сочиться кров. Довготелесий стягнув йому руки скотчем і затис біля нашого авто. Повз промчали кілька крутих тачок та багатії не звертають уваги на туристів, що зупинилися сходити до кущів. Тому допомоги чекати не варто.

– Я тобі, стерво, просто зараз в'язи скручу й накажу закопати. Де компромат на тата? Віддай, бо поріжу твого старого хахалю на шматки! – Фелікс у своєму репертуарі та погрожує відразу всім.

– Гаразд, я зрозуміла! Ларс продався за копійки, бо самостійно ви б ніколи кінців не знайшли. Я віддам, але тільки тоді, коли звільниш ресторатора, – нагадую про свій нестерпний характер і вроджені колючки.

– У тебе не те становище, щоб умови диктувати. Спочатку повернеш, що взяла, а вже потім отримаєш діда. Хоча на біса він тобі? Шпало, тягни каліку до табору! Що значить: не може йти. Тоді віднеси! А нам з коханою необхідно тісно поспілкуватися, – гидко підморгує мені дурисвіт та навіщось знову прямує до кущів.

...Не може бути! Цей примат тягався на Ferraгі лісом, по піску й від цього шикарне авто схоже на брудні ночви. Ось нещасна тачка вибирається на асфальт, а та «актриса» запихає мене всередину. Фелікс нахабно лапає моє тіло і власноруч пристібає ременем безпеки.

– Ну, стерво, керуй! Сподіваюся там, де ти приховала дані знайдеться поміст, щоб тебе добряче відідрати. Я страшенно зголоднів! – лізе з його рота традиційне паскудство та я поки не виказую адреси.

На автостраді мажор різко петляє поміж машин і мчить так, наче авто горить, але мені байдуже. Він кидає у мій бік нетерплячі погляди й продовжує вихвалитися:

– І чому ти така апетитна? Мій завойовник просто рветься зі штанів! Кажи, куди ми пхаємося, лярво?

– Не повіриш, до мене додому. Певно тобі про таке важко здогадатися? – зневажливо посміхаюся.

– Гониш! Але ж мої там уже були, – зізнається сволота.

– Ти забув, що я винахідлива? Та не парся, отримаєш своє... Ратиці тобі в плов!!! Що ви з оселею зробили, дикуни? Тут же все догори дном! – отетеріло дивлюся на розгардіяш у квартирі та відчуваю приплив нездоланного гніву.

– А тепер залиш ці ніжності до хати й віддай запис, – починає розстібати штани Фелікс тріумфуючи, що спарюватиметься зі мною у пристойному ліжку.

– Зажди, дай хоча б сходити в туалет! До речі, флешку я саме там заховала. А хіба твої недороблені шукачі туди не заглядали? – посміхаюся та йду попісяти. Вже як

зробила справу, перехрестилася й вийшла до Тугая.

– Ну й де обіцяне? – супить брови Фелікс.

– Впало за унітаз! Я тільки за нитку потягнула, а вона обірвалася. Сама я туди не дістанусь. Будь другом, підсоби! – роблю дивовижно наївні очі та пригадую слова Льови про те, що вдома й стіни помагають.

Імбецил ведеться на щире прохання і йде за мною до вбиральні. Та в старих будинках ці кімнатки такі вузькі, що я пропускаю Фелікса вперед зі словами:

– Ось там, бачиш пакетик лежить...

– Де? Я нічого не бачу.

Доки безмозка тварюка намагалася знайти те, чого немає, я вже прихопила з полицки стару кришталеву вазу і з усієї сили вліпила вінтажною річчю по його дурній голові. Фелікс не встиг нічого сказати та якусь мить ще не розумів, як я посміла так солодко поцілувати? А далі ляпнувся мордякою об унітаз і ця картина була просто прекрасна!

Стара міцна посудина не розбилася, а Тугай ще встиг зачепитися за змивний бачок і сповз на підлогу, без свідомості. Я не перевіряла його пульс. Живий він чи здох - мені було байдуже. Лише дістала з його задньої кишені телефон і вибігла в коридор та замкнула двері. Я навіть не думала, що в нього є дублікати ключів, адже якось вони потрапили до нас, не ламаючи замків. Та часу не було і я просто набрала «102».

– Прошу допомоги! На мене у власному домі скоєно напад! Хотіли пограбувати й згвалтувати та я дивом врятувалася...

– Адреса? – почула зі слухавки й задоволено посміхнулася, пригадуючи як Тугай цілує пикою наш унітаз.

Далі невідкладно зателефонувала Стеллі:

– Вітаю! Будь ласка, нічого не запитуйте, просто дайте мені контакт Ростислава.

– У маєтку якісь негаразди? – не почула вона мене та я впевненіше заявила:

– Запитання не на часі, просто скиньте контакт начальника охорони і все. Дякую!

Я тільки встигла привітатися з сусідкою, що вийшла з під'їзду, як мені вже дзвонив головний охоронець Шувалова. Я бачила його кілька разів на території маєтку та особисто не спілкувалася.

– Це Ростислав. Слухаю, пані Олександро! У Вас якісь проблеми? – спокійно карбує слова він.

– Так і дуже серйозні! На шляху до міста бандити розіграли сцену й напали на нас. Вони побили пана Шувалова й поволокли до якогось табору. Я лише можу сказати, що це було неподалік Катеринівки. Точніше не знаю...

– Я знаю. Там у глибині гаю дійсно є закинутий дитячий табір. Прийнято, ми вирушаємо. А де Ви самі? – з кількох слів зробив точні висновки професіонал.

– Мене примусово повезли до міста та я втекла. Викликала поліцію й наразі мені ніщо не загрожує. Прошу Вас, поквартесь! Лев Северинович поранений. У нього травма голови, – молю того дядька, наче він чарівник і може просто змахнути паличкою та покарати негідників.

– Робиться! Не переймайтеся. Ми свою роботу знаємо й виручимо господаря без проблем. До речі, пан Шувалов не вперше у таких ситуаціях. Він до викликів стійкий. Я буду Вас інформувати.

– Дякую! Допоможи вам Боже! – безсило опускаюся на лавку біля під'їзду й чую вже зовсім поруч звуки поліційної сирени.

Розділ 9.

ЗІЗНАННЯ

Розбиту довбню Феліксу перев'язали та, в кайданках, запхали до поліційного авто. Він сидів на задньому сидінні Пріуса й зиркав з віконця хижими очима та нагадував скаженого хом'яка, що всього страшенно боїться.

А чого тут боятися? Адже все найгірше з ним уже трапилося. Єдиний син заможного й відомого старця міг дозволити собі навчання в будь-якому виші чи прямувати кар'єрними сходами на підприємстві батька. Але Фелікс не визнавав і навіть соромився таких поворотів долі. Йому достатньо було вештатися нічними клубами й знімати дівчат, яких ранком він навіть не пам'ятав. Наркотиків не вживав, але пив усе, що ллється.

І мене вподобав лише для впевненості, що може скорити будь-яку дівчину. Спочатку я опиралася та Фелікс був щедрим і переконливим. Геть недосвідчена я вирішила, що то кохання. А він як тільки зрозумів, що купилася на порожні обіцянки, став грубим і байдужим.

Я ж все глибше занурювалася до злодійського болота й виконувала вказівки старого Тугая, порушуючи Закон. Хитрий господар цінував мій професіоналізм і навіть мріяв пов'язати родинними путами. Тільки моє внутрішнє «Я» поступово вчилася боротися. Так і прийшла думка збирати дані про незаконну діяльність Тугаїв. А коли вчергове посварилася з «нареченим» - випадково зустріла доброго захисника.

Все це промайнуло в голові, як сиділа на лавці під будинком і чекала доки слідчий закінчить оформляти папери. Ось він дав мені підписати протокол і поцікавився:

– Заяву на нападника писати будете? Чи Вам достатньо того, що неслабо приголубили цю погань?

– Однозначно буду. А мене за грубощі Ви хіба не заарештуєте?

– За самооборону? Ні. До Вас проникли без згоди, пошкодили майно, намагалися вчинити насилля. Ви постраждала, що захищалася на власний розсуд. Він живий, а шишка на голові розійдеться. Будемо вважати, що то початкова виховна робота. Ну, а вже скільки років триватиме перевиховання - визначить суд. Тоді завтра прошу до відділка на Лиманній, 20. Наразі тримайтеся! – закриває теку слідчий і прямує до авто.

Я наостанок милуюся приниженим Тугаєм і зловісно посміхаюся. Він бачить мій тріумф, підіймає руки в кайданках і проводить великим пальцем собі по шиї, так демонструючи, що мені не жити. Та я зухвало махаю йому долонею, наче відправляю в далеку путь.

Тільки насправді розумію, що це лише початок боротьби. Адже як тільки Бахтіяру донесуть про арешт сина, він миттю підійме на ноги всю адвокатську рать і Фелікса (максимум через сорок вісім годин) випустять на підписку. Ось тоді дихати мені на цьому світі залишатимуться години...

Раптом чую виклик і сіпаюся так, наче дикуна вже випустили. Нерви просто на межі!

– Слухаю, пане Ростиславе. Кажіть, будь ласка, все як є. Він живий?

– Доповідаю: все гаразд. Парочка недолугих гастролерів з нами не сперечалася. А з паном Шуваловим наразі ми прямуємо до клініки, аби визначити ступінь травми та обробити її. Власне він сам Вам все розповість. Ось у мене слухавку вириває... – сміється охоронець і я поринаю до чарівної мелодії Його голосу:

– Привіт, сміливице? Як ти там? Чув, самотійно прийняла бій? Прости, що так облажався й дозволив покидьку вкотре знущатися з тебе. Я винен, але обіцяю виправитися, – утаємничено натякає Лев і геть не соромиться посипати голову попелом у присутності підлеглих.

– Нічого, мені не звикати. А звідки ти знаєш про «бій»? – вельми дивуюся черговому ясновидству Шувалова.

– Це трішки незаконно та ми інколи (за необхідності) слухаємо поліційні частоти. Був виклик на твою адресу, а далі – розумієш? Пишатися звісно нічим та мені так спокійніше. Хочу бачити тебе негайно! Правда мої супостати силою тягнуть на обстеження до Добробуту, але спочатку ми підхопимо тебе. Колю, повертай тут! – грізно наказує комусь Шувалов. – Чекай, маленька! Будемо хвилин через десять.

Я така піднесена, що навіть не помічаю змін у нашому спілкуванні. Те, що Лев звертається до мене з особливою ніжністю вже не дивує, але я сама почала кликати Його на «ти». Може спереляку, а може настав час стати ближчими? Та куди вже більше, адже ми з першої зустрічі відчули силу спорідненості, тільки чомусь весь час боролися з нею. Але тепер я не шукаю виправдання своїм думкам і хочу єдиного: опинитися в Його обіймах до кінця життя. Яким би воно не було – довгим чи коротким!

І ось я вже бачу знайомий тонований мінівен. Дверцята роз'їжджаються й Лев, з пов'язкою на голові, стрибає на землю. А я зриваюся з лавки, забуваючи про сумочку, сусідські вікна, його охоронців і вперше блаженно притискаюся до серця, що по-справжньому кохає мене.

Яке неймовірно приємне відчуття, коли Його руки огортають тіло! Так, наче омили святою водою або повернули в дитинство, де немає злочинців і зрадників. Лев приємно занурюється в моє волосся й дихає всім, що в мені є. А я заплющила очі й назавжди перейшла до Його неземного виміру. Нам ніхто не сміє заважати й ще кілька хвилин ми стоїмо мовчки, без нахабних цілунків та клятв. Просто з'єдналися

радістю й бідною, ось і все...

– Привіт, моя доросла дитинко! Яка ж ти солодка на дотик, – перше, що чую від Нього та щиро плачу, бо розслабилася й не вмію ховати від цього чоловіка жодних емоцій і почуттів.

Я силуюся трішки відхилитися від рідної душі та оглядаю Його щасливе лице. Нічого, що битий, але такий осяяний Він вперше! Далі скидаю сльози й обережно, не торкаючись, намагаюся пожаліти його рану.

– Вибач, це все через мене... Навіщо воно тобі? – проникаю благоговійним поглядом Йому в очі й чую таке, чого ніколи в житті ще не чула:

– Тому, що кохаю Тебе, як нікого в світі!

Ні, я не обдурюю себе, заради нового коханця. Так, я вже чула десь схожі букви чи словосполучення? Але то було шахрайство й насилля над моїм слабким духом. Що завгодно, тільки не ці святі слова, що сказав мені найдорожчий на землі, отут посеред мало доглянутого старого двору, в присутності десятка сторонніх осіб.

Я дивуюся й зачаровано слухаю, як всередині обривається щось вогняне і б'ється у всі боки, з голови до ніг. Не знаю як пояснити, але дуже хочу, щоб воно залишалось й спалювало доки не згорю, а потім знову й знову буду відроджуватися у цих обіймах і знати, що справді потрібна комусь.

– Льово... Я навіть не знаю, як тобі відповісти! Ти дарунок неба, на який я не заслуговую. Та я спробую бути гідною... Прошу, пішли звідси, – шепочу щось дурне, а Він всміхається тією своєю чарівною посмішкою й веде за руку до авто з хлопцями.

Після побаченого здорові мужики, що скоріше за все також мають своє слабке, але дуже дороге місце у житті, тихо кивають і не чіпляються з саркастичними жартами, як робили це дикуни зі стада мого колишнього.

У відділенні клініки Льові швидко роблять МРТ, адже не лише в мене, а в нього тим більше є зв'язки в медицині. Висновок спеціаліста виявився не дуже веселим, але й не сумним. Середній ступінь струсу мозку вимагає якщо не госпіталізації, то відпочинку точно. Але ж хіба працелюбний ресторатор Шувалов послухається лікарів?

От і сьогодні він мав зустрітися з будівельниками в ресторані. Та через пригоду в лісі запізнився й точно карається цим. І моя мама давно чекає на нас у лікарні. Звісно я зателефонувала їй та перепросила за затримку в «Grand Salute» і вона повірила. Мені ж не вперше брехати, заради блага. А взагалі я страшенно хочу більше ніколи не обманювати рідних людей! Тільки поки не можу. Ось сиджу в Тойоті, за компанію з професійними тілоохоронцями, й намагаюся не відчувати вини.

Льова вийшов з медичним файлом у руці та впевнено затьмарював очима сонце. Здавалося, що сьогоднішня травма голови йому не нашкодила, а навпаки дала поштовх до важливих і доленосних змін. І тепер Він поводитьсь, мов хлопчисько, що вперше зізнався у коханні своїй ровесниці. Бо якби не злочинний вибрик Тугая, ми ще довго кружляли б навколо високих манер. А так, наче постріл у скроню прозвучали слова, на які ми заслуговуємо.

– Колю, додому! – радісно наказує Шувалов і огортає долонями мої руки. – Сьогодні я на лікарняному. Завтра буде новий день і все почнемо спочатку. Правда, Сашуню?

– Так, мій пане! – безсоромно кладу голову його на плече.

– Знову? Це для них я роботодавець, а для тебе - найслухняніший з підлеглих. Он Ростислав знає як воно це, – продовжує тримати жартівливий тон Шувалов.

– Ой як знаю, Лево Севериновичу! Ще трохи й Гандзя з мене всі соки вичавить, доки не народить, – жаліється головний охоронець. Виходить у нього є дуже слабе місце - вагітна дружина. Але цей сталний чоловік щодобово чесно працює там, де потрібен. І робить це завзято та віддано.

– А скільки ще залишилося? – потайки зиркає на мене Лев і думає про щось своє.

– Та тижнів зо три, не більше. Як вийде, – тяжко зітхає Ростислав.

– Ну, нічого витримаєш! Це ж тобі не пустеля. І навіть не сьогоднішня Катеринівка. Кумедні ці викрадачі. Знайшли куди мене заникати. У місце, де вам знайомий кожен сантиметр. За що й поплатилися, – знову нагадав про сьогоднішні непереливки Лев і я мимоволі стиснула його пальці.

– Все-все, забули! Ще трішки й усі відпочинемо. Рoste, ти до завтра вільний. Виклич групу Іллі. Нічого, що не їх зміна. Скажи, я турботи покрию, – слухаю свого ресторатора й чомусь думаю, що така внутрішня організація може бути лише в людини, що пройшла військовий вишкіл.

Ось нарешті й наш зелений двір. Тьотя Паша вибігає назустріч з перекошеним обличчям і я так розумію, що тут непотрібні поліцейні частоти. Околиці цих садиб справляються з новинами своїм безвідмовним радіо.

– Льовушко, що сталося? Як вони могли? – крутиться навколо роботодавця старенька та поводить, мов рідна. Власне за цими воротами всі якісь дивні: чужі люди, що згуртовані й щирі, більше за деяких близьких.

– Тьотю Пашо, не нагнітай! Все в нормі. Накривай на стіл все, що в тебе є. Ми жахливо голодні! Після натурального бойовичка чомусь дуже хочеться їстоньки, – притискає бабуню за плече Шувалов і дає зрозуміти, що всі сили при ньому.

– Зараз-зараз! Багато чого є. І майже готове. Не встигнете перевдягтися, як відразу за стіл! – повеселішала годувальниця й помчала з усіх ніг у дім, а Лев зупинив на мені свій божевільний погляд і каже:

– Пані Олександро, а Ви готові відповісти взаємністю одному дуже невірномуваженому дідусеві? Чи як він там казав?

– Забудьте про невиліковного блазня, пане Шувалов! Я готова віддати Вам все, що в мені є, до останньої краплі, – подаю йому руку й почуваюся неймовірно щасливою.

Розділ 10.

ПОСВЯТА

Вечеря була схожа на посвяту. Тьотя Паша постаралася, мов дійсно очікувала особливих подій у житті свого керівника й вихованця. Вона приготувала неймовірно смачну домашню печеню, аромати від якої загарбали простір не лише лобі Шувалівської оселі, а й розповсюдилися надвір. Легкі пахощі літніх салатів лоскотали нутрощі й примушували кишки гучно прохати смачного.

Лев вийшов до столу без пов'язки на голові, в затишному домашньому одязі: тонкий кашеміровий жакет і симпатичні бежеві штани. Тепер це був не суворий бос годувальників, в брендових обладунках; а лагідний котик, що потребує пестоців.

У мене в мастку ще не було чисельного гардероба, а тому я вдягла свій улюблений просторий сарафан-максі темного кольору, в крихітних зірочках по всій поверхні. Ну, а пухнасте волосся, що спадало на відкриті плечі підкреслювало легку сексуальність.

Здається я все зробила правильно, бо коли Лев глянув на мене, глибоко вдихнув ароматне повітря та проковтнув слинку, наче хотів почати смакування з мене. Я задоволено посміхнулася й покійно сіла за довгим обіднім столом, поруч з ним.

Тьотя Паша подала нам основні страви й кудись зникла, а господар дому подивився на розмаїття пляшок на рухомому столику та обрав, для початку, чарівне французьке Морі Тюіль. Він так майстерно відкрив пляшку, наче мав великий досвід офіціанта.

Налив у келихи на денце й запропонував продегустувати. Я не стала хвалитися, що через присутність на гучних Тугайвських збіговиськах, вже знала багато з того, що п'ють і їдять багатії. Просто пригубила й кивнула. Тоді Лев додав ще трішки.

Верхнє світло в їдальні не вмикали й утаємниченої атмосфери додавали свічки вздовж столу. Їх промінці відбивалися в оксамиті очей Шувалова й розкидали навколо казкові тіні. Лев взяв до рук келиха й заговорив своїм неповторним голосом:

— Моя прекрасна полонянка! Кожного дня біля тебе я з усіх сил стримую буревій, що вирує в душі з тієї самої миті, як побачив безжально прекрасні очі й знав, що не зможу відмовитися від них. Твоя присутність п'янить і вабить та примушує шаленіти від бажань і мрій. П'ю за ту, що зробила моє порожнє життя солодким і терпким, наче цей напій...

Я слухала й не могла відірвати очей від Його збудженого погляду. А ще ніколи у житті не чула таких поетичних слів. Не те, що про себе, взагалі ніде й ні про кого!

— Дякую... Невже це справді про мене? Льово, я щаслива бути невіддільною частинкою твоїх бажань і мрій, — промимрила, намагаючись не впасти без свідомості на стіл.

Наші келихи подарували простору об'ємний тихий дзвін, а соковитий смак вина спочатку нагадав літній сад, наповнений стиглими фруктами. А потім проник всередину й десь біля серця додав гострувато-терпких ноток.

Сьогодні ми обоє мали пречудовий апетит. Залюбки хрумали салати й відрізали скибочки фантастичної печені, де з-під ножа пирскав щедрий сік та підказував геть непристойну жагу до невідворотних нічних ласощів.

Каву ми відклали до ранку й завершили вечерю смакуванням персиків. Їх округла

поверхня й слизький м'якуш пробуджували в нас обох стурбованість первісних людей. І коли я вкотре відкрила рота, щоб покласти туди черговий шматочок, Льова не витримав.

– Залишимо все, як є. Ходімо нагору... – впевнено взяв мене за рук Він, а я майже не чула ноги; тільки серце, що сказано стугонить.

З кожною сходинкою відчуття фатального блаженства наростало й коли я вперше опинилася в Його спальні, була готова на будь-які досліди над собою. Та навіть у такому невагомому стані помітила стриманий стиль справжньої чоловічої опочивальні.

Тут не було рожевих подушечок і картин сексуального змісту. Нічого бордового чи золотого. Лише теплі м'які кольори, без зайвого наповнення. Якесь дороге дерево на підлозі й величезний пухнастий килим, під хутро звіра. Виходить він тут не жив з дружиною або зробив ремонт, аби ніщо не нагадувало про біль втрати.

– Сашо, щось не так? Ти ображена, що я сьогодні не захистив від покидька чи думаєш, що намагатимуся звабити силою? Цього не буде! Вибач... – тихо промовив чоловік.

– Ні, Льово! Я зачарована, а не ображена. З тобою я взагалі інша й мені дуже хочеться подобатися й годити тобі усім, – опускаю очі й відчуваю його теплі долоні на собі.

– Тобі не треба годити мені. Роби що заманеться, тільки будь поруч, а я милуватимуся всім що є в тобі... – одними вустами промовляє Він та обережно схиляється до моїх губ.

Ось Лев вперше торкається їх і я чекаю, що зголоднілий і закоханий, він накинеться зі своїми бурхливими фантазіями. Я згодна на них, але нічого подібного не відбувається. Шувалов відпускає мене й тепер я хочу торкатися його губ. Роблю схожий рух і відхиляюся та заглядаю в очі, де вирує безодня почуттів, що мене трішки лякають.

Він знову легенько торкається й чекає на мій новий рух. Де ж набратися терпіння для подібної гри? Я не витримую й сама впиваюся гарячим поцілунком, й цілий світ відступає кудись. Я задовольняюся пестоцями Його обличчя і додаю Шувалову свободи дій. Тільки тепер він тяжко зітхає й притискає мене до себе.

Його тіло безжально п'янить. Я не можу тримати в собі того, що коїться й стогну та здригаюся в сильних руках ресторатора. Підказую, що більше не чекатиму й усім тілом втискаюся в його стан та підсвідомо рухаюся стрімко і хтиво.

Коли одяг зникає з обох гарячих тіл, що знаходяться на межі, я нахабно роздивляюся смагляві кубики й розумію, що він не дарма тренується кожного ранку. Адже виглядає куди привабливіше за молодого Тугая... А що це я роблю? Порівнюю? Дурна вівця! Ліпше візьми того, хто хоче тебе настільки ж невблаганно.

– Сашенько, ти божевільно приваблива. Я навіть розгубився й не розумію, як поводитися з такою ніжною царівною... – шепоче Він під синхронне тремтіння наших тіл.

– А ти не думай, просто живи, як хочеш. Я вже не зможу від тебе втекти...

– Добре, я спробую, – схиляється наді мною Він і знову полонить уста блаженно ніжним поцілунком.

Далі опускається губами вниз. Я відчуваю його дихання на кам'яних сосках. Страшенно хочеться, щоб Він їх пив та Лев тримає паузу. Тоді я вигинаюся всім тілом і радісно зітхаю, бо кінчик язика уже на них.

А потім... Боже! Він так майстерно висмоктує по черзі маленькі кінчики, що зліплює в мені вогняну кулю. Вона повзе й шкварчить, випалюючи все та розривається раніше, ніж я хочу. Слизький потік пульсує з мене. Я боляче кусаю губи й тремчу від задоволення та спраги за набагато більшим, що Він поки тримає при собі....

Коли Шувалов починає ритуал пізнання смаку й аромату жіночої вологи, я вже не розрізняю білий світ. Він пристрасно пірнає до вагіни, а я навмисне завмираю, аби не пропустити й секундочки із того раювання й молюся всім Богам, щоб Він не припиняв.

Досвідчений коханець підхоплює мої бажання та додає до пестошів ще більше рухів. А його жертва насолоди ледве жива й чомусь згадала, що Фелікс називав оральний секс обов'язком жінки. Хоча сам надто рідко принижувався ласувати мною. Ну от, я знову за своє?

Поки порівнювала, намагалась не втратити свідомості від динамічних рухів язика вздовж розімлілої щілинки. А невситимий лицар жіночих втіх дійшов з шаленствами до клітора і я забилася в стрімких конвульсіях... Мій Лев спостерігав і розсипав по бідолашній чарівні промені своїх очей.

– Солодка і блаженна... Я хочу до кінця життя тобою ласувати та радіти, що ти моя, – обережно нахиляється наді мною і проникає в рот язиком, на якому ще відчувається смак моїх виділень.

Прелюдія була неперевершена, але ж я хочу і головної страви, тому прошу:

– Будь ласка, змилуйся... Візьми її!

– Уже? Я думав не попросиш, – шепоче чародій та вводить шовковистий кінчик.

Волю витримати що завгодно та він забрав і знову вводить... Ще трохи і я точно здохну від мук, що цей сміливець уміє дарувати жінці. А Льова тішиться накоєним, але не поспішає. Ось все-таки здається на виклик матінки-природи й дарує неповторний кайф. Він входить до кінця й кілька разів тихенько б'є, а потім вивільняє орган і все повторює спочатку.

О, Господи! Це вже не кайф, а перевтілення та крах усього, що відчувала або мріяла колись. Такого не чекає жодна жінка. А вже як спробує, не зможе обійтись довіку... Далі ми рухаємось монотонно і злагоджено, мов єдиний організм. Я бачу відображення тваринного розкошування в Його очах. І поки бавилися телепатією, нас перемкнув потужний болісний оргазм.

Я сіпаюся і з потоками вологи кричу й виштовхую нестямно дороге створіння. Але

його могутній фалос так вдало й міцно оселився там, що зовсім не збирається здаватись та дозволяє лону відчувати перемогу і тріумф. В процесі чоловік примножує блаженство ніжними дотиками вуст до моїх збуджених грудей і я зриваюся на шепіт:

– Прости...

– За що? – тихенько пестить долонею моє обличчя Лев.

– За те, що не дала сьогодні відпочити. А ще за те, що мучила й відштовхувала довго. Ти найжаданіше блаженство і я залишуся з тобою назавжди. Якщо захочеш...

– Я захочу. Тільки чомусь я досі не почув того, що розповів посеред двору, – він намагається зробити ображене лице, а сам чекає й квітне.

– Кохаю одного на світі. Ти міг би підкорити будь-кого, а взяв собі мене. Без тебе мені вже не жити.

Тепер той погляд вибухає всепоглинаючим вогнем. Лев зводить брови й каже:

– Моя маленька і яскрава зіронько, ми разом назавжди.

Я не встигаю відреагувати, як чую у собі приємні поштовхи десерту. Та тільки цей у тисячі разів смачніший за зефірний, котрим Він зваблював мене у перший вечір нашого знайомства.

Розділ 11.

РОДИНА

Наша прекрасна ніч добігала кінця. О п'ятій ранку, від стороннього звуку, я прокинулася в Його обіймах. Яке дивне відчуття блаженства, коли лежиш у Нього на грудях й слухаєш колискову закоханого в тебе серця! Лев обережно пестить долонями мою спину, а я пригортаюся ще ніжніше й шепочу:

– Чому ти не спиш? Щось болить?

– Ні. Лише щастя не вміщається всередині й проситься до тебе, – натякає на новий напад солодоців Він.

– Льово, прошу тебе! Мені негайно треба йти до своєї кімнати, хоч дуже важко полишати тут одного, – від спілкування з пристойними людьми в мені звідкись з'являються чесноти.

– Навіщо? Хіба я тобі вже набрид? – міцніше притискає мене до свого тіла Шувалов і красномовно демонструє, чому мені необхідно залишитися.

– Ти розбудив в мені Кохання й не можеш набриднути. Але ж скоро будинок прокинеться й усі побачать, що я вийшла з твоєї спальні. Це сором. І що подумає про нас тьотя Паша?

– Перехреститься й благословить. Вона мені про тебе вже всі вуха продзижчала: «Яка чарівна дівчинка! Бери, самотнику, поки вона ще тут...» – зізнається мій спокусник.

– Так і каже? – недовіжливо перепитую.

– Угу! Саме так. От я й послухався мудрої жінки, а тепер нескінченно щасливий... Але ти права. У нас на сьогодні безліч справ. Вчорашні бевзі не дали тобі побачитися з матусею та й мені дещо зруйнували визначений план дій, – поринає до свого ділового ритму мій лагідний котик.

– Якщо ти про ресторан - це так. Але спочатку треба купити ліки, що тобі прописали. А мені - побувати у слідчого. Викликав на Лиманну, оформити заяву на Тугая, – тяжко зітхаю, бо життя невблаганно повертається від мрій до непростой дійсності.

– Ти - мої ліки! Інших я не потребую й не люблю їх вживати. Запам'ятай, моя крихітко. Сподіваюся, Стелла не наламала там дров. Вона нездара і я збирався її замінити, але тепер не можу. Маю неоплатний борг, бо вона нас з тобою познайомила, – чую неймовірно романтичну думку від прагматика й логіка Шувалова. Це мене страшенно бадьорить та я все-таки намагаюся вибратися з його рук і починаю вдягатися, зі словами:

– Льовочко, я піду. Не ображайся!

– До речі, на вечір нічого грандіозного не плануй. У нас з тобою буде дуже відповідальний захід, – гальмує Він мої старання непомітно зникнути зі спальні.

– Який? – зупиняюся, бо чую в чарівному голосі Шувалова нотки хвилювання.

– Хочу познайомити тебе з донькою й мамою. У нас сьогодні чергова зустріч і це буде доречно, у зв'язку з подіями, що сталися, – більше розгортаються хижі вогники його щасливих очей.

– Не розумію. Ти ж казав, що вони за океаном? – від цієї звістки забуваю про сором та затримуюся в ліжку.

– Саме так. А ще я казав, що маю з ними сеанси відеоспілкування і якраз сьогодні ми вчергове будемо бачитися. А тебе я представляю, як наречену й буду прохати благословіння, – спокійно говорить Лев і мені стає геть моторошно.

Ось як - усе й відразу? Він же мені ще нічого не пропонував! Вирішив самостійно й лише намагається запитати згоди у своєї рідні. Когось це мені нагадує. Хіба Тугаї зі мною поводитися інакше? Але Його я дуже кохаю й тому намагаюся пожартувати:

– Перепрошую, пане. А в мене Ви спочатку не хочете запитати згоди?

– Ні! Я знаю, що твоя відповідь буде: «ТАК». Ти цілу ніч доводила, що не можеш жити без мене. Я повірив. Невже переплутав чи щось недочув? – жартує Шувалов і намагається піймати мої губи.

– Але ж дівчинці хочеться свята! Як там воно буває: музика, квіти, шампанське, обручка і наречений, що схиляється на коліно... Я в кіно бачила, – відповідаю так само жартома й чекаю, що він на це скаже.

– В кіно бачила? Домовилися! Поговоримо з родиною, а на завтра я привезу на нашу галявину знімальну групу й вони зафільтрують твою відповідь, мені нещасному. Є на

прикметі кілька боржників, що орендували мій рестік як знімальний майданчик. А обручку? Купимо по дорозі у лікарню. Такий варіант тебе влаштовує? – оце так розум і підготовка до будь-яких викликів! Нічим не можна зруйнувати запланованих Шуваловим дій. Я задкую й відповідаю:

– Нічого не треба, Льово, ми й так разом. Я пожартувала!

– А я Ні! І навіть дуже треба. А ще краще було б відразу познайомити свях. Мені здається вони знайдуть спільну мову, бо обидві жадають щастя для своїх безталанних діточок. Заберемо Варвару Григорівну додому? Нащо їй та лікарня? Вдома ж і стіни допомагають, – продовжує розкладати свій життєвий пасьянс Шувалов і з цим я не можу сперечатися, бо дуже сумую за своєю мамою.

Як вона там? Адже вчора ми обіцяли приїхати, та клятий Тугай знову вліз зі своїми шмарклями... Ненавиджу! Сьогодні напишу на нього ще ту заяву. Як же хочеться, щоб його залишити під вартою. Та не мені боротися з сильними світу цього, вірніше з їхніми статками. Це я давно зрозуміла!

Доки ми радилися, сонце також прокинулося й швиденька забралось високо на небосхил. Я не змогла подолати спокуси й ми з Левом прийняли душ разом. А ще перевірили, що відчують божевільно закохані, коли роблять це під потоками води. Не знаю, чи безпечно займатися коханням, коли навколо все мокре й слизьке, але й цей варіант шаленства мені до нестями сподобався!

Далі ми ненадовго розсталися і я тихенько прокралася до себе, підсушила волосся й змінила вечірній прикид, на звичайний домашній. Шортики й маечка якось ліпше пасували до вранішньої кави. Та Лев наполіг, щоб сходами вниз ми спустилися разом. І коли, рука в руці, нас побачила тьотя Паша, вона перехрестилася й сказала:

– Ну, слава Богу, розібралися! А хіба без побитої голови ніяк не можна було здогадатися, що немає у вас ніякого шансу відкараскатися одне від одного?

– А це вже Ваша заслуга, дорогенька! Якби не вчорашня казкова печеня, Саша й досі бігала б від мене кущами. Тому особлива й щира подяка чарівній свасі! – захлинається від задоволення дорослий чоловік і продовжує нагадувати підлітка, що вперше звабив дівчину.

– Та облиш, Льово! До чого тут я? То доля вам начаклувала. І дивись які дива вчиняє Кохання! Ти вчора повернувся трішки незграбним, а наразі сяєш краще сонця на небі й ніхто навіть не здогадається, що били по голові. Ось тільки Саша куняє й точно хоче спатоньки. Що, не давав тобі спочинку? От супостат! Ну, нічого зараз розбудимо... – весело буркотить годувальниця, а Лев тільки винувато поглядає з-під лоба й окрилено посміхається.

От навіщо вона так? Я низько опускаю голову й червонію.

– Тьотю Пашо, перестань! Дивись, як наше сонечко мило ніяковіє, – безсоромно голубить мене на очах у «челяді» Шувалов.

Про кого це я наразі? Про всіх, хто сидить за щедрим вранішнім столом господаря. В цьому маєтку не існує нерівних і заведено збиратися всім однаково. Немає лише охоронців, що заступили о сьомій, на чергування. А група, що захищала наше Щастя

вночі, водій, садівник і ще парочка робітників, котрих я поки не знаю - вже молотять ложками по тарілках та наминають смаколики тьоті Паші. Я відверто пишаюся, що можливо стану колись половинкою дивовижного новітнього пана.

Маму з лікарні ми забрали, але до нашої розгромленої квартири не повезли. Вона трішки посперечалася й погодилася деякий час пожити серед зелених гаїв. Хоча б до повного одужання та результатів роботи поліції зі знахабнілими Тугаями. Ми познайомили її з тьотею Пашею й жінки миттю вчепилися до обговорення споріднених тем так, наче знали зроду.

Далі ми помчали на відбудову. Звісно з учора там нічого нового не сталося. Безмозка Стелла походжала між робітників, що тільки почали зчищати кіптяву зі стін. Та як тільки на порозі підсмаженого «Grand Salute» з'явився пан Шувалов, робота закипіла.

– Стелло, навіть не намагайся доповідати! Просто іди вдягни синій халат прибиральниці та ставай поруч з людьми працювати. Чого ти вештаєшся без діла? Спробуй ручками, як примушувала Сашу! – блаженно посміхається Лев, а трансвестит в подібі адміністраторки підозріло дивиться на нас і навіть своїм маленьким розумом відчуває справжній вітер змін. Потім Лев підписав папери на ремонтні роботи, вислухав виконроба й затвердив план роботи.

А далі ми помчали на Лиманну до відділку поліції. Ось там на нас чекала дуже неприємна звістка, хоча її прогнозувала навіть я.

– Будь ласка, прошу сідайте! – якимось дуже м'яко запрошує нас з Левом слідак і дає мені бланк заяви. Я починаю писати й раптом чую наступне: – Як почуваетесь, пане Шувалов? Радію, що добре. Але повинен зазначити, що Фелікса Тугая ми вчора відпустили під підписку, до суду.

– Як? Ви ж обіцяли мені, що він заслуговує на покарання! – не витримую цього тупого й безвідповідального зізнання.

– Обіцяв. Але команда адвокатів Бахтіяра Тугая дуже професійна й наполеглива. Вони тут вчора здійняли такий галас, наче ми його кували. Сказали, що будуть висувати проти Вас, пані Олександро, зустрічний позов про заподіяння шкоди здоров'ю їх підзахисному... Я пояснив їм, що це нонсенс. Але ж найкращий захист - то напад. Ось вони й метушилися, доки не забрали підопічного. Та Ви пишіть, будь ласка. Певно, що суд не скасовується. Закон працює і все буде в порядку, – гордо закінчив слідчий.

– Ага! Буде в порядку, який продиктують Тугаї? Ви їх погано знаєте, – буркочу собі під носа й намагаюся писати якомога докладніше.

– Ну, не я ж Вас примушував на них працювати. Правда? Що посіяли, як кажуть, – самовпевнено додає поліціант, а потім зиркає на сувору постать Шувалова й мовчки опускає погляд на стіл.

На вулицю я вийшла ледве не в сльозах! Як так? Фелікс найняв якихось тварюк, щоб на нас скоїли напад. У Льови струс мозку. Мене той баран ледве не придавив у власному домі, де вони влаштували страшний бедлам. А дикун просто поїхав до тата? Це не справедливість, а повний бардак!

– Сонечко, не сумуй. Там у нас вдома твоя мама. А ввечері ми будемо працювати над об'єднанням родини. Хіба ж це погано? – притуляє мене в авто до себе Льова, а на душі знову висить каменяка і я кажу йому:

– Льово, вночі над нами сяяло сонце. А тепер воно там на небосхилі, а мені здається, що настала темна ніч. І знову треба боятися кожної миті та оглядатися скрізь. Як нам жити далі?

Розділ 12.

МАРТА і ВІОЛА

Доки я істерила щодо несправедливості в галузі прав і свобод людини, нам зателефонувала тьотя Паша й передала величезний список продуктів, які необхідно купити. Адже людей у маєтку ставало все більше, а годувальниця не бажала осоромитися перед гостями. Вона прохопилася, що вони з моєю мамою наразі готують пиріг з грибами. А це означало, що в маєтку все нормально.

Загартований життям більше за мене, Лев не дуже звертав увагу на вибрики клану Тугаїв і спокійно займався своїми, тобто тепер уже нашими справами. На центральному ринку, з професійним ентузіазмом, він накупив пів багажника зелені й м'яса.

Я ходила поруч, пробувала та коментувала деякі покупки. А Шувалов кайфував від своїх потаємних думок і весь час чарівно посміхався. Неважко здогадатися, що закоханий пан уявляв нас реальним подружжям.

Лев навіть не забув зателефонувати до клінінгової компанії та замовив прибирання у нашій з мамою сплундрованій оселі. А наостанок купив парочку надійних сучасних замків і пообіцяв, що спеціалісти вріжуть їх та під'єднають квартиру до сигналізації.

Невже це відбувається насправді? Адже ми з ненькою раніше все робили самі й ніхто з чоловіків не підставляв нам свого надійного плеча. Виходить, що той вечір, коли я погиркалася з Феліксом у ресторані приніс мені не біду, а справжнісіньке жіноче Щастя.

– Сашуню! Але ж я в тебе повний бовдур, або це наслідки струсу мозку. Прибиральників замовив, а хто їм відчинить, Карлсон? Подумай, чи немає у вас там якоїсь надійної бабуні, щоб проконтролювала процес? – різко загальмував водій.

– Звісно є, але ми вже далеченько від'їхали, Льово. Навіщо повертатися? – тільки й встигла промовити, як він зробив крутий віраж і ми помчали назад.

Коли я вперше запросила Шувалова додому, щоб забрати важливі докази на Тугаїв та схопити кілька своїх речей для заміського вояжу, у нас з мамою було гарно. Але тепер соромно й важко запрошувати Льову до того бедламу та я не маю вибору.

Добре, що Він наполіг заїхати. Я похапцем назбирала хоч якихось речей для мами, запхала їх до пакета й лише тепер глянула на Шувалова... І злякалася! Таким гнівним я Його ще не бачила. Звісно він муштрував Стеллу чи наказував щось робітникам, але цей лютий вогняний погляд для мене був новим.

– Льовчику, ти чого? Не сердься! Я б і сама поприбирала, але боюся тут залишатися. Нехай їм буде горе, а нам треба їхати. Будь ласка, – намагаюся втихомирити його лють, а Шувалов каже:

– Вибач, маленька, що налякав. Але ти права: горе буде. Тільки вони про це ще не здогадуються. Все, зачиняй. Де там твоя сусідка? Бо ми вже трішки поспішаємо.

– Зараз, чекай! – натиснула на обідрану кнопчку дзвінка в однокімнатній навпроти та попрохала Діну Іванівну про послугу. Вона майже нічого не зрозуміла, бо була глухувата. Але коли я подала їй стодоларову купюру, відразу стала чути краще й пообіцяла виконати все у найліпших традиціях сусідської солідарності, а ми помчали далі.

Я сиділа в уже звичному шкіряному кріслі Його швидкісного лайнера й посміхалася. Хоча мені було геть не до сміху. Не через перевернуту хату, це можна залагодити. А от знайомство з майбутньою свекрухою й падчіркою мене до смерті лякало! Я панічно шукала в голові розумні фразочки й метикувала: у що вдягнуса, аби справити незабутнє враження. От дурепа!

– Ти чого притихла? – бачить мене наскрізь Шувалов і я чесно відповідаю:

– Боюся знайомства з твоєю донечкою й мамою.

– Не бійся, колишня солістка Литовської національної опери, Марта Вінтер, дуже мила й вихована дама, – спокійно говорить мені Лев.

– Хто? – розгублено ковтаю повітря й починаю здогадуватися: звідки у пана Шувалова такі вишукані манери. Але ж я читала в інеті про маму-співачку, тільки значення не надавала.

– Моя мама. Заслужена пенсіонерка й дуже добре створіння. Та голос у неї був дійсно неймовірний! І я фактично виріс за кулісами театру, адже батько рідко бував удома. Його домом було море.

– Льово, я нічогосінько про тебе не знаю і мені дуже соромно! Ти весь час займаєшся нашими з мамою негараздами, а про свою біду розповісти не встигаєш. Можна запитати, що сталося з твоїм татом? – лише тепер відчуваю, що ми дійсно зближуємося по справжньому.

– Не повернувся з рейсу. На судно напали пірати. Він захищав жінку-кока і його застрелили на очах у всієї команди. Тіло мамі дозволили забрати лише через місяць. Вона так переживала, що втратила голос, а мені тоді було вісім... Ось тепер ти знаєш мою біографію, – сумно посміхається коханий і я тихо відповідаю:

– Як прикро, Льово! Я дуже тобі співчуваю. А ще розумію: звідки в тебе така жага до захисту слабких? Вона закладена в ДНК. І як же мені поталанило, що зустріла такого відважного й чарівного Чоловіка. Я тебе кохаю! – схиляюся до Його плеча, а Лев цілує мою маківку та здається повністю забув про Тугаїв.

– А може навпаки? Це мені пощастило зустріти дівчинку, у якої душа жива та щира. А не оті ляльки, котрих кожен вечір знімають у моєму закладі пихаті дядьки. Знаєш, я тому так давно один, що мов на арені цирку щоденно спостерігаю збіговисько

двоногих тварин, – відверто зізнається мені Шувалов, коли охоронець прочиняє перед авто важкі ворота маєтку.

– Доню, де ви були? Я тут місця собі не знаходжу, – вибігла надвір мама й кинулася мене обіймати.

– Ма! Ну, чого ти? Справ було багацько. Ти ж тут не сама і взагалі не можна так нервувати. Чим вони тебе накачали? Була така спокійна лікарка для малят, а тепер усього лякаєшся, – після історії життя мого коханого я щаслива, що в мене є вона!

– Пані Варваро, не хвилюйтеся! Ваша донечка під надійним захистом, – ввічливо схиляється до її руки майбутній зять і принохується до повітря навколо: – Тьотю Пашо! Тушкованими грибочками пахне на пів гаю. А ми страшенно голодні, тому миттю накривай!

– О, приперся градоначальник! Та все вже накрито, тільки вас чекали. Руки мити й за стіл, – перебиває Його наказ своїм наша невтомна годувальниця.

– Слухаємося, пані! – по військовому козиряє Лев, а я щасливо зітхаю та здається більше нічого не хочу, бо все маю. Ось же вони поруч: рідненька мама, коханий чоловік, добра кухарка й купа охорони по периметру зелених просторів. То що мені до тих Тугаїв?

За столом було дійсно класно. Смачно, весело й затишно, тільки Льова весь час поглядав на годинника та перед чаєм сказав мені:

– Пішли, Сашуню! На нас уже чекають...

– Де? Куди це ви? – знову розхвилювалася мама, а Шувалов підморгнув мені й пояснив:

– Зганяємо на кілька хвилин до Канади. Лише до Ванкувера й назад. Якщо хочете - приєднуйтеся до нас, пані Варваро.

– Ні-ні, Леве, дякую! Я - пас. Робіть, якщо треба, свої справи, – бачу, що мама розгубилася гірше за мене та їй можна відмовитися, а мені - ніяк. Я мовчки прямую за Льовою до його кабінету, мов на плаху...

Там господар миттю повмикав апаратуру та вже побачив на екрані знайому заставку.

– Привіт, мам! Вас вітає сонячна Україна. Як ви там? – піднесено заговорив Шувалов. А на екрані з'явилася неймовірно схожа на нього старенька леді.

Навіть якби Лев у машині мені не розказав про неї й так було видно, що то колишня актриса. Є в них щось таке підкреслено стримане. Як кажуть: лице напоказ. Зморщок на личку багато, але ж красунею вона точно була і зараз ще нівроку. Стрижка коротка та їй пасує. Щічки й губки в міру підфарбовані. А очі, як у мами, що сумує за сином! Трішки сльозяться, дещо схвильовані, але задоволені, що бачить свого єдиного...

– Вітаю, синочку! Дуже рада. А чому це ти сьогодні такий щасливий? Ану, розповідай! Є кілька хвилин, доки Віола від мультиків відірветься, бо потім її порожню балаканину буде не зупинити, – чую стабільний англомовний діалект та до

екрана поки не лізу.

– Зараз розповім! Йди до мене ближче, Кохана! – бере мене за руку Лев та притискає так, що жінка на іншому кінці світу точно бачить мою перелякану мармизу. – Ось чому я щасливий, мамо. Її звати Саша і ми просимо твого благословення на шлюб...

– ...Як ти сказав? – насупила брови пані Марта. – Перепрошую, Сашо. Я дещо розгубилася, адже років дванадцять не чула від сина подібних слів. То Ви хочете зробити цього самотнього пана щасливою людиною?

– Мамо, не починай ностальгувати! Що було - загуло. А ця крихітка не лише красуня, вона розумна й вихована. І твій затурканий справами син ще ніколи в житті не був таким божевільно щасливим. Розумієш?

– Ну, якщо так, бережіть цього божевільно щасливого, Сашо. Бог вас благословить! А я радію сказати: ласкаво просимо до родини...

– Hi Dad! I have some good news for you today. Grandma bought me some new sneakers, and we went to watch the gay parade from the stands. If that's all you have, I'm going, – з'явилося на екрані ноута веселе дівча, а потім уважно глянуло на мене й замовкло.

– Віоло, привітайся нормально з татом і його знайомою. Її звати Саша, – спробувала перекинути місток не між континентами, а між нами мудра жінка. Та дитина лише глянула на мене прискіпливим поглядом і додала:

– Friend? Right now. Dad found a new mom. I personally don't need her! Bye everyone.

І зникла з екрана. Дорослі й чемні учасники розмови лише винувато посміхалися й розуміли, без зайвих слів, що знайомство з донькою Лева між нами не відбулося. Дівчинка розповіла татові про нові кросівки та випадково побачений гей-парад. А потім просто послала мене під три чорти... Я знаю базову англійську й перекладу не потребу. Хоча Лев і пані Марта здається сподівалися, що це не так.

– Ну, от і познайомилися! Мамо, вона ще приймає ті заспокійливі, що лікар прописав?
– серйозно запитує батько.

– Приймає. Власне вони не дуже й потрібні. Просто сьогодні ви її трішечки шокували. Та й мене також. Хоч я вже сказала, що не проти вашого щастя. Тільки з Віолою вийшло негарно. Я перепрошую за нас... – розгублено вибачається пані Марта.

– Все добре. Ми Вам вдячні! Я розумію, що не все складеться відразу, – знову здогадуюся, що влізла не туди. Спочатку до Тугаїв, а тепер буду решту життя ділити з невірніваженим дівчам її тата... Це повний крах, але наше з Льовою кохання невинувате й воно живе та буде захищатися!

Розділ 13.

ДОМОВЛЕНІСТЬ

Доки ми були в ефірі - я трималася добре. Та як тільки Лев попрощався з матір'ю й закрив ноут, я прожогом кинулася з його кабінету, не сказавши жодного слова.

З їдальні ще чулася приязна розмова мами й тьоті Паші та я помчала нагору й замкнулася у своїй кімнаті. Впала на ліжко і залилася сльозами.

Ось він перший біль не від грубощів Тугая і навіть не від страху за життя, а набагато гірший. Той, якого не можна здолати, написавши заяву слідчому чи пожалітися на плечі доброго ресторатора. Адже в Ньому й справа. Не встигла я навстіж відкрити своє серце пану Шувалову, як його єдина донька не хоче мене ні чути, ні бачити...

Розумом я згодна з нею. Після загибелі рідної мами їй не потрібні вертихвістки, котрі чіпляються до тата. Але ж я Його безмежно кохаю! Це нездоланне почуття мене спалює й надихає. Я навіть не знала, що вмію відчувати таке.

Коли я була з Феліксом, мене влаштовувало, що я його лялька, необхідна для бурхливого сексу й хвастощів перед друзями-багатіями. Інколи він робив мені боляче фізично, але наразі ніхто не чіпає, а всередині так болить, що хочеться вмерти...

У двері постукали та я не відповіла. Тоді почула рішучий голос господаря маєтку:

— Сашо! Відчини, будь ласка. Не будь дитиною, нам треба поговорити. Або я зараз їх зламаю.

Ось тепер і Він мені наказує. То чим же відрізняється від Тугая? Тим, що пригрів нас з мамою у своєму домі, коли сутужно? Але ж Льова настирливий і не відчепиться, а ще я дуже хочу бачити його. Підіймаюся, протираю щоки й відчиняю двері.

— Що з тобою? Ти доросла красива жінка, яку я кохаю більше за життя, а від першого вибрику маленької дівчинки поводишся гірше за неї, — заглядає в мої червоні очі він і замикає двері зсередини.

— Вибач, я не думала, що буде аж так тяжко. Все складалося ідеально: чарівний чоловік захистив від злого негідника. Мені навіть не страшно було їхати з дикуном на квартиру, дурити та бити по голові. Я захищала НАС з тобою. А твоя кровинка не хоче аби МИ були...

Доки я белькотіла, Лев лагідно впорядковував моє скуйовджене волосся й зігрівав поглядом. А потім заговорив отим голосом, з яким я не вмію сперечатися:

— Маленька сміливице, ти своїми діями стверджуєш, що МИ Є і цього вже ніхто не змінить. А Віола? У неї свій біль, бо забрали маму. Вона зводить з розуму бабусю, ходить до психолога і приймає дитячі заспокійливі. Їй не вистачає родинної любові. Як до зустрічі з тобою було мені. Ти сама без мами провела лише кілька днів та вже он яка знервована. Наразі я все-таки хотів поговорити про завтрашній вечір. Мені замовляти телевізійників, щоб зафільмували урочисті заручини?

— НІ! Не треба ніякої зйомки й урочистості також... — задкую в бік ліжка й поводжуся так, наче переді мною гвалтівник Тугай.

— Тобто ти кидаєш мене? — його запитання звучить, наче постріл у скроню.

— Я такого не казала. Просто мені потрібен час подумати й звикнути до ситуації, що склалася. А кинути тебе я не можу, бо всім серцем кохаю. Саме тому так боляче, що рідна тобі дитинка не прийняла мене.

– Дякую, Боже! – образно підіймає Лев руки до неба й додає: – Не лякай мене так більше. Ми нарізно не проживемо. Хочеш почекати - добре почекаємо. Куди нам поспішати? Побудь з мамою, порадься, відпочинь. Скоро негідників посадять і тоді гора з плечей. Пішли до мене, або я тут залишуся... – схиляється до моїх губ Шувалов.

– Льово, це неправильно. Я не хочу бути таємною куртизанкою, за викликом графа. Будь ласка, йди, – відмовляюся від поцілунку, а Лев пригнічено каже:

– Ти суперечиш сама собі. То не можеш без мене, то пропонуєш зустрічатися за вранішньої кавою й обговорювати прогноз погоди? Коли б знаття, я взагалі не говорив би сьогодні з Ванкувером. Хоча питання залишається відкритим. А на прощання - поцілуєш мене?

Я не витримую й тягнуся до його губ. Лев блаженно зітхає й притискає всю до себе та дарує довгий і п'яний цілунок... Серце болить, а голова йде обертом! Я відчуюю його збуджену плоть і пригадую наш божевільно солодкий секс.

– Йди, заради Бога! – молю його всім, що в мені є, а розтривожений чоловік щиро зізнається:

– Не можу! Ти кличеш мене й спокушаєш на будь-якій відстані, а коли поруч - тоді кінець... З твоїми чарами неможливо боротися, тут мерзотник правий.

Він без вагань, на правах господаря мого серця й цього дому, скидає одяг та опускає на ліжку. Сьогодні у нас немає бажання шукати точки дотику й Лев відразу заповнює собою та рухається плавно й натхненно. А я тану й відкриваюся, мабуть, сміливіше за хтиву куртизанку, бо він дарує мені солодощі, від яких тьмяніє цілий світ.

Від пристрасті я тремчу всім тілом і легенько дряпаю пальцями його спину та не можу зупинитися. Наш злагоджений ритм то наростає, то сповільнюється. Я кусаю губи, щоб не стогнати, а Шувалов милується моїми муками й шепоче:

– Нікуди ти від мене не подінешся... Думай скільки хочеш, але я назву тебе коханою дружиною, бо ти нею вже й так є. І коли ми наробимо для Віоли братиків і сестричок, вона сама захоче бавитися з ними. Прошу: не приймай ніяких ліків. Проведемо експеримент!

– Що знову? Тепер ти будеш ставити наді мною досліди. Ой! Льовчику, я більше не можу... – інстинктивно закидаю голову й відчуюю, як з мене плетється гарячий потік вологи. А він зупиняється й тішиться агонією жіночого задоволення.

Періодично нахиляється й зваблює своїми казковими цілунками так, наче куштує морозиво. Та від Його граційних рухів я навпаки почуваюся жінкою-полум'ям і прошуся нагору.

Вмощуюся в позі вершниці й гойдаюся динамікою танцівниці, а Лев смакує моїми грудьми. Він пестить пальцями мої мокрі губи і я підсвідомо імітую мінет. Його потемнілі очі спалахують хтивими іскрами й чоловік сподівається, що колись зможе відчути це не пальцями... Я геть не проти, адже його кункування підносить мене до небес.

– Тепер ти весь належиш мені, – лукаво посміхаюся й починаю рухатися стрімкіше.

– А ти мені... Не хочу хвалитися, але жодна жінка не викликала в моєму організмі таких неймовірних хімічних реакцій. Я не можу більше нормально думати про справи, читати сухі звіти чи лаяти підлеглих, бо скрізь і всюди бачу ТЕБЕ. Я готовий кохатися з тобою посеред вулиці, на асфальті чи в театрі, повному глядачів. Ти випалила коханням мій розум, чарівне стерво? – вперше кличе мене так Шувалов та я не ображаюся й відповідаю:

– Я кохаю тебе! І згодна спарюватися навіть на асфальті. Це було б прикольно...

– Тобто завтра, на очах у камер, ти погодишся стати моєю нареченою? – лагідно притримує моє тіло він і продовжує невпинно поневолювати.

– Так, мій володарю! Чарівне стерво хоче тебе, в якості законного чоловіка. І нехай цілий світ заздрить нашому Щастю, бо воно у нас Є! – відчуваю, як загрозливо набрякає його фалос і викидає до мого лона бурхливий потік.

Льову лихоманить від традиційного чоловічого блаженства, адже він наразі запліднює свою кохану самочку. Ця мить у них завжди викликає особливу ейфорію.

– Нікуди не йди. Експеримент розпочато, – ще поривчасто дихає Шувалов, але наказує свідомо й кайфує від пережитого. А я покійно сповзаю на ліжку, аби дати Йому час оговтатися та закріпити свою перемогу над жінкою.

Словом цієї ночі мій ресторатор не повернувся до своєї спальні тому, що ми невтомно мирилися та працювали над майбутнім до самого ранку. Лев наговорив мені купу красивих слів і піднесено змальовував наші заручини.

Ну, що з нього візьмеш? Сорокарічний, дещо самотній чоловік упіймав під ребро біса й тепер шаліє, мов хлопчисько. Та й мене він зумів переконати, що ні примхи його донечки, ні упередження моєї мами вже нічого не змінять.

Вранці ми спустилися до сніданку, рука в руці, з очима повними Щастя! Господар дому дав можливість присутнім посмакувати стравами тьоті Паші, а потім постукав ложечкою по кавовій чашці та підвівся зі словами:

– Шановні домочадці! Особливо наша госте, Варваро Григорівно! У мене є термінове оголошення. Сьогодні ввечері на галявині, біля озера, ми з Сашею чекаємо найближчих людей, аби сповістити про наші заручини. Пані Варваро, я не просив офіційно руки Вашої доньки, адже боявся відмови. Тому зроблю це ввечері й дуже сподіваюся отримати позитивну відповідь. Я вже замовив Вам і Саші сукні для такого бентежливого заходу. Скоро Ілля їх привезе, а список продуктів та страв ми з тьотею Пашею обговоримо окремо.

– О, Господи! Пане Шувалов, але ж це так несподівано, – зойкнула мама та я тільки глянула на неї поглядом блаженної тваринки й вона замовкла, а Лев відповів:

– Чому ж несподівано? Я шукав Вашу дівчинку, серед світів, з моменту свого народження.

Розділ 14.

ЗАРУЧИНИ

Інколи випадково сказане слово - гірше за безглузду дію! От навіщо я тоді пожартувала про свято для дівчини? Язик точно мій ворог! У питаннях бізнесу ресторатор Шувалов - реаліст і прагматик. А тут вчепився в ідею публічних заручин, мов той кліщ до молодого тіла.

З першої зустрічі я захоплювалася його вмінням блискавично й віртуозно виконувати задумане. Може саме тому довгі роки бізнес приносить Льові регулярні прибутки, а ресторани «Grand Salute» можна знайти у щорічному топі профільних закладів.

Схожа в цьому плані на свого роботодавця, тьотя Паша взялася за справу, забувши про свої роки. Ми з мамою намагалися запропонувати їй допомогу, але годувальниця навідріз відмовилася та взяла собі в помічниці сусідську кухарку.

Нам тільки й залишалося, що змиритися з новим статусом нероб та почати приміряти сукні, які дійсно доставив з модного бутіка водій Льови.

Мамина сукня, з тонкого літнього оксамиту синього кольору, дуже пасувала до її очей. І розмір підійшов ідеально. А звабливе декольте вдало підкреслювало ще привабливу, але скромну власницю свого тіла.

Та коли я відкрила свій чохол, стримати дурнуватої вигук не вдалося. Срібляста сукня-максі, з нитками коралів замість лямочок та ліф розшитий руками талановитого майстра, була шедевром витонченої краси. М'яка й неймовірно слухняна тканина огортала моє тіло так само пристрасно й ніжно, як той хто мені подарував її...

Я стояла перед дзеркалом і не знаходила там відображення швидкої та невибагливої Сашки Данилюк. На мене дивилася якась інша, збуджена й приваблива пані, що хоче підкорити вродою цілий світ. Та я наразі хотіла лише одного: потрапити в обійми коханого естета й подякувати за фантастичну обновку.

Не витримала й зателефонувала Йому.

– Льовочко, вона чарівна! – шепочу в слухавку, а Він мені:

– Хто, моя кохана дівчина? Саме так. А скажи: з розміром все нормально? – після солодкого компліменту вже серйозно запитує він.

– Так! У тебе надзвичайно гострий зір і я тебе божевільно кохаю... Коли ти будеш вдома? – також розділяю фразу на романтичну частину й ділове запитання.

– Ще нескоро, кохана! Треба дещо владнати...

– Я розумію та все-таки: о котрій почнеться моя непристойна вигадка? Льово, я почуваюся винною у твоїх непередбачуваних витратах. Краще б вклав кошти у ремонт ресторану, – говорю відверто, як думаю й чую задоволений сміх:

– Сашко, вимкни свого бухгалтера й залишайся чарівницею, яку я кохаю! Захід заплановано на дев'ятнадцяту тридцять. До того часу я все встигаю. А ти можеш трішки за мною посумувати. Це так бадьорить!

До самого вечора їсти геть не хотілося, хоч тьотя Паша кілька разів кликала перекусити. Та нерви у нас з мамою були на межі й тому ми лише попили

ромашкового чаю з тістечками й продовжували тихо хвилюватися.

Десь о 19.10 охоронці впустили на територію маєтку автобус з написом «Телебачення». Я до останнього не вірила, що Лев дійсно запросить професійну групу, аби знімати наші заручини. Хіба недостатньо було простого відео, знятого його айфоном? Та шкодувати про скоєне завжди запізно й залишається лише стримувати дрижаки, що гуляють тілом.

Ось нарешті й чорнявий красень влетів до двору. Господар залишив салон і багажник BMW відчиненими, а Коля почав діставати звідти кошики з квітами. Вільні охоронці допомогли розподілити красу по галявині й тепер святковий стіл, біля озера, нагадував справжню казку.

Льова жестом привітався з телевізійниками та жваво попрямував у дім. Стійкий аромат качиних ніжок у медовому соусі та найрізноманітніших канапок робили зі спорожнілими шлунками свою катівну справу.

Але коли господар почав підійматися сходами до себе, я не витримала й вийшла йому назустріч. Звісно я чула, що негоже бачити наречену до початку весілля, але ж сьогодні у нас лише заручини і взагалі я дуже скучила! Тому стояла нагорі, лагідно притримуючи складочки сукні й чекала, що Він про мене скаже.

А Шувалов спочатку швидко оцінив побачене та раптом завмер на місці. От хто робить таке з коханою людиною прямо на гвинтовій крутизні? Можна ж запросто прорахуватися зі сходами. Та мені подобався його очманілий погляд і слова:

– Ти... найчарівніше створіння природи, яке я бачив на землі... Сашенько, що ж ти зі мною робиш?

– Кохаю! А щодо мене - не перебільшуй! Хоча такою я себе зроду не пам'ятаю й сукня твоя просто фантастична. Дякую! – простягаю до Нього обидві руки й опиняюся в жаданих обіймах.

– Це я повинен дякувати Богу і твоїм батькам за те, що подарували мені чистий діамант. Я сподіваюся, що ти дозволиш носити його у своїх долонях до кінця життя... Боже, а час неблаганно летить! Дай мені десять хвилин привести старого дурня до ладу, аби не соромити твоєї краси, – глянув Лев на годинника й кинув мене на східцях.

Пройшло десь хвилин п'ятнадцять і Шувалов вийшов зі своїх покоїв. Тепер це був не просто готовий до будь-якого публічного заходу елегантний добродій, а взірець вишуканого смаку, що запросто міг позмагатися з легендарним образом «007» .

Його ділове вбрання щоденно було бездоганним, але білий фрак я бачила вперше у житті. А сріблястий метелик на шії точно нагадував колір моєї сукні. Наразі його зовнішністю була шокована я. Невже з оцим королем подіумів мені випала честь прямувати життям? Він зрозумів мій транс і задоволено посміхнувся:

– Ну, як я тобі? Хоч трішки зможу виднітися в кадрі, на твоєму фоні? – хизується й розуміє, що уособлює собою сліпучу зірку.

– Льовчику, не викаблучуйся! Ти прекрасно знаєш, що чарівний. Але що у тебе з

поглядом? Прийняв щось заборонене? – тепер я жартую про іскри, що сиплються з Його очей.

– Так! Заборонене для всіх. Адже лише мені буде дозволено торкатися цієї краси й займатися з нею найполум'янішим коханням... – пригортає мене за талію Шувалов і так ми спускаємося до холу.

– Готова постати у сяйві софітів, пані Шувалова? – перепитує він мене й шукає поглядом майбутню тещу.

– Ще ні. Поки я Данилюк. А про Шувалову запитаємо у моєї мами.

– Справедливо помічено. Та це ненадовго, – бере нас обох під ручки ресторатор і ми опиняємося в центрі подій, вірніше точно в кадрі.

Швидкий чоловічок чіпляє на нас крихітні гарнітури прийняття-передачі мовлення і в закладеному вусі стає трохи незатишно. А вже коли я чую там чужий голос і взагалі нічого не хочу. Та як я сказала: відступати нікуди.

Слава Богу, що не чутно традиційних слів «камера», «мотор», бо добре проплачені професіонали виконують звичну роботу без поспіху й хвилювання. А головні герої сьогоднішньої телепередачі всідаються за столом. З динаміків чутно приємну мелодію й режисер махає рукою, даючи дозвіл починати.

– Вітаю, дорогі гості, нашого скромного родинного заходу! Перепрошую за таке сухе визначення, бо вечір цей я присвячую (не побоюся слова) найчарівнішій жінці на землі, що побажала стати моєю нареченою. Але спочатку я повинен спитати дозволу у жінки, яка подарувала життя моїй майбутній дружині. Шановна Варваро Григорівно, чи згодні Ви передати до моїх рук свій найцінніший скарб? Обіцяю любити та захищати її до кінця своїх днів. Що Ви на це скажете?

Шувалов замовк і уважно дивився покірними очима на маму, а я переживала, що вона ненароком зомліє і все прийдеться переznимати. Та дитяча лікарка стримано посміхнулася й відповіла:

– Дякую, пане Шувалов, за чудові слова. Я згодна передати Вам мою єдину доньку, якщо Ви дійсно готові виконати перераховане.

– Клянуся життям, мамо! Адже тепер Ви дозволите себе так називати? – шаліє від щастя Лев.

– І це Вам дозволяю, – більш впевнено показала рівненькі зубки мама, а претендент на посаду зятя легко опинився поруч і схилився в поцілунку до її руки.

А далі сталося те, про що я так необдуманно пожартувала. Та, повірте, немає у світі жінки, котра б не мріяла пережити цей життєстверджувальний момент!

Чарівний чоловік, у білосніжному вбранні нареченого підійшов до мене ближче, обережно став на коліно, дістав з кишені футлярчик і відкрив...

Я поволі підвелася й дивилася на діамантову красу, що була невблаганно прекрасною. Але раптом перевела очі на Нього й потонула в погляді, що трішечки сумував за

минулим, а ще випромінював божевільну втіху й жаху до нашого майбутнього разом.

– Моя чарівна Олександро! Сашенько, прийми від мене цю каблучку на знак вірності й кохання, що даруватиму тобі. Сьогодні я прошу тебе стати моєю нареченою, а скоро поведу під вінець і тоді ми будемо нерозлучні серед вічності. З першої зустрічі я мріяв саме про це: йти з тобою поруч через радощі й труднощі та долати їх, доки смерть не розучить нас. Що скажеш, моя Кохана?

Я стояла й здавалося забула дихати та наразі це не мало значення. Достатньо дивитися в Його очі й слухати мелодію голосу. Від неймовірного хвилювання мої пальці тремтіли, але я простягнула Льові долоню й ледве чутно прошепотіла:

– Мій Коханий, я згодна бути вірною й відданою тобі до кінця своїх днів...

Льова вправно вдягнув каблучку та вже спокійніше додав своїм звабливим тоном:

– Дякую, моє блаженство! Все моє життя належить тепер тобі, – він доторкнувся до зарученої руки губами, а потім підвівся та легенько пригорнув мене. Посадив за стіл і налив до келихів дорожче французьке ігристе. Його веселі бульбашки закружляли свій урочистий танок, а головна трійця за столом легенько цокнулася й відпила, для порядку.

За стіл запросили парочку охоронців у святкових костюмах і вільних дівчат зі знімальної групи, адже урочистість добігала кінця. Скоро телевізійники вимкнули свої ліхтарі й почали збирати апаратуру. А ми полегшено зітхнули й пішли у бік дому, щоб зняти всі ці публічні кайдани та розслабитися серед своїх мрій.

Не знаю як спалося, після всього пережитого мамі, а ми з Льовою провели ще одну блаженну ніч Кохання і коли вранці вийшли до сніданку, Шувалов отримав дзвінок від Ростислава.

– Доброго ранку, Лево Севериновичу! Перепрошую, що заважаю, але не можу стриматися, щоб не повідомити про сенсацію. Швидкі телевізійники виклали ролик з Вашими заручинами до мережі й на теперішній час він набрав близько десяти тисяч переглядів. Такому успіху на YouTube можуть позаздрити найвідоміші зірки шоубізу. Тут є неоднозначні коментарі, хоча в основному вони позитивні. Я хотів запитати: а Ви давали дозвіл на поширення чи необхідно видалити? Так я розпоряджуся.

Лев вислухав доповідь головного охоронця й очі Його сяяли завзяттям:

– Ні, не треба видаляти, Росте! Я не проти, нехай відриваються. Ми з Сашею поділилися зі світом своїм Щастям. Якщо для когось це дивина чи сенсація, заради Бога, нехай розшарують. Подібний хайп для бізнесу лише на користь! А за пильність - щиро дякую! Все інше ОК?

– Так, я виставив нову зміну й наразі зганяю додому. Щось моя Гандзя каламутить воду зі своїм станом, – додав відповідальний охоронець.

– Звісно їдь і негайно! Буде потрібна допомога, відразу телефонуй! – попивав каву неперевершений господар мого серця.

А на іншому кінці міста, у своєму темному царстві, зустрічали ранок батько й син

Тугаї.

– От бісове стерво! Тепер я її точно порішу!!! – загарчав Фелікс, як знайшов у собі сили до кінця переглянути професійно відзнятий ролик, що вночі порвав мережу.

– Я тобі порішу! Через твою тупість Бірман з командою вже й так зідрали з мене сім шкур, але ж ти байдикуєш на волі. А ще я чув, що скоро отримаю виклик до небажаних структур. Ні, синку, цього разу ми підійдемо до справи інакше, – зловісно блиснув старечим поглядом Бахтіяр Тугай.

Розділ 15.

ІНКОГНІТО

Коли ти щаслива – час дійсно не має значення. Наші з Льовою ночі наповнювало щире Кохання, а зранку ми прямували до ресторану. Як і планував, куточок флористики ресторатор перекупив та вже оформив право власності в держреєстрації. А тому контроль чи підказки господаря міцним хлопцям, що ламали стіни, були доречні та вдалі. Я ходила за Ним, наче тінь і пригадувала, як ми тут вперше побачилися.

Поріз у мами на стегні затягнувся добре й непотрібні дужечки зняли. Після цього невтомна дитяча лікарка заявила, що виходить на роботу й слухати не бажала перестороги про наявні небезпеки. Що тут скажеш? Вона моя мама. Людина, яка весь час критикує мої неправильні вчинки, а себе вважає мудрою жінкою... І Льові нічого не залишалося, як виділити їй авто з водієм-охоронцем та відпустити на вільні хліби.

Спочатку я думала, що Коля лише майстер ганяти містом та скупляти продукти, а виявилось що хлопець вже побував на війні й має відповідну підготовку та навіть поранення. Взагалі янголи пана Шувалова проходили регулярні тренування в різних видах боротьби та час від часу здавали нормативи на стрільбищі. Тобто приватна охоронна фірма, під керівництвом Ростислава Швеця, була повністю легальною.

Тепер про погане. У мене закінчувався черговий жіночий місяць і я була впевнена, що трусики не почервоніють. Адже ми з Льовою ночами влаштовували такі виснажливі тренування, що й не снилися хлопцям з охорони. І звісно, в якості експерименту, ми жодного разу не оберігалися.

Та клята білизна почервоніла. Я кинула її до машини й приліпила прокладку. А настрій був препаскудний! Чому від дикуна Фелікса я вагітніла, мов кролиця, а коли мрію стати мамою кароокого нащадка Шувалових - доля цим шансом мене обділяє?

Перед сном Льова почав зголодніло загравати та відразу зрозумів, що цього місяця експеримент не вдався. Звісно коханий чоловік удав, що все в порядку та я не могла прикидатися й розрюмсалася.

– Вибач, я не хотів. Що так болить? Зараз принесу анальгетика, – торкався губами мого лоба Шувалов, а мені його ніжність здавалася наразі гіршою за безжальну поведінку Тугая. Це той нелюд часто пхав до кривавих нутрощів свого дрючка й не звертав жодної уваги, що там капає чи болить... Мої критичні дні його навіть розважали.

– Не там боляче, ось тут, – показую на серце й додаю: – Я нездатна завагітніти, як

обіцяла.

– Сашуню! А в тебе, під час місячних, розум повністю відключається чи частково? Ну, як ти можеш так жорстоко себе обмовляти? Ще немає й двох місяців, як ми познайомилися. Відчайдушно покохали й будемо все життя разом, а ти хочеш миттєво спіймати дитятко? Те, що ми відчуваємо під час близькості фантастичну спорідненість і божевільне щастя для самих організмів не запорука докорінного єднання. Та якщо хочеш, я хоч завтра здам сперму на придатність. Може я вже застарий? – прочитав мені медичну лекцію Шувалов і притих.

– Не треба нічого здавати. Я знаю, що ти здоровий і чарівний. Добре, що ми лише заручені. І ясно, чому перед укладанням шлюбу пари в цілому світі проходять стандартний медогляд. Аби потім дарма не дорікати одне одному. Як бачиш, голова у мене працює нормально. Та я повинна тобі зізнатися, що пережила кілька абортів. Тугай у мене навіть не питав згоди, просто примушував позбуватися вагітності. Я сама від нього дітей не хотіла, от і корилася. Здавалося, що жила вдома з мамою, а паралельно перебувала у сексрабстві... – додаю історичних фактів зі свого життя.

– Ось це дійсно погано. Не для наших стосунків, Боже збав! Для твого молодого здоров'я. Звісно ж Тугай возив тебе на аборти приватно? – занепокоєно поцікавився Лев.

– Ні. Клініка справді приватна, але в місті всім відома. У мене там навіть медкарта є й лікарка, що наглядає. Це вона прикрила, коли я з носіями втікала від Тугаїв. Тоді ти вперше примчав рятувати мене, – посміхаюся й тепер пригадую той страшний день з приємністю.

– І відразу закохався. Ти сиділа в авто така нещасна й заплакана. А я пригорнув, щоб заспокоїти та відчув, як безмежно вабиш... І чому ти так довго терпіла знущання клятих супостатів? – запитав дурницю, а я пояснила:

– Тому, що в мене не було такого сміливого захисника. А ще необхідно пригадати, як я звільнялася. Чи як маму підрізали або твій ресторан спалити намагалися. Тебе били в лісопарку по голові, зв'язували й волокли до дитячого табору... Не хочу кликати біду та думаю, що той напад був не останнім. Ось чому!

Я лежала у Нього на грудях і з кожним почутим словом Лев все ніжніше пригортав мене до себе. Тільки ж відверті зізнання виправити минулого не можуть, просто додають об'ємності нашому світогляду і все.

– Сонечко, а давай спати! Завтра буде новий день і він принесе свої біди та радощі, – якось поверхнево говорить Лев.

– Це ти так чемно натякаєш, що скоро виженеш мене, пане Шувалов? Але ж в інеті ще не проходила новина про наші заручини. Може з місяць почекаємо, а вже потім будемо розбігатися? – кажу страшно, а всередині наче ножа повертають.

І не те щоб я встигла звикнути до красивого шмаття, водіїв та охоронців у замку, біля озера. Ні! Я без оцих теплих рук і щирого серця свого життя не уявляю... Та раптом чую:

– Знаєш, я не вмію бити жінок, але за ці слова зараз стукнув би? Рідна моя, та я без

тебе й дня не проживу. Кажуть, що люди бізнесу байдужі та розважливі. Може й так. І в шлюбі я був щасливим, як усі. Коли Світлану вбили, звісно я дуже переживав. Та з відплатою за її смерть - попустило. А потім до мого життя увірвалася дівчинка, за яку з легкістю все віддам. До тебе я взагалі не знав таких болючих і палких почуттів. Тому забудь про розбігтися і засинай, а я оберігатиму.

– Льово, ти сказав «відплата». Що то було? Її кривдників не судили, а стратили? А ти в цьому участь брав? – здається я Його геть не чула й не збиралася спати та поводитися як трирічна дитина, котрій все на світі цікаво.

– Ні, я людей поки ще не вбивав. А як це було, розповім пізніше, гаразд? – почула суворі нотки, які Він зазвичай вживав у розмові з підлеглими й здалася.

– Пробач свою недоумкувату Сашку! Я більше не буду діставати. А про твої почуття я все знаю. Коли ми зливаємося - вони перетікають солодко до нестями... Хочу тебе, але не можу! Потерпи днів зо два й почнемо працювати над продовженням роду заново. Доброї ночі, Коханий! – огортаю його тіло руками й по-дружньому торкаюся губами щоки.

– Солодких тобі снів, моє божевільне малятко! Заплющуй свої чарівні оченята й відпочивай. Тобі треба розслабитися, – цілує мене в очі Лев і світ стає кришталевим чистим і прекрасним.

Я прокидаюся й бачу сонце за вікном, а Льови поруч в ліжку немає. Час - на дев'яту. Куди це він зірвався так рано? Я швиденько впорядковую криваве багно, накидаю халатик і йду шукати Його по дому.

А як спускаюся сходами зненацька бачу, що з кабінету господаря виходить незнайомий дядько. Він майже звичайний, хіба дещо похмурий. Але від нього на відстані несе чимось зловісним. Він майже дійшов до виходу з холу, а потім зиркнув на мене блискавичним поглядом так, що я мало не скрикнула... Не привітався й пішов.

Я забула про вчорашні обіцянки не лізти куди мене не просять і з'явилася на порозі Його кабінету та застрекотіла мов сорока:

– Привіт! Льовчику, а хто то був? Податкова? Чи з органів? Він розпитував про Тугайвські злочини? А чому приперся так рано?

Льова безпорадно всміхається, хитає головою та щиро обіймає:

– Знаєш, твоя дитяча цікавість мене шалено заводить! Поруч з тобою я відчуваюся молодшим років на двадцять і це прекрасно. Ні, то адвокат заходив у справах. А чому рано? Ну, коли час знайшов. Знаєш, які вони завжди зайняті.

Далі мене понесло:

– Наш адвокат? А що він уже потрібен? Зрозуміло! Мене хочуть замести за допомогу Тугаям, а ти приховуєш правду й намагаєшся витягнути. Так?

– Ні, не так! І ніхто тебе нікуди не тягне. До слова сказати, це дивно. Тебе дійсно вже повинні були викликати для надання свідчень, але чомусь мовчать? – розмірковує Лев

про справу Тугаїв та веде мене за руку до їдальні.

Там пахне вранішніми смаколиками тьоті Паші. Вона привітно вітається й каже:

– Коли бачу вас ранком таких осяяних, цілий день маю хороший настрій. Сонце за вікном чи хмари, та ваше Щастя випромінює неймовірно позитивні барви, від яких хочеться співати.

– Дякую, годувальнице! – обережно приймає з її рук тарілку з вівсяною кашею Льова та підсуває мені. А сам наливає кави й має десь глибоко в собі дуже напружені думки. Він думає, що я цього не бачу.

– Маленька, я від'їду ненадовго сам, а ти не напружуйся й перепочинь. Потім поїдемо замовляти меблі для нової зали. Ти ж хочеш побачити, як працюють майстри? – легенько натякає мені Шувалов, що сперечатися не варто.

– Звісно хочу! А вони вже взялися працювати над нашим замовленням? Ти ж лише кількома днями раніше скинув зразки, – купилася на його ділову пропозицію безробітна бухгалтерка й Льові відлягло від душі.

Він подякував тьоті Паші за сніданок і дуже скоро, у традиційному діловому вбранні, поцілував мене в маківку та пішов до свого сталюого коня. А я товклася на своєму стільці й безтурботно споглядала, як народжується в руках майстрині наш смачний обід. Ото поталанило нещасній! Робити нічого не треба, тільки рота роззявляй.

В процесі спілкування тьотя Паша якось дивно на мене подивилася й каже:

– А що це Льова такий турботливий? Особисто я в тобі, крихітко, змін не бачу. Ну, так оченята підпухлі й синці присутні. Але ж у вас так завжди. Крики, стогони на пів маєтку, а зранку - піднесені й блаженні...

– Господи! Невже це справді так? – тихо перепитую й опускаю почервонілу мордочку кудись під стіл.

– Ти звісно дуже вишукано ніжковієш, але це зайве. Льова ніколи в житті не був таким щасливим. Повір мені, старій! Весь дім вашому щастю радіє. І не бійся щодо пліток. Язики у всіх німіють за межами цих стін. Льова для навколишнього світу - особа інкогніто. Саме тому той ролик зібрав стільки цікавих дикунів. Аякже, вперше дозволили заглянути за лаштунки Шувалових, – нарізає соломкою перець тьотя Паша й пояснює мені заведений устрій, про який я ще майже нічого не знаю.

– А яких змін у нас всі чекають? – ляпнула просто для підтвердження своїх бажань.

– Звісно яких! Такі нічні старання закінчуються лише одним. І Льова точно націлився на двійняток. От же невтомний альфа-самець. Та й ти, я бачу, від ідеї не відмовляєшся, – хмикає між ділом годувальниця.

А мені так прикро, що вже й не рада розмові про наших нащадків. І взагалі який з Льови інкогніто? Це невідомий, що загадково прослизнув зранку, точно був утаємниченим, мов упир.

Розділ 16.

КУРАТОР

Про все, що відбувалося того ранку за межами маєтку, я дізнаюся від Льови набагато пізніше. А поки ми з тьотою Пашею пліткували на кухні про земне, ресторатор Шувалов виконував «прохання» посланця.

Це мені Коханий сказав, що той дядько адвокат, а насправді він був гінцем мафії... Не секрет, що кримінальні структури існують не лише в Штатах чи Італії, вони є скрізь. На жаль, в нашій країні також не обходиться без злочинної діяльності.

Чи ж мені цього не знати? Просто як щоденно працюєш на заправників, або спілкуєшся з ресторатором, здається, що вони звичайні трударі. Ну, не зовсім звичайні, а заможні. Можуть вишукано вдягатися та знають одне про одного не з чуток, але до чого тут мафія? Добре! Нехай буде - системний злочинний світ. Так здається звучить краще!

Отже, блискучий чорний автомобіль мчить наразі старою доброю дорогою в напрямку Пущі Водиці й скоро зупиняється на перехресті вуличок. Лев Шувалов бачить знайоме бежеве Вольво та кілька громіздких кросоверів навколо нього. То пильні охоронці нікому не дозволять наблизитися та скривдити їх господаря.

На ввічливій відстані Шувалов гальмує BMW і пішки прямує у бік зібрання. Він дозволяє одному з бугаїв пройти по тілу металошукачем, а потім ще й ручищами.

– Чисто! Можеш іти, – випускає зі свого рота щось схоже на глухий гуркіт охоронець. Але Льові не терпиться пожартувати:

– Та вже ж мився зранку. Не те, що ти...

– Пішов кажу! – легенько штовхає Шувалова в спину бурмило, але закоханий ресторатор лише поблажливо киває головою й підходить до гордості шведського автопрому.

Задні двері відчиняються й там сидить старий знайомий, котрого столиця й околиці кличуть Куратором. Власне, він тут і є головний.

– Гляньте, який яскравий парубок! Здоров, давно не бачилися. Здається з часу, як ти поховав дружину... Сідай, перекинемося парою слів, – говорить скромно вдягнений, але доглянутий чоловік, віком десь за сімдесят років.

– Вітаю, пане Кураторе! Радий бачити при доброму здоров'ї, – спокійно вмощується поруч з ним на сидінні Лев.

– Та невже? А інші кажуть, що бачити мене - поганий знак. Про бізнес не питатиму, їсти людям хочеться завжди. І туберкульозники тобі вдячні за жирний шмат, на потреби клініки. Той жест доброї волі я оцінив. Тільки що ж ти, голубе, баламутиш воду серед людей?

– Даруйте, не зрозумів? Це хто люди? – веде бровою Шувалов і чекає на реакцію законника.

– Все ти зрозумів! Знаєш, що кажу про Тугаїв. Ти у малого бабу відбив, так то

хлоп'ячі витребеньки. А те, що на старого органам доніс, оце негарно. Хіба ті нишпорки самі вже ні на що здатні? – незадоволено хрипить Куратор.

– Ось у чому справа. Поскаржилися нечестивці. Допомоги шукають. А хто їх так безбожно красти вчив? Жадоба до добра не доводить. І над дівчиною вони знущалися, і мене замовили приголубити по голові. Та що я Вам переповідаю? Ви ж і так усе чисто знаєте...

– Знаю. Така у мене роль у житті. То що будемо робити, Лево? Миритися чи воювати?
– відверто запитує старий.

– Воювати мені геть не на часі, пане, оженитися збираюся. Але й після всього скоєного - руки їм не подам. Виходить, що прийдеться воювати, – щиро відповідає на запитання бізнесмен.

– Але ж війна посеред міста - то зайвий клопіт! Погодсья на поганий мир та співіснуйте собі далі. Тоді я посприяю, щоб на їх витівки (де треба) очі закрили. А Тугаї забудуть про тебе й кралю. Ти ж не хочеш вдруге стати вдівцем? – шокує цими словами Шувалова дід.

– Думаю, мені зараз краще вдати, що Вас не почув. Як закрити очі на те, що я бачив? Там стільки всього... І на малому негідникові стаття висить. Хоча тепер зрозуміло, чому мою наречену свідчити не викликають. Хіба вже переклали справу на полицку до висяків та років сто не згадають? Я правильно зрозумів? – починає скипати чесний підприємець.

– Ні, тобі краще вдати, що почув і зайнятися своїми ресторанами, весіллям, нащадками... Ти ж не виправна колонія, щоб злодіїв перевиховувати. Хоча там лише паскудять людей, а не виправляють. Повір мені! – стоїть на своєму законник.

– Умієте Ви аргументувати! Я подумаю, але якщо ці дикуни знову полізуть, я не ховатиму голову до піску. Ось моя відповідь, пане Кураторе, – спокійно каже Лев.

– Тоді не затримую. І до речі, вітаю з заручинами! Гарна у тебе галявина, зелена. Сам по телевізору бачив, – посміхнувся старий і відпустив Шувалова на всі боки.

Тільки за кермом BMW Лев розслабився й витискав занадто високу швидкість. Та як заїхав до міста, скинув гази. Наразі його очі, що зранку світилися щастям, палали хижим вогнем.

Шувалов розумів, що в такому стані йому не можна з'являтися вдома. Тому зупинився на набережній Дніпра й опустився на зігрітий сонцем парпет. Сидів і дивився на воду та шукав у голові прийнятні варіанти розв'язання проблем. Ось тільки там вирували такі шалені й незлагоджені думки, що годі було знайти путяще.

Льова обіцяв мені зникнути ненадовго, а самого не було вже години дві! Я набирала його кілька разів, але телефон був поза зоною... Що відбувається? Невже Тугаї знову поневолили моє Щастя? Такими темпами я скоро рештки розуму втрачу. А він мені каже, що то дія критичних днів. Де вже тут мріяти про нащадків!

Та ось побачила Його в мережі й натиснула виклик.

– Львовочко, що ж ти робиш? Я вже готова була до психушки збиратися. Де ти був? – накидала звичайних жіночих дурниць йому до вух і почула:

– Прости! Зона була несприятлива для розмов.

– Це ж де у нас така зона, щоб твій телефон не ловив? Хочу знати, – чіпляється до бідолашного дурне стерво.

– Вважай, що я дуже завинив і через кілька днів буду перепрошувати цілу ніч. Згодна? Ти краще скажи: зібралася до майстрів? Вони також мене набирали кілька разів. Мабуть, чогось не доганяють, треба швиденько пояснити. Не можна гальмувати процес відкриття ресторану, – плавно переводить розмову Шувалов геть до іншого річища.

– Згодна на все, що скажеш! А зібралась я вже десять разів. Тьотя Паша їй помагати не дозволяє, а втикати до мережі якось нудно, – жаліюся на своє «тяжке» життя та чую його чарівний сміх.

– Нудно їй! А що ти скажеш через десять років перебування за моїм парканом? – чи то жартує, чи прогнозує, або пригадує складну розмову з Куратором він.

– Думаю, що до того часу в мене з'явиться купа невідкладних справ... – блаженно натякаю на велику родину та відчуваю бажання перенестись у ті далекі й щасливі дні.

Льова розуміє про що я їй тяжко зітхає. А мені ж до всього треба докопатися:

– Ти не згоден? Чи чому такий сумний?

– Скучив, адже давно не бачив! – миттю викручується Він, хоча це чистісінька правда, а потім додає: – Краще скажи, як ти відчуваєшся?

– З того часу як тебе знову почула - найщасливішою на землі!

– Це добре. Тоді на зворотному від цеховиків шляху заїдемо до РАЦСу, щоб визначити день і час для урочистості. Не проти? – якось буденно запитує у мене про найголовніше дійство у житті коханий чоловік.

– Отак телефоном і відповісти? – ображено видавлюю з себе.

– Ну, вибач! А чого ти хотіла від затурканого ремісника? Тільки твоя відповідь уже на пальчику, а знайти гарне віконце серед інших щасливців, то пара хвилин роботи. Потім поїдемо перевірити, що на об'єкті робиться. А вже після - обідати додому. Такий графік тебе влаштовує? – грається своїм прекрасним голосом Лев.

– Мене влаштовує будь-який, тільки б поруч з тобою! – дуже хочу бачити Його оксамитові очі та навіть не уявляю: скільки витримки й сил вартує тепер Шувалову цей образ безтурботно закоханого ресторатора.

Розділ 17.

ПОСТРІЛ

Темпами та якістю роботи меблярів Льова був задоволений. А день і час, коли нас

офіційно оголосять чоловіком і дружиною, Шувалов з працівницею РАЦСу шукали недовго. Пишатися звісно нічим та люди бізнесу не мають вільного часу на черги чи довготривале очікування. Тому симпатична дамочка заглянула до свого планшета й запропонувала пройти цю бентежливу формальність наступної неділі о 15.30. А вже о 16.00 - право реєстрації акту цивільного стану належало геть іншій парі.

– Про що задумалась моя крихітка? – посміхається Льова і я відчуваю, як йому добре на душі.

– Думаю, що можна встигнути за пів години? Це ж лише зайти-вийти. А як же ота довга промова про вірність і кохання? Чи достатньо буде поставити підписи і все? – знову незадоволено бурмочу собі під носа.

– Сашко, ти в мене шалено романтична! Мабуть, з самого дитинства мріяла про білосніжний кортеж та довгий шлейф, котрий нестимуть за тобою маленькі ельфійки. Так? Я б міг організувати щось подібне, але краще ми полетимо в шлюбну подорож до екзотичної країни і будемо плавати голенькими у теплих хвилях, під місячним сяйвом. А ця процедура в сірих стінах, з нещирими словами тітки, які вона повторює кожній парі, наче робот, особисто у мене викликає сум. Як гадаєш? – грамотно пояснює мені суть справи наречений.

– Ну якщо так, я згодна на теплі хвилі й місячне сяйво. Вибач, я не хотіла діставати. Ти ж знаєш, що для мене головне наше Кохання, а все інше не має значення, – відповідаю так, як думаю та бачу, що з кожним почутим словом Його очі розквітають блаженним полум'ям.

– Як добре, що ми одностудії! Сашуню, підеш зі мною чи посидиш тут? Навіщо тобі нюхати той пил? Я поверхнево гляну й відразу поїдемо додому. Варвара Григорівна вже точно повернулася з роботи, але ж без тебе за стіл не сяде. Навіщо змушувати дорогу тещу голодувати! – весело пропонує мій ресторатор і йде всередину оновленого «Grand Salute».

Я погоджуюся, адже й сама не проти кинути всередину щось смачненьке від тьоті Паші. Та й Льова зранку, через купу справ, нічогісінько не їв.

Тиждень пролетів, наче один день. По хорошому, наречена повинна була страшенно хвилюватися та завмирати від однієї згадки про неперевершену подію. Але здається відхиливалась я ще під час заручин і тепер просто чекала на пів години офіціозу. У нас вже були готові путівки на Балі, а Льова так яскраво розповідав мені про ті краї, що я просто не могла дочекатися.

Певно, що ніякої фати й віночка не передбачалося. Я ж не повна ідіотка й лицемірка, щоб після річних езекуцій Фелікса й відвертого базування у спальні Льови, чіпляти на грішну голову уособлення цноти й чистоти.

Щодо нареченого, то як публічна особа, пан Шувалов мав у гардеробній цілу панель костюмів, смокінгів та фраків, на будь-який випадок. Ми обрали темно-синій вишуканий смокінг, з білосніжною сорочкою.

А мене Льова познайомив з одним швидким та загадковим дідусем, що шив на замовлення елітної публіки просто дивовижні речі. Разом ми розробили ескіз моєї

ніжно-білої шовкової сукні, з чарівними пелюстками лілей на плечі й таким же оздобленням у волосся.

Ось тепер я категорично забороняла Льові дивитися на примірки тієї краси. Не знаю чому, але з кожним поглядом у дзеркало я відчувала незрозумілий страх? Може через те, що сукня фантастично зливалася з фігурою й неймовірно пасувала? А може я все-таки підсвідомо побоювалася переходу бешкетниці Данилюк до статусу дружини відомого ресторатора? Бог знає! Та я відганяла безпідставні жахи і в обіймах Коханого забувала про все на світі.

Талановита годувальниця тьотя Паша весь тиждень чаклувала над підготовкою страв до святкового столу. Ні, цього разу ми не планували запрошувати телевізійників чи збирати пів міста еліти, аби ті напихаючи животи, пліткували про переваги й недоліки вечірки. Я вже казала, що Льова дуже не любить, коли до Його особистого простору вдираються чужі. То для наших заручин він зробив поодиноким виключення.

Отож у другій половині ясного недільного дня процесія, у складі кількох авто, вирушила до середмістя. Сьогодні територію маєтку залишилася охороняти звичайна група, а всі інші працівники охоронної фірми Ростислава Швеця були залучені до захисту молодят.

Попереду йшов невеличкий, але важкий Фольксваген-броньовик. Далі Коля вів улюбленого сталюгого коня нареченого. На передньому сидінні, для прикриття рідненької доньки, сиділа моя мама. Жартую! А на задньому, пристрасно вчепившись за руки, вмостилися наречені. Завершував кортеж знайомий тонований мінівен, напханий хлопцями зі зброєю. Це були традиційні заходи безпеки, але особисто мені дуже хотілося, аби вся та катавасія якомога швидше скінчилася.

Неділя для центрального РАЦСу - є насиченим і багатостраждальним днем. Як правило, навіть у призначений час, авто з нареченими й родичами ніяк не вміщуються в межах центральної вулиці. Вони туляться в провулках навкруги й точно заважають одне одному. Кожна родина боїться запізнитися видати дочку заміж чи повісити на хлопця пута сімейних обов'язків. І тому все навколо хаотично рухається й частенько всюди чуються святкові матюки.

Кажуть, коли побудували «Бермудський трикутник» (я маю на увазі центральний РАЦС), місця там було - хоч завались. Але поступово землю, що без перебільшення йшла за ціною золота, купляли грошовиті мішки та все ближче підкрадалися до невинної шлюбної установи.

Отож на сьогодні, майже впритул до урочистої галявини, приліпився жахливий будівельний паркан та нахабно заважав робити весільні селфі. А за ним і взагалі найжачилося щось схоже на кадри з фільму «Останній день землі». Призупинена недобудова викликала найгірші враження, які тільки могли виникнути у гостей цієї місцини.

Ми також приїхали трішки раніше й залишалися сидіти в BMW. А от «веселі хлоп'ята» вже висадилися й пройшлися навколишніми просторами, з розвідкою та нічого надзвичайного не знайшли. Передбачливий Ростислав навіть наказав парочці охоронців прогулятися невеличким сквером, що розділяв територію Бермудського з вулицею, якою курсував швидкісний трамвай.

В зону недобудови їх не пустив охоронець і сказав, що без «санкції» нічого не буде. Звісно можна було порушити заборону й перелізти через паркан або знайти в ньому діру та обдивитися нетрі. Але страхітлива споруда більше викликала жалощі до власника, ніж віщувала небезпеку.

Коротше кажучи, готувалися ми до процедури набагато довше й старанніше, ніж пройшла та швидкоплинна мить. Щось сказали, щось підписали й наше зібрання випхали геть на вихід, з іншої сторони трикутної будови.

Я лише встигла, традиційно для леді, підхопити довгі поли сукні руками, аби не забруднити краси на сходах та не осоромитися на очах публіки. А далі почула щось схоже на звук, коли біля тебе пролітає шершень.

Невдалий поштовх і от я вже лежу на бруківці, але не забилася. Лише німіє все тіло від переляку, що могутнє тіло Ростислава неквапливо сповзає поруч. А на його святковій сорочці розпливається жахлива червона пляма...

Одна мить тиші, а потім гучні крики з усіх боків:

– Обережно! Зброя! Всі на землю...

Люди пронизливо верещать та біжать невідомо куди. Хтось послухався і впав на галявину, а мій законний чоловік вже притискав обидві долоні до грудей Ростислава й доволі незвично наказував мені:

– Швидко! Саню, миттю викликай швидко. Хлопці, до оборони!!!

Кілька охоронців стали колом навколо нас і дістали з-під одягу дозволену для захисту сталь. Більше пострілів не було. Я погано розуміла, що відбувається. Тупо дивилася на Ростислава, що кашляв кров'ю, але волю свого чоловіка виконала й перевіряла слухавку доволі чітко:

– Будь ласка! Площа біля центрального РАЦСу! Людина поранена й помирає! Всі хто може - допоможіть!!!

Поранений намагався щось сказати, але Льова прохав:

– Росте, мовчи! Я знаю, що боляче... Бережи сили, тримайся. Он уже поруч сирена швидкої.

Такого я ніколи не могла уявити навіть у страшному сні. А побачити насправді й поготів. Та втрачати свідомості не збиралася. Навпаки, всі органи всередині зліпилися до купи й стали, мов кам'яні.

– Що робити мені? – пошепки запитую у Шувалова.

– Будь поруч і не вставай. Небезпека ще залишається. Зараз хлопці перемістять тебе до Фольксвагена. Не думаю, що у нападників є важка зброя, – знову різким тоном наказує Він.

Та я й не збираюся вставати. Ноги повністю німі. А клята сукня, вся в крові бідолошного мужнього охоронця.

Ось я бачу, як санітари тягнуть по траві свої ноші, а жінка-лікар схиляється над Ростиславом і грізно кричить усім:

– Відійдіть! Не заважайте працювати... Вогнепальне! Він на межі.

Дістає величезний шприц, я відвертаюся, бо не можу далі спостерігати. А зеленою галявиною повзе наш броньований Фольксваген, залишаючи на траві чорні борозни. Водій грубо нахиляє маму й нас з Льовою та фактично закидає всередину. Тепер ми у відносній безпеці. Мовчки обіймаємося, не зважаючи на те, що вимазані кров'ю Ростислава.

Ми не бачили, як хлопці з мінівена кинулися в бік недобудови й не відчували перепони паркану. Тоді вони були схожі на вовчу зграю, що йде на смерть за втрату лідера. Власне їх саме цьому й навчали.

Пізніше вони доповідатимуть Шувалову та писатимуть звіти в органах. Як зайшли до недобудови з кількох боків та не дали кілеру жодного шансу. Він отримав кілька смертельних поранень і вже не міг ні підтвердити, ні спростувати своїх дій та видати ім'я замовника. А навіщо? Хіба й так незрозуміло?

Власне зараз ми мчимо бульваром Шевченка, в бік Олександрівської лікарні. Наш водій наче зрісся зі швидкою й не давав жодному авто пірнути між нами. Моя мама поводитись адекватно. Вона мовчки пестила в руці хрестик, що висів до того на шії. А ми з Льовою пригорнулися одне до одного й мовчки телепатично думали лише про одне: Рост повинен вижити!!!

І знову сірі стіни лікарні! Чому останнім часом я так часто бачу їх? Невже це і є прокляття Тугаїв, а може Божа кара за те, що через дурощі й самовпевненість довгий час вільно почувалася в путах спрута? А тепер стільки людей уже постраждало через моє тупе й поверхнєве ставлення до вибору коханого.

Сидимо всі, як є. Повз бігають медики та не звертають жодної уваги на наш скривавлений одяг. Хіба що одна, зовсім юна медсестричка, схвильовано глянула та зникла з очей. А ми втрюх, наче зомбі, оніміло чекаємо на Божий вирок з рук професіоналів.

І раптом у кишені Льови щось зателенькало. Виявляється Шувалов дістав з костюма пораненого телефон і залишив при собі, на випадок повідомити Ганнусі про все, що станеться чи не станеться з її чоловіком.

– Господи! Тільки не це, – пригнічено шепоче Лев і зіниці його чарівних очей розширюються.

– Що? – підводжуся слідом за Ним.

– Прийшло повідомлення від Ростикової дружини. Вона народжує, раніше терміну. За нею вже приїхала швидка, але Ганя хоче, щоб чоловік був поруч і допомагав їй народити їх первістка... Боже, навіщо аж так ускладнювати? – тепер одночасно гнівно й збентежено запитує Лев у Господа.

– Що робити, Льово? – чіпляється з запитанням до коханої людини та, що фактично заварила весь цей кривавий кошмар.

– Чекає й молитися, щоб вони обоє залишилися живі. А ще десь там прямує до цього світу нова людина, що не знає його жахів, – відповідає мені Він.

Розділ 18.

РОСТИСЛАВ

Нічний клуб «ВавилонХ», що має дурну славу й кишить наркотою, сьогодні традиційно не вміщає охочих потусити. Але є постійні грошовиті відвідувачі, для яких завжди знайдеться місце на м'якому дивані, в оточенні працьовитих повій.

З часу, як адвокати витягнули Фелікса Тугая під заставу, він за розвагами світу білого не бачив. Статтю за організацію нападу на шанованого містянина та проникнення до чужої оселі з нього ніхто не знімав. І тому, серед міцних напоїв, негідник підсвідомо відчував наближення неприємного аромату колонії.

– Набридла! Піди потруси задом, паскудне стерво... – ляснув він дівчину по пружних сідницях і на останньому слові до болю примружив очі. Невже пригадав іншу? Ту, з якою відвідував більш пристойні заклади?

Серце мерзотника враз занурилося в темряву й він чиркнув запальничкою. Тут завше можна придбати дуже екзотичне куриво. Фелікс і не помітив, як почав вживати. Ось і тепер погляд його скаламутився, а світ став одноманітно яскравим.

– Я принесла нам випити, Чінгісхане! – радісно пританцьовувала його ескортниця, але Тугаю вона заважала кайфувати й він грубо відкинув дівчину вбік.

Прикраси з коктейлів, разом з наповненням, полетіли на підлогу та в процесі потрапили на дорогу сорочку такого ж паразита, з сусіднього диванчика. Той підвівся й невідкладно навис над Тугаєм, висловлюючи своє невдоволення довгою багатозначною фразою. Фелікс відповів у тому ж стилі та думав, що переміг, але розмова тривала.

– Що ти сказав, кольоровий дегенерате? Заціни! – заїхав у пику Тугаю ображений молодик.

Між сп'янілих поганців зав'язався бій, але тривав недовго. До порушників цього очманілого спокою нагодилися викидає й скоро обидва бульдоги валялися на вулиці. Там вони продовжили з'ясовувати стосунки і в самому розпалі змагання до клубу підкотило патрульне авто.

Самовпевнені, накурені й п'яні, вони намагалися відбиватися та хлопці в формі професійно скрутили обом руки за спиною й запхали на заднє сидіння службового Хюндая. Так у Фелікса виникла перспектива переночувати на незатишній полиці за ґратами. Через це він спочатку гамселив руками по старому міцному залізу й люто кричав, що всіх порве та закопає...

Черговому відділення до чортиків набридли гучні гасла мажора й він підійшов ближче та показав на свою палицю:

– Чуєш ти, халамиднику! Якщо миттю не закриєш рота, Богом клянусь, я тобі допоможу.

Фелікс був трішки обкурений, але шкірою відчував некомфортну ситуацію. Він замовк і пошукав у своїй пихатій голові щось більш ввічливе та сказав:

– Даруй, служивий! Дай зателефонувати батькові. Старий він у мене. Буде хвилюватися. Ну, в тебе ж є батьки?

В душі поліціянта скипів гнів, бо його батьки пів життя горбалилися на ось такого фраєра, а в результаті отримували мінімалку й не могли купити нормальних ліків у своєму селі. Та Закони хлопець знав і шанував. Він приніс Тугаю стареньку мобілку й простягнув між решіток:

– На, телефонуй!

– Що це таке? Як ним користуватися? – поїхали з орбіт здивовані очі Фелікса.

– От же ж втрачене покоління! Давай, кажи номер, пустоголовий. Я сам, – тяжко зітхнув сержант.

Фелікс не сперечався й не принижував застарілі засоби зв'язку чи чергового. Він розбірливо продиктував контакт Бахтіяра й обережно взяв до рук рятівний апарат:

– Привіт, тату. Виручай! Мене тут знову пов'язали... У Вавілоні, де ж іще? Чуєш, служивий, а зараз я де?

– У відділку на Куренівській, – підказав черговий.

– Вони тебе що у підвалі тримають? Чому такі перешкоди зі звуком? – схопився за хворе серце, у своєму улюбленому кріслі, старий Тугай.

– Та ні! Все Ок. Просто у них тут все допотопне. Коротше, телефонуй Бірману, нехай когось швиденько пришле. Я спати хочу і їсти.

– Бісова ти дитина! А нічого, що Бірман разом з податковою скоро залишать нас без дому й без штанів? Ти ж продовжуєш тягатися божевільними шалманами й згадуєш про мене лише, коли хочеш поїсти чи виспатися, – невчасно почав виховну роботу дід.

– Ти, ану зав'яжуй з перемовинами! Заспокоїв батька, лягай і поспи, – нагадав сержант, що він тут головний.

– Так-так! Лягай поспи, синку. Нікого я не пришлю. Тобі буде корисно відпочити у відділку, на полиці. Вони ж тебе не били й не знущалися. Дали можливість поспілкуватися з батьком. Подякуй людям. А вранці я щось вирішу...

Зв'язок перервався й оскаженілий мажор кинув стареньким телефоном об стіну. Раритетна річ миттю розсипалася на шматки, а черговий лише посміхнувся й спокійно сказав:

– Отак і давай вам, дегенератам, щось до рук. Ви ж усе на світі роздобете. Я так розумію, що то було «дякую»! Вирахуємо все, як годиться. А тепер падай на полицю і щоб я тебе до ранку не чув.

Та Фелікс також не чув сержанта. Він бив кулаками по розмальованій затриманими

стіні й матюкався та хрипів прокляття на адресу рідного тата. З його скаженого рота піною бризкала слина й він не знав, як ще випустити пару щодо «несправедливості» світу.

Тим часом на іншому кінці міста, у звичайному пологовому відділенні терпіла природні муки Ганнуса Швець. Вона народжувала первістка й слухалася наказів акушерки та весь час водила оченятами по кімнаті, в пошуках Коханого... Тільки чомусь він затримувався й не бажав взяти її за руку та допомогти, як завжди робив це раніше.

Ростислав Швець зустрів свою долю не у нічному клубі. Вони були знайомі з дитинства, бо росли в одному притулку. Спочатку він приносив дівчинці смачні цукерки, які вигравав у запеклих боях з однолітками.

Далі були квіти й зізнання. А як вийшли з дитбудинку - відразу побралися. Та світ не дуже сприятливий до сиріт і Ростислав пішов служити, а потім потрапив на війну. Був поранений та видужав і згодом записався вже до контрактного війська.

Могутній організм і сміливе серце дозволили йому впасти до ока одному заможному роботодавцю. А коли Лев Шувалов організував охоронну структуру - Ростислав став керівником його бійців. Він був не лише міцним, а й розумним та служив вірою й правдою. Ресторатор Шувалов добре платив і тоді пара вирішила, що може дозволити собі нащадка.

Ніколи раніше Ганна на здоров'я не скаржилась, але вагітність проходила дуже складно. Молодиця кілька разів лягала на зберігання та вперто йшла до поставленої мети. І ось тепер, коли їй так потрібна Його вірна рука, коханого поруч немає. Ясно, що служба відволікає, але хоча б подзвонив...

– Послухайте, так діла не буде! Ви виснажені, а дитина ще навіть не показалася. Зробімо кесарів розтин. Ну, що вам з того? Всі будуть цілі й задоволені. А там і чоловік підійде, – вмовляла мокро від поту породіллю досвідчена акушерка.

– Ні-і!!! О, Боже, ні. Я дружина воїна й повинна народити нашого хлопчика як годиться, без будь-якого штучного сприяння! Господи, як болить...

– Тоді тужся, войовнича Ксено! – поправила підстилку медикня й сама вже трішечки зморилася, виконуючи звичну роботу.

– Мене звати Ганна! А-а-а-а... – волила бідолашна й світ крутився перед очима, але вона боролася так, як завжди робив це її чоловік.

– Та знаю я. Давай, працюй! Спирайся ногами, – протерла серветкою піт з чола дівчини лікарка, а потім взяла іншу й промокнула свій лоб та вирівняла на своєму обличчі маску.

І поки у відділку поліції вкладався спати обурений Фелікс Тугай, а Ганна Швець народжувала сина, ми сиділи за межами хірургічного відділення та очікували на диво.

Ось рухомі двері знову прочинилися й змарнілий хірург вийшов до нас з відповіддю. Вигляд у медика був дуже суворий. Ясно, що всі вони інколи промовляють це, але кожного разу не хочуть.

– На жаль, я не вмію робити чудес. Куля понівечила серцевий клапан так, що взагалі незрозуміло, як він стільки прожив. Тримався до останнього. Співчуваю та він помер. Їдьте по домівках і сповістіть рідних. Пробачте...

І пішов геть. А ми стояли самі не свої й ще не вірили, що більше нічого не можна змінити. Я поступово відчула, що світ кудись повзе й відключилася. Мабуть, врешті розслабилася, чи нервова напруга далася взнаки?

Лев встиг підхопити й посадити на один зі стільців, а мама помчала до медсестер за нашатирем. Підсунула ту гидоту мені під ніс і я прийшла до тями.

Страшна дійсність гуділа в голові, стугоніла у скронях. Я дивилася крізь стіну та вкотре проклинала саму себе. Навіщо було робити добрим людям навколо стільки біди? А тепер в той день, коли вийшла заміж за Коханого, мене прикрив собою інший світлий і добрий Чоловік. Та замість шлюбного банкету на нас чекають похорон і поминки.

Як мені розвернути час у зворотному напрямку й піти іншим шляхом: без Тугаїв, без сорому й горя? Але ж у тій, іншій площині, я б не зустріла Льови Шувалова. Невже за щастя існує аж така висока ціна?

За цими думками я не відчувала, що сльози течуть з очей у два струмки. У жінок взагалі дуже багатий запас води для сліз. Я бачила, що мама також мовчки сидить поруч зі мною й скидає ту воду зі своїх щік. А вони все котяться й котяться.

Лев довго мовчав, а потім почав схиляти нас до поїздки додому. Та багато сказати не встиг, бо з кишені покликав телефон. Не його. Льова взяв у пораненого Ростислава (про всяк випадок) його гаджет.

Наразі Шувалов відповів:

– Слухаю! Хто це?

– Лікар пологового відділення, Заманська. З ким я говорю? Цей контакт у медкарті породіллі Швець записаний, як «чоловік».

– Це дійсно телефон Ростислава Швеця. Його дружина вже народила? – сухо поцікавився Лев.

– А де він сам? Невже квасить на radoщах і не зміг бути присутнім на пологах, як обіцяв дружині? – в голосі жінки відчувався гнів.

– Ні. Я його роботодавець, Лев Шувалов. Він... Я навіть не знаю, як сказати Галі? Кількома годинами раніше, на роботі, Ростислав був смертельно поранений. Він довго боровся та медики сказали, що не змогли врятувати. Ви їй поки не говоріть, – запропонував Лев.

– Не скажу. Народжуючи дитя Ганна Швець померла. Пологи були важкі. Ми пропонували кесарів, а вона відмовлялася. Серце не витримало навантажень. Почула голос сина і все. Її також не стало, – сумно звітувала медикня, що світ геть здурів.

– А дитина? Що з дитиною? – скрикнув у слухавку завжди розважливий Шувалов.

– Хлопчик народився здоровим. П'ятдесят п'ять сантиметрів, вагою чотири триста. Я працюю акушеркою більше десятка років, але так - в один день залишитися без обох батьків? Це просто армагедон якийсь чи прокляття? Що ж, шукайте родичів, хто буде опікуватися дитиною. Адресу пологового я скину, – і ця відзвітувала та зникла.

Здавалося, що сьогодні дійсно не щасливий день нашого законного шлюбу, а такий, коли смерть косить все на шляху своєю страшною косою.

– Ви все чули... – підійшов ближче Лев. Він протер обличчя долонями й тихо додав: – Тепер вони разом, а ми повинні жити далі. Хоча такого страхіття я собі не уявляв.

Якась надприродна сила дозволила мені підвестися на ноги. Я вчепилася в Його руку, щоб не впасти і сказала те, до чого не готувалася:

– Але ж у них нікого немає. Льовочко, нехай він буде наш. Ми назвемо хлопчика Ростиславом.

Розділ 19.

НАСЛІДКИ

Шоковані всім, що сталося в день нашого весілля, ми не дуже переймалися власною безпекою в будівлі, що й так завжди пахне смертю. Лікарню залишили на авто, водій якого терпляче чекав на новини зовні. Коли Ілля дізнався про смерть командира, він геть не зрадив, що займе його місце.

Лев Шувалов достатньо платив охоронцям та обирав контингент, що не підставляє побратимів, заради посади чи рейтингу. Видно було, що звістка болюче вдарила в саме серце та охоронець доповів, що мав розмову з затриманими хлопцями. Їх опитали й відпустили.

Це я про те, що коли ми зі смертельно пораненим Ростиславом мчали до лікарні, на місце стрілянини прибуло кілька нарядів поліції, на чолі зі слідчою групою. Згідно з протоколом, в охоронців Шувалова вилучили зброю, взяли під варту та повезли до управління. А труповозка прихопила горе-стрільця, щоб ідентифікувати та розібратися що й до чого.

Тьотя Паша - також боєць! Як дізналася, що відбулося на Берестейському проспекті, дуже злякалася за нас. Зустріч біля воріт, з весільним короваєм, вона скасувала й прибрала з очей яскраво накритий стіл. Стільки праці старенької пішло марно! Вона тихо плакала за Ростиславом та навіть ще не знала, що й Ганнусі більше немає на світі. Про це бідній годувальниці поки не казали.

Вдома ми всі троє кинулися до душових, а жахливий святковий одяг перемістився до пічки садівника, де він інколи палив сміття.

Під потоками води мене знову накрила істерика й Льові знадобилося немало зусиль, аби заспокоїти. Він був не розгублений, а страшенно злий і чоловіка можна зрозуміти. Одного разу його щастя вже розітнув жорстокий біль і коли доля вдруге подарувала шанс бути простим мирним підприємцем, якась паскудна сила не давала йому такої можливості!

Шувалов не істерив, він просто кипів зсередини та як побачив, що робиться зі мною, забув про самопочуття й перетворився на лагідне любляче створіння.

В щопі я намагалася повиривати пелюстки лілей зі своєї зачіски, разом з кучерями. Тоді Льова вперше застосував силу. Він допоміг залишити волосся на голові та власноруч познімав весільні прикраси. Далі почав обережно змивати з мене кров Ростислава й по ходу приводив себе до ладу.

У ліжку він тихенько цілував мене у вологе волосся й промовляв:

– Ну все, заспокойся... Я поруч, ми живі. Рост з Ганнусею вже на небі, а хлопчик обов'язково стане Ростиславом Шуваловим. Це я тобі гарантую.

– Льовочко, чому люди поводяться так жахливо? Хіба ми зробили щось варте смерті? Якби не Ростик, це ми з тобою зараз були б на небі чи в пеклі... Я вже й не знаю де. Чому Кохання і Смерть, наче рідні сестри?

– Перестань філософствувати й просто поспи. Тобі це наразі найнеобхідніше. Я кохаю тебе і не віддам нікому. Не хочу хвалитися та я добре знаю звук кулі, випущеної зі зброї з глушником. І якби не Рост, я тебе прикрив би. Не міг допустити аби наше Кохання перемогла Смерть.

– Але ж тоді... – не змогла я закінчити фразу й ще міцніше приліпилася до Нього.

– Я тут! І не треба твоїх фантазій. Повторюю наказ, засинай, бо буду співати колискову. А я не вдався голосом у маму і це буде повний треш.

– Льово, дякую що ти в мене є. Я кохаю тебе єдиного в світі... – відчуваю як смертельно зморе не тіло перемагає думки і я пірнаю до порожньої безодні сну, без видінь.

А свої ночі старий Тугай проводив ще гірше. Високий тиск та аритмія, плюс безсоння з кожним днем все більше додавали страждань. Та ще й малий баламут геть з котушок з'їхав. Просив же його не бешкетувати й поводитися тихо, поки добрі люди нагорі обіцяли не чіпати. А тепер негідника знову замели й від строку грошима вже не відмазатись.

З цими думками Бахтіяр зустрів ранок. Він взяв з тумбочки необхідні ліки, все слухняно прийняв та, опираючись на улюблений ціпок, попрямував до ванної кімнати. Потім поміряє тиск та спробує вибратися до офісу. Після того як шустра бухгалтерка підкинула до органів доволі незручну інформацію, справи фірми стрімко поповзли вниз.

Ні, водіям як і раніше необхідно заливати до баків бензин та дизпальне, але податківці й антикорупційники - просто задовбали. То приїждять, не попередивши, то кличуть до себе і все це приправлено дуже гірким почуттям безпорадності. Адже єдиний син не те що помічник, а навпаки своєю поведінкою тупо вибиває землю з-під ніг.

Ось і наразі телефон розривається. Ясно, що Феліксу не сподобалася ночівля у відділку й він знову буде вимагати: негайного звільнення, водія, кави та пінну ванну...

Та ні, це не Фелікс, а дехто гірший.

– Доброго ранку, пане Кураторе! Сподіваюся, на Ваш гарний день, – на диво лагідно промовив у слухавку Бахтіяр.

– Та який він до біса добрий, Заправнику? Ти мені слово давав. Я повірив, людей підписав. А тепер по місту непотрібна движуха й трупи! – люто гарчав співрозмовник.

– Хвилиночку! Я не розумію? Про що мова, які трупи? Я нічого не робив і ніякого наказу не віддавав, – намагався збагнути важкі звинувачення Тугай.

– Або ти дуже хитрий, або дурний! На якій планеті живеш і що мені ліпиш? Вчора, серед білого дня, на Берестейському, біля центрального РАЦСу стрілянину хто замовив? Шувалов оженитися надумав, а ти (в обхід домовленостей) вирішив його замочити? Це ж добре, що лише охоронець серед жмурів лежить, бо якби то був ресторатор чи його жінка, сьогодні б і тобі в холодильнику місце знайшлося. Мені до того щасливця байдуже. Ти МОЄ слово обісрав! – хрипів зі слухавки грізний голос законника.

– Повторюю: я без поняття про що йдеться. І якщо Шувалов та його циндря живі, навіщо вішати на мене всіх собак? Мені від ревізорів та викликів у кабінети останнім часом світ немилий. Так, дівка додала мені проблем. Але якщо Бахтіяр Тугай дав слово громаді, він його не порушить! Мені он сина знову рятувати. Вчора прийняли, – відверто жалівся Куратору дідуган.

– Он як? Це погано. Якщо кажеш, що непричетний, треба з твого відморозка суворо спитати. Може то він знову фестивалить? Мало було порізаної старої та підпалу Шувалівської столовки? Я вже не кажу про його каскадерство серед кушів. Матері твоєї... Зроби щось з малим, бо одного разу ти його просто більше не побачиш. Він же некерований і соромить колектив! – продовжував вичитувати десь свого ровесника старійшина злочинного світу.

– Без матері він у мене виріс. Нещасна дитина, – давив на жалість хитрий Тугай.

– Це мені нецікаво! Кажу: розберись з недоноском, бо десь пришиють, як скажену тварину. Ще й бісові журналюги по телеящику тріщать. Скажи спасибі, що я взагалі з тобою мирно бесідную. Добу даю, щоб розібратися з непорозумінням, яке ти називаєш сином...

Складна розмова обірвалася й хворобливий дід впав на улюблене ліжко. Він відчував, як тиск невблаганно давить та зі страху, що помре наодинці, викликав швидку.

Бригада нашпигувала його ліками й помчала далі рятувати людей. А Бахтіяр лежав з мокрою пов'язкою на голові й пригадував, як прийшла до нього на співбесіду симпатична юна бухгалтерка.

Спочатку дід пишався собою, що знайшов дивовижний талант. Голова у малої шурупала краще за комп'ютер. Він наказував, а вона так віртуозно ховала кошти, що суми стрибали мережею, як по собаці блохи.

Звісно жадібний до всього яскравого синок, миттю прибрав самородок до рук. У

молоднечі закрутився такий роман, що стіни червоніли. Вони сварилися й мирилися по кілька разів на добу та вже заговорили про весілля... І от на вершині благодаті, фінансистку переманив до себе клятий ресторатор, а вона на прощання, підкинула неабиякий головняк.

Здається ліки подіяли й Бахтіяр відкинув журбу та набрав Бірмана. Броніслав Бірман був гарним адвокатом. За гроші він умів творити дива. На раз розвалював кримінальні справи та витягав з-за ґрат найпаскудніших злочинців. У нього скрізь були стукачі й свідки, що працювали мов раби на галерах. Через це радник гріб під себе гроші не лопатою, а екскаватором. Ось і наразі без нього ніяк!

На своєму працювитому Лексусі правник вдало припаркувався під поліцейним відділком і повідомив чергового про візит до затриманого. Сержант не сперечався, бо йому вже надійшла вказівка згори. Він чемно провів адвоката в допитну й пішов за Тугаєм.

– Гей, на вихід! До тебе прийшли, – посміхнувся поліціант, дивлячись як мажор скрутився калачиком на лавці й мирно спить.

Фелікс страшенно зрадів. Він мало не кинувся Бірману на шию, але той показав на стілець навпроти й невдоволено сказав:

– Ох і набрид же ти мені зі своїми кониками! Коли б не Бахтіяр... У мене купа серйозної роботи, а я розгрібаю дитячу пісочницю. Давай коротко й людською мовою: що, де, коли. Інакше не допомагатиму!

– Дякую, але коротко не вийде. Я її кохав, а вона мене кинула, заради старого діда... Вибачте, – осівся Фелікс, бо перед ним також сидів далеко не пацан.

– Проїхали соплі. Кажи по суті! – сухо наказав адвокат.

– По суті, це ми з Лавашем замутили, – зопалу зізнався Фелікс.

– Ти про стрілянину? А до чого тут Лаваш? Дівка і йому давала та зрадила? – насупив брови Бірман, адже страшенно не любив почуватися дурнем.

– Ні. У нього прищ на дупі від ресторатора. Той як припхався до нашого міста, нічого не знав, а Лаваш зголосився бути йому за бізнес-гіда. Спочатку вони ладнали, але ж Ви знаєте Лаваша. Коротше елітний його послав, без рекомендацій і без грошей. З тим довбнем ми здибалися випадково на Винограднику, у Фортеці. Перекинулися словом. Я тоді вже, за напад, під статтею ходив. Лаваш пообіцяв, що може підігнати стрілка, аби здихатися нахабної парочки одним махом. Я взяв у сховку батька купку зелені на аванс, а той ірод якось сам прознав день і час реєстрації. Вони це вміють. Тільки через бугая, що любить кулі ловити, ніфіга не вийшло. Тепер ні грошей, ні результату, ні стрілка... – наче монашка на сповіді, все виклав правникові знедолений Фелікс.

– Ясно. Тоді слухай мене уважно. Все, що ти тут наговорив, більше жодна душа на світі не повинна знати. Так виходить, що твій вчорашній вояж до нічного клубу доречний. За хуліганку сядеш. Я зроблю картинку в потрібному форматі. З трьох відсидиш півтора. І батько відпочине від твого байдикування. Зранку гіпертонічний криз пережив. Але ж тобі байдуже! – взяв до рук свою теку адвокат і збирався вийти,

а Фелікс аж побілів:

– Тобто? Ви не за мною приїхали, а щоб посадити?

Далі збурений Тугай пригадав купу смачних матюків, що безпорадно сипалися з його рота.

– Черговий! Ми закінчили, – з прохолодною посмішкою сказав Бірман. – Не роби собі гірше, просто сиди тихо. Я все вирішу.

Вже в машині правник набрав свого головного роботодавця:

– Іване Даниловичу, я поговорив з затриманим Тугаєм. Зараз буду у Вас і все докладно розповім. Справа й виїденого яйця не варта.

– Чекаю на тебе, раднику. Маю ще кілька доручень, – відповів йому Куратор.

Другий дзвінок Бірмана був до старого Тугая:

– Все добре, пане Бахтіяре. Інформацію я отримав, оброблю й подаватиму на слухання. Малий в порядку, тільки безпросвітно дурний. Перепрошую, справи. Я буду тримати Вас в курсі подій.

Розділ 20.

БАТЬКИ

Лев Шувалов ніколи не відкладав на завтра того, що необхідно зробити сьогодні. За вірність слову його поважали люди бізнесу та не чіпали затяті злочинці. А заздрісники ховали очі й не розуміли, як візитеру з західного світу вдається настільки вдало вливатися до підприємницьких структур столиці?

Відійшли в минуле жахливі спогади про чорний час, що мав запам'ятатися як щасливий, а приніс смерті двом невинним людям. В день поховання Роста й Ганнусі зранку періщив дощ. Та коли процесія прибула на кладовище, сталося диво. Хмари розповзлися й на небі з'явилося сонечко. Здавалося, навіть вищі сили хочуть подарувати останні яскраві промені тим, що лежали поруч у подвійній домовині.

Роботодавець і друг зробив усе для того, аби максимально вшанувати свого охоронця та його кохану. Це було одночасно моторошно й велично. А люди, що прийшли вклонитися й покласти квітку, німіли дивлячись на нерозлучну пару, що ось-ось встане й піде далі шляхом живих.

Та дива у цьому жорстокому світі трапляються рідко й тому хлопці з охорони віддали побратимові шану салютом холостих зарядів, а потім безжально забили кришку гвіздками й опустили до широкої могили.

Лев викупив подвійну ділянку, щоб у майбутньому облаштувати капличку, де можна поставити квіти й свічки. А ще приходити на річницю з їх біологічним сином і розповідати йому: якими вони були.

Ми не збиралися таїтися чи клястися, що є рідними батьками. Адже доки дитина

зростатиме, якась тварюка обов'язково підкаже, що ми йому де-факто чужі... То навіщо обманювати всіх навколо? У нас з Льовою було непросте минуле та коли ми зустрілися, відчули особливу чистоту й не бажаємо зраджувати незайманості стосунків.

Паралельно з поховальними процедурами Шувалов настирливо працював над усиновленням Ростика. Він ішов законним шляхом, але бідкався, що електронне звернення та підтвердження швидкості не додають. А дитинка щомиті потребує турботи й лагідного спілкування. Що на неї чекає в будинку малюка? Певно, що погодують та перевдягнуть. Але хіба на це заслуговує син чоловіка, який врятував наші життя?

Та за гарні очі новонародженого нам не віддавали. Навіть високі зв'язки Шувалова не розв'язували питання невідкладно. З нас тупо тягнули довідки про майновий стан та здоров'я й спонукали до купи бюрократичних дій. А маля все ще знаходилося серед байдужого і буденного, поки чужого йому світу.

І ось настала зворушлива мить, коли нам з Льовою винесли сповите малятко та разом з паперами передали на виховання. Звучить дико, але Бог з ним! Головне, що воно поруч і дивиться на нас добрими оченятами Ростислава.

Серед останніх подій Шувалових важко чимось здивувати та фантастична думка про реінкарнацію все-таки пролетіла. Перехід світлої душі Ростислава Швеця до цього крихітного створіння відчувався майже реально.

Жінка хотіла вручити дитятко мені, але я злякалася й відступила. Моїми друзями завжди були комп'ютери, телефони та не дуже добрі люди, а тут така значна відповідальність! Зате Льова впевнено пригорнув малечу до серця й щасливо посміхнувся.

Звісно йому набагато простіше, адже цей татко вже мав у спілкуванні з малятами ступінь бакалавра, як мінімум. Це я знаю з розповідей, про безхмарні роки, проведені поруч з маленькою Віолою. А тепер у pana Шувалова з'явився син! Шкода, що без мого фізичного втручання та долі видніше.

Льова поклав синочка до спеціальної автолюльки, яку весь ранок кріпив на задньому сидінні свого безвідмовного сталюгого коня. Він думав, що я піду на звичне місце поруч з ним, та я підсвідомо вмостилася біля малечі. На це мій чоловік загадково посміхнувся й побіг за кермо.

– Льовчику, будь ласка, не смійся з мене! Я й так сама не своя. А тут ми будемо споріднюватися, – пояснюю те, що Шувалов розумів без слів.

– Та я ж не проти! Ви такі гарні разом, навіть схожі. А з часом ми всі будемо нероздільні. Знаєш, я сьогодні почуваюся приблизно так, як тоді коли вперше тебе пригорнув. Не ображайся, але ці почуття не переплутаєш ні з чим. Так, наче заново народжуєшся, – відповів мені Він.

– Скажи, а його не треба зараз годувати? Воно ж не може сказати, а що як хоче? – дивиться на пухкі щічки немовляти дурна молода баба й шукає в порожній голові невідомого чого.

– Знаєш, я вже призабув їх графік, але в цьому плані ми маємо везіння у квадраті. Як приїдемо додому, тьотя Паша й Варвара Григорівна приймуть маленьке диво під своє крило та вже не випустять. Досвіду в годувальниці й дитячої лікарки - аж через край. Тому можеш розслабитися й отримувати задоволення, – сьогодні без понтів, двома руками, тримався за баранку керманич.

– Це добре. Пам'ятаю, у нас на заправці працювала матуся-одиначка. Вона залетіла від якогось бовдура й навіть у декретну відпустку не пішла. Так і ходила з дитям на роботу. А навчалася всього за допомогою інету та підказок нашої прибиральниці. Її всі поважали. Ой, Льово, а Ростик чомусь совається і зводить брівки. Ось-ось заплаче... Може треба зупинитися? – схвильовано коментую все, що бачу.

Тоді Шувалов весело каже:

– Сашуню, попустисть! Інакше пересядеш до мене. Нехай собі дитя звикає до навколишнього світу. Для нього ж поки усе нове. Щось бентежить, щось лякає, але ми поруч і проживемо життя так, аби йому ніхто не заподіяв лиха. Для цього нам його й віддали.

– Вибач, я спробую звикати до всього нового, разом з ним, – кажу й обережно починаю пестити дитинці животик. А воно спочатку щось шукало оченятами, а потім посміхнулося... Виходить мої дотики сподобалися? Яке щастя! Тобто ми будемо рідними. Це збуджує й п'янить не менше, ніж наше з Льовою щире кохання.

Щодо професійної турботи та догляду новоспечений татко не помилився. Бо як приїхали до маєтку, наші «бабусі» виперли нас геть і почали чаклувати над дитинкою так, мов усе життя готувалися до цієї відповідальної місії.

Власне так воно і є. Кожна жінка спочатку радіє народженню дитинки, а як її дитинка сама переходить до рангу батьків, тоді вже бабусині почуття вирують так нестримно, що годі протидіяти їм. Ця аксіома доказів точно не потребує!

Слава Богу, в минулому залишилися суперечки щодо облаштування дитячої кімнати. Звісно вона буде, але пізніше, а поки ми відвоювали у мами законне право ночівлі крихітки у нашій з Льовою спальні.

Варвара Григорівна якийсь час дула губенята, але ж навіщо дитячій лікарці куняти на зміні? А я, після звільнення від Тугаїв, байдикую без діла й можу приділяти хлопчикові як день, так і ніч. Цю ідею підтримала тьотя Паша й таким чином (більшістю голосів) колиска Ростика опинилася поруч з нашим ліжком.

Перший місяць взаємного звикання був дещо важким. Ясно, що маленький хлопчик підсвідомо слухав кожен рух і подих навколо, а тому трішки хвилювався й рюмсав. Але моя мама щоденно обстежувала онука й діагностувала, що він здоровий. А тьотя Паша готувала для Ростика такі неймовірні каші, що може й були гіршими за материнське молоко, але точно кращі за дитяче харчування.

Інколи я жартома називаю нас з Льовою рекордсменами. Адже всі традиційні сходинок: знайомство, народження почуттів, споріднення, заручини й навіть шлюб, ми подолали на одному диханні, за кілька місяців.

А як подумати: скільки негараздів та біди крутилося навколо, то й взагалі ми просто

чемпіони. Навіть батьками стали через чотири, а не дев'ять місяців... І тут мої бухгалтерські підрахунки ні до чого. Доля так вирішила.

До речі, про батьків. Якось перед слуханням справи Фелікса Тугая, Льові зателефонував Бахтіяр і слізно прохав змінити свідчення. Мабуть, забув як лякав наслідками, коли мене звільняв, або як дурнуватий синок замовив скалічити мою маму.

Через щастя, в якому тепер купаюся, я могла б простити Феліксу знущання наді мною чи навіть підпал «Grand Salute». Адже після реконструкції ресторан став набагато кращим. Та загибель доброї й мужньої людини, що на злеті віддала своє життя за НАС, пробачити неможливо.

Не через страх, а через зневагу до Тугайв, Лев заборонив мені свідчити й пішов до суду в супроводі особистого адвоката. Він не втоптував затриманого в багно, як це заведено у тих дикунів, а точно по пунктах висвітлив все скоєне Феліксом, з часу як перетнулися.

Казав, що було декілька говірливих свідків від захисту. Тільки за те, що встиг наробити у своєму бездарному житті молодий Тугай, вирок призначили доволі м'який. Звісно стараннями неперевершеного Броніслава Бірмана, негідникові присудили три роки колонії загального режиму. Я була шокована, але не здивована. Хоч все-таки очікувала, що за сукупністю епізодів, нахабний мажор полетить білим лебедем на сувору зону.

– Льовушко, дивись як воно тихенько спить! – пригортаюся ввечері до серця свого Коханого й відчуваю, що все більше стаю мамою. Ні, не в області матки, а в душі. Це таке неймовірне відчуття, що просто треба пережити.

– Тому, що ти поруч з ним. І зі мною. Звісно трагедія з його батьками не забудеться ніколи, але це крихітне створіння нас з тобою все більше єднає. Правда? – чую у відповідь і опиняюся в Його руках та забуваю про все гидке, що почула про вирок.

– А ми сьогодні знову гуляли біля озера й Ростик вже точно не боїться пташок, що навколо співають. Він слідкує за ними й зникає до нашого зеленого світу та підказує мені, що йому тут подобається, – заграю до свого Шувалова.

– Підказує? – поглинає мене жагучим поглядом Лев і я знаю, що буде далі.

– Угу! Він зі мною серденьком розмовляє і я радію, що все чую. А як обціловую щічки, воно тягнеться й підставляє їх мені. Льово, я його всім серцем люблю... – щиро зізнаюся, а Він мені:

– А мене? Мене ти ще хоч трішки кохаєш чи все віддаєш малюку?

– Як Ви можете, пане Шувалов? Та я тепер живу серед світу, де закохана відразу в усіх, хто мене оточує, – кручуся й не даю Йому себе поцілувати, мов ображаюся.

– Тоді продемонструй мені окремий шматочок Кохання. Той, що лише мій. Ми будемо дуже тихенькі, обіцяю, – шепоче мені на вухо чарівник і я здаюся на його посягання.

Господи! Який же він п'яний і гарячий оцей, на перший погляд, серйозний і стриманий ресторатор Шувалов. Я божеволію в Його обіймах та знаю, що не перестану кохати до кінця своїх днів.

Розділ 21.

ХЕПЕНД

Ми прокинулися, а на вулиці все біле. Наші зелені галявини вкрив перший сніг! Температура ще в плюсі й сніжинки падають на поверхню озера, зникаючи у воді. Чесно кажучи, цим чарівним світом я милуюся кожної пори року.

Наприклад, коли дерева у маєтку почали жовтіти й червоніти, ми з Ростиком днями гуляли майже до півночі. В дім поверталися лише, коли сувора тьотя Паша кликала погодувати хлопчика.

Він зростає неймовірним красунчиком! Я навіть не уявляла, що дитинка може бути такою гарною й вихованою. У будь-який момент: чи голенький, коли купаємо; чи як бавиться з татом у ліжку. Тоді вони дуріють, мов рівні за віком. Лев перетворюється на малу дитину і Його чарівні очі сяють блаженним вогнем. А я влягаюся на килимі й заворожено спостерігаю за ними.

Ну, а ще ми влаштовуємо Ростикку Шувалову дні народження кожного місяця. І не тому, що нікуди розкидати гроші. Просто крихітка заслуговує на це.

До речі, свекруха як дізналася про події в день весілля й про те, що ми стали Ростикку батьками, підтримала й сказала, що пишається нами. Ми з нею почали говорити без участі «посередника» й пані Марта виявилася веселою та сучасною жінкою.

Лев тішиться нашим щирим спілкуванням. А коли ми показали названого братика Віолі, вона згадала українську й почала частіше заглядати до ноута та вітатися з малечою ще і ще.

Виходить наша крихітка розтопила серця всім без виключення і точно згуртувала. Малесенький блакитноокий хлопчик-сирітка став для родини міцним стрижнем. Ні, звучить якось неправильно! Він серце нашої родини й без нього життя ніхто просто не уявляє.

Нещодавно прийшла ще більш зворушлива новина! Під час чергового «мосту» пані Марта сама напросилася до нас на Різдво... Уявляєте? Сказала, що разом з Віолою мають бажання відвідати Україну. Побачитися з усіма нами та познайомитися ближче.

Раніше я вважала, що маю блискавичну реакцію і стійкий характер, а тепер навіть не встигаю переварювати бурхливих подій. Та що це я все про себе? Он же приїхав Він - найголовніший у житті! Чоловік, що заново створив мене, переродив, зробив щасливою і ніжною. Здається, такою я подобаюся всім набагато більше, ніж те колюче й замкнуте в собі стерво.

Ось родина вже вклалася й у маєтку запала приємна тиша. І знову повинна зізнатися, що ми (у складних дебатах) все-таки відпустили наше чарівне дитятко до власної кімнати. Вона поруч і всі ми, по кілька разів за ніч ходимо подивитися, як він спить. Це дитяча лікарка задовбала колектив отим особистим простором для дитини, і ми

більше не змогли чинити спротиву.

Традиційно піднесений і чарівний, Льова вийшов з ванної кімнати й безшумно, мов чаклун, кинувся в мої обійми. Кілька хвилин ми не могли відірватися одне від одного, відчуючи таке блаженство, мов не бачилися роки. На жаль, у пана Шувалова вдень купа справ і Він повертається додому ближче до ночі. Але зараз Коханий лише мій...

До речі, заради Ростика ми навчилися спілкуватися між собою тихо, як тіні. Ні, наш хтивий вогонь нікуди не зник. Навпаки у цьому є щось божевільне й лише додає жаги! Ризик бути застуканим п'янить набагато більше, ніж той гамір, який ми чинили спочатку. Кожна мить перетворюється на яскраве й потаємне дійство, що зриває дах і розбурхує силу почуттів.

Ось ми трішки наситилися одне одним і розпласталися на ліжку в позі хреста. Я лежу у нього на животі, дивлячись у стелю й точно знаю, що Лев хоче в чомусь зізнатися та поки мовчить.

– Готова почути дещо вражаюче? – не витримує Він.

– Що? Віола передумала до нас летіти? – ще відчую його в собі та готова до будь-якого покаяння.

– Ні! – сміється Шувалов і легенько пестить моє волосся. – Мама каже, що вона весь час збирає речі та міняє свій гардероб по десять разів на день. З нашими новинами у дівчинки зникли нервові напади, а натомість з'явився сенс у житті. Сонечко, ти навіть не уявляєш: скільки щастя принесла мені!

– І стільки ж біди... – щиро зітхаю. – То що, кажи вже, інтриган мій коханий.

– Добре, скажу як ти любиш, без прикрас. Фелікса Тугая більше немає серед живих, – каже Лев, а в мені щось хлюпає й розривається. Не те щоб радість, просто вмиє згасає оте непотрібне, важке, аномальне.

– Тобто? Ти впевнений? Звідки знаєш? – тепер наростає цікавість і я хочу доказів, що так воно і є.

– Впевнений безумовно. Я знаю про це вже кілька днів, та якось не виходило піймати момент. У нас кожен вечір купа справ і всі вони добрі, а тут таке... – пояснює Лев.

– Але ж ця також добра! Вибач... – опускаю очі й розумію, що поводжуся, як колишнє стерво. Адже радію, що до живої істоти прийшла смерть.

– Я взагалі не розумію, як з його ментальністю навіть стільки на зоні прожив. На волі вмів лише знущатися зі слабших та демонструвати свою зверхність. А в тих місцях за такі манери геть не поважають. Чув, що дикун потрапляв то до ізолятора, то до медзакладу. Але так нічому й не навчився. Три дні тому він отримав перо в бік і відкачати вже не змогли. А повідомив мені вірний чоловік. Йому новини надходять достеменні, – голос Льови тепер дещо суворіший.

– Той, що викликав тебе відразу після наших заручин? – не дуже багато, але знаю про Куратора.

– Так, він. Та й це ще не все про Тугаїв. Те, що дякуючи тобі, Бахтіяра майже позбавили статків і контрольний пакет Заправника перейшов до його конкурента - знають усі. А от інсульт, з повним паралічем, це новина для бізнесового світу. Хоча, після смерті сина та при його здоров'ї, то майже закономірність. Вибач, я також сьогодні не дуже толерантний, – так закінчує стрічку вечірніх новин мій коханий Чоловік.

– Не вибачайся, мій любий. Кращої новини для чудових снів марно й бажати. Звісно, ми не повинні радіти та особисто мені до Тугаїв тепер байдуже. Ходімо краще поглянемо як спить наш синочок... Ой! – здається від останніх повідомлень у мене дах таки поїхав. Може просто стрімко підвелася?

Я всілася на ліжку, а мій Шувалов якось загадково посміхнувся й запитав:

– А ти нічого не забула мені розповісти? Може нам треба якось знизити градус стосунків, на деякий час?

– Ти про що? – зараз не розумію Його натяків.

А Льова бере мене за руку й додає:

– Поки не знаю, але думаю, що про сестричку чи братика для наших малят...

– Льовчику, звідки ти знаєш? Я ще сама не впевнена і боялася сказати, – ховаю очі, бо вони так сяють, що в напівтемній кімнаті стає сонячно.

– Ну, по-перше, я дуже старий дядько. Мені сорок років, пам'ятаєш? А по-друге, я бачив тест у шафці. Далі розповідати? Ти погано їси за столом і обираєш щось більш контрастне й різке. І на додачу тебе дивно хитає... Ще потрібні докази? Чи може все-таки зранку відвідаємо лікаря? – чую божевілля в його чарівному голосі й здаюся:

– Обов'язково відвідаємо, Коханий! Я хочу почути підтвердження фахівця, а ще марю побачити твою краплиночку в собі. Нашу з тобою дитинку, поки на екрані... Я мріяла про неї усе своє життя. Та й прямували ми до заповітної мрії доволі довго. Ось Бог і зглянувся та подарував нам її здійснення, – тепер пригортаюся до Нього всім, що є в мені.

– Ти будеш найпрекраснішою мамою на землі. Я тебе безмежно кохаю! Пішли, проведу до ванної та будемо відпочивати.

Ну от - почалося! Тепер Він не дасть мені геть нічого робити, цей свавільний до Щастя ресторатор.

– Я спробую бути гідною вас усіх. Особливо нашого мужнього захисника Ростислава і його коханої Гані. Вони пішли жакливо рано. Гріх так думати, але Бог повелів їм піднятися до раю й звідти спостерігати за нами. Тому любити й оберігати малечу наша місія тут, на землі, – з цією високою філософією ми побували біля ліжечка Ростислава Шувалова та пішли до себе спати.

І на цій життєдайній ноті прийшов час закінчити дещо гірку, але романтичну історію Кохання і втрат. Життя складне та необхідно вірити у краще і тоді воно обов'язково прийде.

